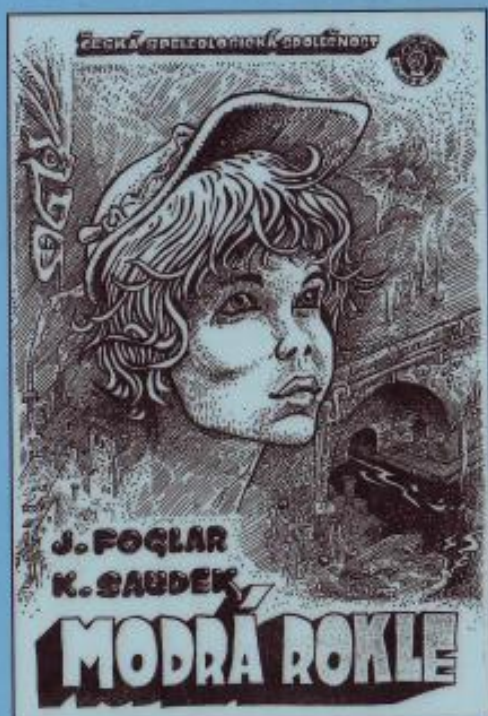

JAROSLAV FOGLAR

Modrá kule

SEBRANÉ SPISY
OLYMPIA

1. KNIŽNÍ VYDÁNÍ

**SEBRANÉ
SPISY
JAROSLAVA
FOGLARA**

Doporučená cena
69 Kč včetně DPH

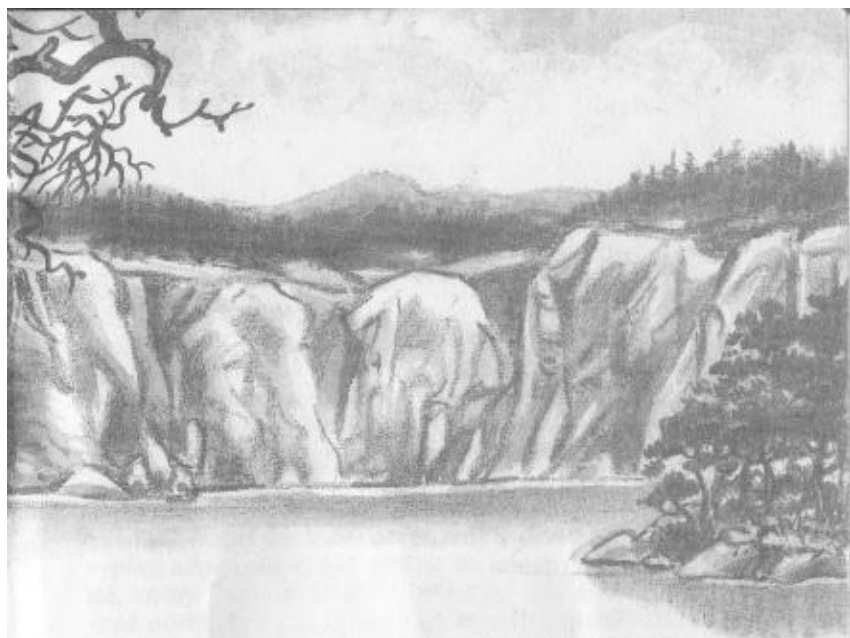
ISBN 80-7033-346-4

HOŠI OD BOBŘÍ ŘEKY
PŘÍSTAV VOLÁ
KDYŽ DUBEN PŘICHÁZÍ
POD JUNÁCKOU VLAJKOU
DEVADESÁTKA POKRAČUJE
ZÁHADA HLAVOLAMU
STÍNADLA SE BOUŘÍ
TAJEMSTVÍ VELKÉHO VONTA
STRACH NAD BOBŘÍ ŘEKOU
CHATA V JEZERNÍ KOTLINĚ
TÁBOR SMŮLY
TAJEMNÁ ŘÁSNOVKA
BOJ O PRVNÍ MÍSTO
HISTORIE SVORNĚ SEDMY
POKLAD ČERNÉHO DELFÍNA
KRONIKA
NÁŠ ODE
DOBROD
MODRÁ I
JESTŘÁB

JAROSLAV FOGLAR

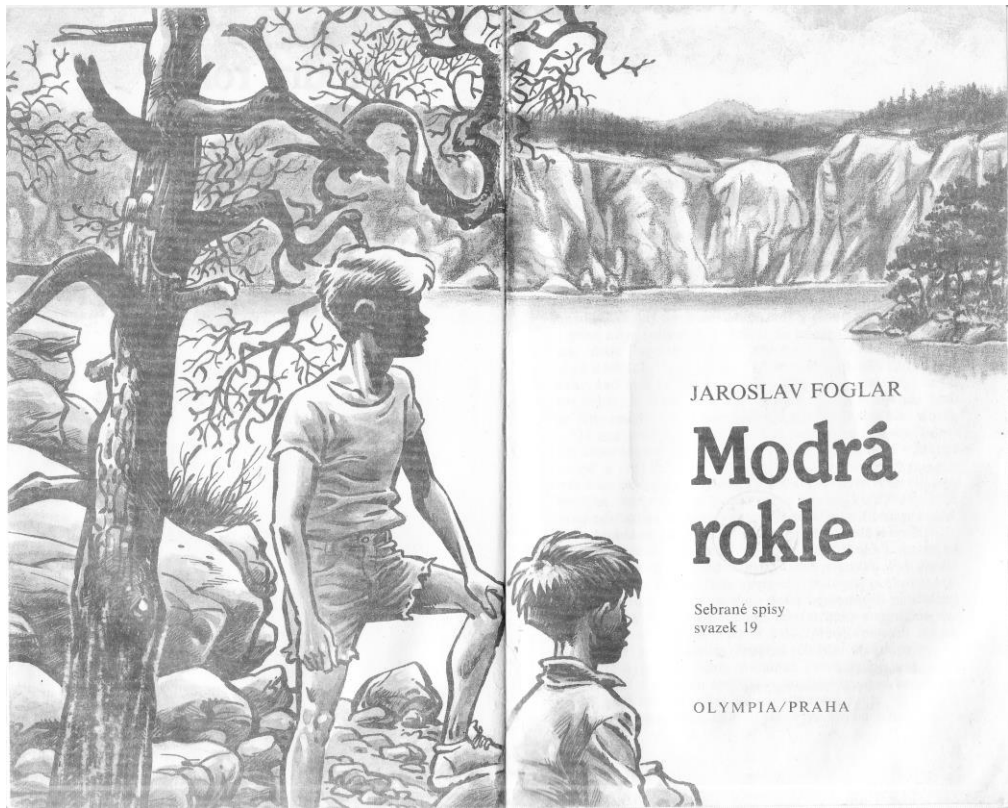
Modrá rokle

Sebrané spisy
svazek 19

OLYMPIA/PRAHA

JAROSLAV FOGLAR

Modrá rokle

Sebrané spisy
svazek 19

OLYMPIA/PRAHA

© Jaroslav Foglar, 1994
Illustrations © Miroslav Schönberg, 1994
ISBN 80-7033-346-4

1. Ohrožená naděje

Bylo půl šesté ráno a budík rušivě zadrnčel. Venku ještě panovala neproniknutelná tma lednového jitra a většina hochů i děvčat, ba i dospělých spala klidně dál. Ale Denny Santar ve svém pokojíčku rozsvítil lampičku u lůžka, ospale se protáhl a zajel si rukama do vlasů.

On dál už spát nemůže! On má před sebou něco, co nemá hned tak žádný hoch ani děvče tady v okolí. Něco, pro co se vyplatí už několik týdnů vstávat do mrazivého rána v půl šesté, ač by jinak mohl klidně spát do sedmi. To „něco“ ho snad udělá slavným, přinese mu vítězství, blahé vědomí převahy nad mnoha jinými chlapci jeho kategorie, dopadne-li vše dobře. A o to se Denny už postará. Ve všech novinách bude jeho jméno, snad i fotografie, a celé okolí se o něm dozví.

Od neděle za měsíc se bude dole na Novém stadionu odbývat krasobruslařské mistrovství mládeže. Denny je v takové formě a je naplněn takovou touhou mistrovství kategorie mladších dorostenců vyhrát, že je o svém vítězství takřka přesvědčen. Ale trénovat musí – nic naplat, každý den ještě před odchodem do školy, dokud je plocha stadionu prázdná. Od odpoledne, jak skončí škola, není už na ledě k hnutí!

Denny seděl ještě chvíli rozespale na lůžku, s nohama už na zemi, a chvěl se chladem vystydlého pokojíku. Pak ale šlo vše ráz na ráz. Udělal řadu energických dřepů, poskoků, otáčel tělem, rozháněl se pažemi, deset bezvadných předklonů s rukama až na zem a s nohama jako strunky napjatýma, raz dva, raz dva! A další cviky a další, přesně patnáct minut. Nezdržoval se oblékáním. Proběhl předsíní do koupelny.

V bytě bylo ještě ticho, maminka i otec vstávají až v půl sedmé. Dal si vlažnou sprchu, ve studené vodě se umyl. Pozor – ještě vyčistit zuby! Ne nadarmo mu zubní lékařka při školní prohlídce řekla, že by svými běloskvoucími zuby mohl

dělat reklamu továrně na zubní pasty. Tak jen žádné zapomínání!

V kuchyni postavil konvici s vodou na elektrický vařič a zapnul jej na nejslabší stupeň. Jindy vařila snídani maminka, ale teď těch několik týdnů, kdy Denny odchází tak brzo ráno na kluziště, je to jeho práce. Maminka pak snídani jen dovaří – a on tak může vyrazit z domu o dobrou čtvrt hodinu dřív.

Vrátil se do svého pokojíku, aby se dostrojil. Navlékl si bavlněné ponožky a oblékl krátké manšestrové kalhoty. Bruslilo se mu takto s volnými nohama a kolena lépe než v dlouhých kalhotách. V duchu byl již na ledě. Bude tam dnes zase Martin? Dělá si taky zuby na mistrovský titul. A co Pavel, Bert a ti všichni ostatní konkurenti? Ale Denny si myslí, že jsou o třídu za ním – a museli by se moc namáhat, aby Dennyho dohnali!

Teď si připravuje učení, a vtom již maminka volá k snídani. Denny by chtěl snídani odbýt co nejrychleji, ale maminka nepovolí.

„Shlnuté jídlo nic nevydá,“ řekne káravě, „to bys jako sportovec měl vědět!“

Konečně je po snídani. Rychle aktovku s učením, boty s bruslemi do sportovního pytle – a v předsíni krátký, trochu samolibý pohled do zrcadla sahajícího až k zemi. Ano, všechno na něm sedí jako ulité! Od dytýnové bundy s vysokým límcem až po vysoko vytažené tmavé ponožky na rovných silných nohách. Kam se na něj hrabe Bert se svými beztvárými nohama jako špejličky!

Velkoměsto se už probouzelo. Autobusy hýkaly do ranního šera a mlhy a směrem od doků houkaly nákladní lodi a lokomotivy. Z elektrík duněly ulicemi zatím jen žluté vagóny Jihovýchodní společnosti, kleny byly vždy nejčasněji na tratích. Později se v ulicích objeví ještě moderní čtyřosé vagóny podniku Městská doprava a krátké a rozhoupané

zelené vagónky Severního družstva. Denny v nich rád jezdil, byly útulné a tak báječně se kolébaly při jízdě.

Na kluzišti se už prohánělo a své umění pilovalo asi dvacet bruslařů, z toho polovina byla mládež. Plocha kluziště byla však tak rozlehlá, že si vzájemně nepřekáželi ani při těch nejdůležitějších rozjížděcích.

Trenér klubu Nového stadionu pan Framin byl také již na ledě a Denny ho přijel na bruslích pozdravit. Pan Framin ukládal v Dennyho velké naděje. „Tak vyspal, vyspal?“ usmál se vlídně na Dennyho. „Dej se hned do toho. Martin už je tady a myslím, že se to rozhodne mezi vámi!“

Denny se znovu rozjel po ledě, roztančil se celým svým trénovaným chlapeckým tělem. Byl jako z gumy, zdánlivě bez váhy a tíže, rychlý, pružný, elegantní. Teď dojel blíž k Martinovi a chvíli jej pozoroval. Martin ho asi sotva ohrozil, i když se pořád lepší. Ten Dennyho teď spatřil a zamával mu pravici na pozdrav.

Pak se znovu rozjel k tréninku, panem Framinem pečlivě sestavenému. Ó ano, ó ano, městské mistrovství bude jeho! Musí! Musí! Desítky hochů a děvčat ve všech částech města se k němu připravují a on musí být určitě ze všech nejlepší. rozhodčí mu musí dát nejvyšší známky!

Před půl osmou skončil s tréninkem a odjel do šatny. A v 7.45 stál již před školou v davu chlapců a děvčat. Několik hochů se teď shluklo kolem něho. Byli to spolužáci z jeho třídy.

„Denny,“ pravil jeden z nich, „opravdu věříš že vyhraješ?“

„No – přísahal na to nechci,“ odvětil Denny skromně, „ale snad kromě Martina z béčka mě tady zatím nikdo ohrozit nemůže. O nikom nevím.“

„Ale my víme, Denny!“ vmísil se do rozhovoru jiný z hochů a dodal prorocky: „Vidíte, kluci, že víme!“ Dennyho až trochu zamrazilo.

„Že víte? Kdo to je? Kde je? Znáš ho?“ chrлил ze sebe rozechvěně.

„Viděli jsme ho včera,“ řekl zase první z hochů. „Pane – ten jezdí! To je pohádka!“ Ve tváři se mu objevil výraz sportovního nadšení. „Denny, ten cápek má snad křídla nebo co! Nevíme dobře, co umíš teď ty, viděli jsme tě naposledy v listopadu na té bruslařské slavnosti a tam jsi toho moc ukázat nemohl. Neměl jsi tam velkou roli. Možná že dokážeš také to co on. Ale – vidíte kluci – když jsme ho včera viděli, měli jsme chuť nechat hokeje a dělat krasobruslení. A tak jsme si řekli, že ti o něm musíme říct. Ten ti možná vyfoukne titul.

Dej si bacha!“

Poslední věty říkal už na schodišti školy.

„Ale tak kde jste toho zázračníka viděli?“ soptil už Denny. „Pořád mi tady o něm jen bájíte – ale abyste ...“

„Tak počkej – nech mě domluvit!“ přerušil ho spolužák. „Jeli jsme osmatřicítkou směrem k plynárně, vystoupili jsme tam, co se rozdvojuje železniční viadukt – byl jsi tam už někdy? – a pak jsme šli podle pravého mostu asi čtvrt hodiny pěšky. Hledali jsme tam dílnu, kde dělají báječné přehazovačky. No – a jak jsme tak šli, narazili jsme na takové malé kluzišťátko mezi domy a tam to bylo. Tam jsme ho viděli!“

„A on říkal, že taky trénuje na mistrovství!“ dorazil Dennyho druhý chlapec. V Dennyho mysli se až zatmělo. Teď, kdy má titul mistra takřka jistý – a konkurenci prakticky žádnou – teď má být jeho naděje ohrožena? Jako ve snách vešel do třídy u mrzutě hodil aktovku s učením do lavice.

Při vyučování ho pak napadla myšlenka: pojedě odpoledne na to kluziště a prohlédne si toho neznámého chlapce. Třeba jeho umění není ani zdaleka takové, jak o něm hoši před chvílí bájili! Trochu se tím uklidnil. Vyučovací hodiny ubíhaly jedna za druhou.

2. Tyrani pod viaduktem

Na lince číslo 38 jezdily jen samé světle modré čtyřosé tramvaje podniku Městská doprava. Denny chvíli marně

vyhlížel, nepřijede-li nějaká ta krátká zelená houpává, ale nedočkal se. Bylo opravdu záhadou, jak si různé tramvajářské společnosti rozdělily hustou síť kolejí ve městě.

Denny nastoupil na přední plošinu a náhodou ukořistil boční sedadlo hned vedle řidiče. Tato postranní sedadla měly právě zase jen ty světlomodré tramvaje. Vagón se tiše rozjel a Denny se zájmem pozoroval koleje ubíhající zdánlivě dospod vagónu. Zpočátku znal všechny ulice, nároží i stanice. Jezdívá tudy často na kole. Dál však tímto směrem ještě nikdy nebyl. Město mělo tak ohromnou rozlohu, že ani nebylo možné, aby je znal celé. Snad ani někteří dospělí lidé, kteří se zde narodili, ještě neprošli a neprojeli všemi jeho ulicemi, ba často ani nebyli ve všech jeho čtvrtích.

Tramvaj podjížděla viadukty, po kterých se řítily osobní i nákladní vlaky. Denny dával pozor, aby nepřehlédl, až tramvaj dojede k tomu, který se rozděluje na dva. Nápís nad řidičem hlásal, že není dovoleno za jízdy s řidičem mluvit. Ale když tramvaj v jedné stanici zastavila, zeptal se Denny rychle řidiče, kdy přijde ten rozdělující se viadukt. „Asi čtvrtá nebo pátá stanice,“ řekl mu řidič. „Dám ti znamení, až tam dojedeme.“ Denny poděkoval a podíval se na své hodinky. Ano, opravdu to bude skoro hodina jízdy, jak mu chlapci před školou řekli.

Příčnými a odbočujícími ulicemi, plnými velkoměstského tuchu, viděl Denny do hlubin neznámých čtvrtí, o kterých neměl ani potuchy. Trať, kterou projížděl, křížovaly koleje s podivnými hranatými červenými vozy. Takové ve své čtvrti nikdy neviděl!

„Tak teď už to bude!“ zavolal na Dennyho na jeho postranní sedadlo řidič. Denny poděkoval a na nejbližší stanici vyklouzl z vozu. Chvíli se díval nahoru na viadukt, kde právě supěl nákladní vlak složený z vagónů nejrůznějších typů a barev. Dennyho napadla zase ta jeho stará myšlenka, kterou v hlavě nosil už dlouho, ale nikdy ji ještě neuskutečnil: dělat si fotografickou sbírku nejrůznějších železničních vagónů

a lokomotiv. No – teď to zatím podnikat nebude, má mysl jen pro krasobruslařčinu, ale až bude po mistrovství, zaměstná svůj fotoaparát na plné obrátky!

Nákladní vlak, končící obrovským bílým vagónem na přepravu živých ryb, dohřměl v oblacích kouře z lokomotivy a Denny se vydal podél pravého ramene viaduktu. Ještě zde nikdy nebyl. Nahlížel do výkladních skříní obchodů se sportovními potřebami a srovnával výrobky v nich s věcmi, jež mohl koupit tam, kde bydlí.

Potkává! teď místní chlapce, z nichž někteří jej míjeli nevšímavě, jiní však na něj pohlíželi výbojně a podezřívavě, jako na cizince. Už aby byl raději na tom kluzišti, najde-li je ovšem! Než však k tomu mohlo dojít, něco se přihodilo. Pod železničním viaduktem, který se vinul nad ulicemi, kde nebyl celkem žádný zvláštní ruch, zahlédl Denny za jedním z jeho oblouků tři chlapce. Jeden byl asi osmiletý, druhí dva byli značně starší než Denny.

Po několik vteřin dobře nechápal, co se mezi nimi děje. Vypadalo to, jako kdyby všichni tři byli v nějaké veselé tahačce a přátelském zápolení. Oba starší chlapci se totiž hlasitě smáli. Když se však k Dennymu otočil i mladší hoch, teprve Denny pochopil! Ten k těm dvěma starším zřejmě nepatřil, ani s nimi dobrovolně a žertem nezápolil! Jeho tvář byla zčervenala námahou i hněvem. Marně se pokoušel vyprostit z rukou obou výrostků, a ti si s ním pohrávali jako dvě kočky s myškou.

„Pusťte mě!“ volal zoufale a rval se s nimi, jak to jen bylo možné. „Co si myslíte, vy mizerové, dva na jednoho – to je vám podobné!“ Někdy se mu podařilo uštvědit i nějakou ránu, ale za každou přijal sám déšť ran od svých trýznitelů.

Každý jeho výbuch odporu a zloby vyrostej v zárodku zmařili. Teď jej úmyslně nechali odběhnout na tři kroky, ale už mu jeden z tyranů nadběhl, téměř ho srazil k zemi a cloumal jím prudce na všechny strany. „Kampak, hošíčku, kampak?“ volal přitom pobaveně a druhý se přidal: „Ještě

jsme ti nedovolili odejít! „ A zase se oba rozchechtali protivným štiplavým smíchem.

V Denny se vzbouřila všechna krev nad tím bezprávím. Neuvažoval, jako následky může mít jeho zásah a zda jím týranému chlapci pomůže či ne. Jeho jediná myšlenka byla pomoci mu nějak ztrestat ty dva násilníky. Proběhl jako blesk obloukem viaduktu a vrazil do jednoho z tyranů.

„Co to provádíte?“ křičel. „Jaké to jsou způsoby? Copak jsme někde na Divokém západě? Co vám ten hoch udělal, že ho tlučete jako hadrového panáka!“

Jeden z tyranů, právě len, kterého Denny neodstrčil, mu zezadu serval sportovní pytel s bruslemi, který měl Denny pověšený na levém rameni, a špička brusle se přitom z pytle vysunula a zasáhla Dennyho do čela.

Denny ještě koutkem oka stačil zahlédnout, jak týraný hoch využil zmatku a prchal pryč. Napadlo ho, že teď zaujme v prackách těch dvou ničemů asi jeho místo – a nemýlil se! Stoupli si těsně k němu, takže na nějaký útěk nebylo ani pomyšlení. Ostatně cítil, že by bylo pod jeho důstojnost utíkat, když sem přece sám vpadl.

„Co se do toho pleteš?“ houkl jeden z darebů výhruzně na Dennyho. Druhý mu urážlivě a bolestivě nadzdvihl nos zahnutým ukazovákem a řekl: „Tak tak, chlapečku v krátkých kalhotkách! Teď budeš bit ty!“ A zas ten první mu uštědřil silný políček a vítězně se ušklíbl.

Denny nechal ránu bez povšimnutí, jako kdyby ji ani necítil. Vykřikl: „Vy surovci! Vy surovci a zbabělci! Dva jste šli na jednoho, a ještě mladšího než vy! Nestydíte se trochu? To jste sportovci? Jste darebáci, rváči a lotrové – a žádní sportovci!“

Odkudsi se vynořilo několik dalších hochů, zřejmě z okolních domů, přivábených hlasitým křikem Dennyho. Na protějším chodníku přešlo osaměle a nevšímavě pár dospělých chodců. Nově příchozí chlapci utvořili kolem stále vyčítavě

křičícího Dennyho a obou ničemů kruh a jejich počet se každou chvílí zvyšoval o nějakého dalšího jejich kamaráda.

„Slyšeli jste to?“ otočil se na diváky jeden z darebů. „Nadává nám zbabělci a lotři, takový floutek, kdoví odkud přišel. Nikdy jsme ho tu ani neviděli!“

„Nemohli jste mě vidět, nejsem odtud! V životě jsem tu nebyl. Ale tam, odkud jsem přijel osmatřicítkou, by se nikdy taková věc, jakou jsem viděl tady, nemohla stát!“

Hoši stojící okolo se posupně pochechtávali a násilníci, se kterými hádku začal, se mu pošklebovali. Denny si zapamatoval, že jednoho z nich volali Haryku, a druhý se jmenoval Milda. Situace se pro Dennyho stávala opět hroživou, okruh diváků z okolí viditelně fandil oběma násilníkům. Dennymu došlo, že nejlepší je zmizet odtud. Ale klidně, důstojně, bez utíkání. Vzal pytel s bruslemi na rameno a zvolna odcházel. Na ulici zahlédl několik menších děvčat s bruslemi. Šel zvolna za nimi, předpokládal, že ho na kluziště dovedou i bez ptaní. To ještě nevěděl, co ho čeká – a že se dnes domů už nevrátí...

3. Nebezpečný pád

Děvčata bezděčně a nevědomky Dennyho skutečně zavedla na kluziště mezi domy. Jeho rozměry byly malé, ale dostatečné pro mládež z okolí. Vlétě asi sloužilo jako protipožární nádrž.

Na ledě bylo dost bruslařů, ale přece jen ne tolik, aby Denny nemohl vidět toho, kvůli němuž sem dnes přijel. Ano, je tady, ten tolik vychvalovaný chlapec, Denny ho postřehl téměř hned při svém příchodu. Byl to skutečný žakovský mistr, obdivovaný fandý, kteří ho povzbuzovali a občas mu i zatleskali. Denny byl nepříjemně překvapen a zmaten.

A teď ještě se tu objevují ti dva násilníci a rváči zpod mostu – jak že se jmenují? Jeden je Haryk, to si Denny pamatuje – a druhý – ach ano – Denny už si vzpomíná – Milda. Oba už Dennyho také zmerčili a chtějí s ním začít novou hádku, ale on jim na bruslích uniká velkým obloukem k okraji kluziště. Dohánějí ho tam a jeden z obou ničemů volá na druhého: „Hele – tady je ten přivandrovalec – hod’ mu špek - podraž mu nohy!“

V té chvíli Denny nemohl ještě ani v nejmenším tušit, že ti dva ničemové udělají konec všem jeho nadějím a že kolem něho rozvíří rej mnohých velkých událostí. Ještě nevěděl nic o Modré rokli a její podivné hlíně, ani o Jezeru utopenců kdesi v hlubinách skal, nevěděl ještě nic o setkání se zvláštním sdružením, které se jmenuje Saturn, a co se z toho setkání vyvine!

Nic, zhola nic nemohl vědět o tom, co bude následovat v dalších dnech a týdnech. Byl na pokraji všeho toho úžasného, co jej mělo potkat. Nemohl to vědět, a bylo toho tolik! A začalo to zákeřnou hokejkou, kterou mu teď ten mizera Haryk nebo snad Milda vrazil pod nohy. Byl v plné jízdě nebyl na tu podlost připraven.

Upadl prudce naznak, cítil, jak ho silně zabořilo v zádech. Neznámá děvčata k němu přijíždějí, tváří se soucitně a pomáhají mu vstát. „Ty sis musel asi moc nabít – vid’?“ říká

jedna z dívek. Denny chce dělat hrdinu, není mu milý ten soucit, který ho spíše zahanbuje, než aby ho potěšil. „Nic mi není!“ říká jako ve snu, ale bolest je silnější než snaha být zmužilým hrdinou. Byl to hrozný pád! Konečně za pomoci děvčat vstává, ale sotva se drží na bruslích. Cítí, jak se mu chvějí nohy v kolenou. Přijíždí mladší člověk, podpírá Dennyho a mluví k němu s účástí: „Tak co, jak je? Vzpamatuj se přece!“

A Denny chabě odpovídá: „Myslím, že už to půjde! Pořádně jsem si narazil záda.“ Muž ho pomalu vede k šatně a říká, že pády na záda jsou moc nebezpečné. Denny to sám pociťuje, na lavici v šatně se nemůže ani ohnout, aby se přezul. Proboha, co se mu to jen stalo? Cítí se, jako když se o někom řekne, že je přeražený v kříži. Muž ho milosrdně přezouvá do botek bez bruslí. Je po mistrovství, myslí si Denny v hrůze.

Někdo vbíhá do šatny a volá: „Už telefonovali pro sanitku. Bude tu co nevidět!“ Dennymu se kmitá hlavou další záchvěv strachu. Sanitka! Z toho kouká nemocnice! Co mu to ti lotři jen udělali? A nebyl to snad úmyslný útok na něj, aby ho vyřadili ze soutěže, když viděli, co umí? Jistě je to tak! Neštítili se nesportovním zákrokem vyšachovat ho ze soutěže! Dennymu vyvstává pot na čele strachem, co bude dál. Proboha – ještě před chvilkou byl přece zdravý, plný plánů, ohebný jako proutek – a najednou je z něj taková zřícenina!

Slyší známou sirénu záchranného auta. Po chvíli k němu vstupuje do šatny starší pán v bílém plášti a vlídně se Dennyho ptá, kde že ho to bolí a jestli může hýbat nohama. Denny to zkouší – a zdá se, že lékař je spokojen.

Pak už lékař neříká téměř nic, dohaduje se o něčem se správcem šatny, a to, co Denny teď slyší skoro jako ve snu, ho děsí ještě víc: „Nehýbej se, lež rovně a čekej! Budeme tě musel vzít na rentgen a důkladně tě prohlédnout.“ Potom odchází ze šatny, zřejmě k autu.

Večer pokročil, v šatně je už jen několik málo bruslařů. Denny nemá ani pomyšlení, aby viděl toho, kvůli němuž sem

vlastně přijel. Jeho jediná myšlenka je zmizet z nepřátelského prostředí, jen domů, jen domů! Jak jen se ale domů dostane? Cítí, že snad neudělá ani krok, jak ho v zádech bolí.

Pak vstoupili do šatny dva mladí muži v bílém, rozbali nosítka a podle pokynů lékaře na ně Dennyho šetrně uložili. Denny se rozbušilo srdce podivnou zlou předtuchou a jeho zoufalství se ještě zvýšilo. Odnegli ho do sanitky, která stála téměř u šatny, a ta se s ním pak pomalu rozjela z kluziště ven. Lékař seděl vedle Dennyho na sklápěcím sedátku a cestou se ho vyptával, jak se mu úraz přihodil a zda zná toho, kdo mu hokejkou podrazil nohy. Denny jen chabě odpovídal. Prozradil také, že sem na to nešťastné kluziště přijel, aby viděl svého soupeře v blížící se soutěži. A tu mu lékař odpověděl něco, co Dennyho zdrtilo: „Můj milý mladý příteli, uvidíme, co ukáže rentgen, ale nějakou naději na to, že budeš brzo zase rejdit a tančit po ledě, tu si moc nedělej!“

V nemocnici musel Denny říci své jméno, datum narození, adresu a jména svých rodičů i jejich zaměstnání. To už byl ze sanitky venku, v přijímací kanceláři mu zdravotní sestry odebraly veškerý oděv, a to mu vehnalo krev do tváří. Ještě nikdy nebyl před nikým tak úplně svlečený. Byl zrudlý studem, ale Milná ze zdravotnic mu řekla konejšivě: „Tady jsi v nemocnici, tady se nemusíš stydět. My víme, jak vypadá lidské tělo, ať chlapecké nebo dívčí.“

V místnosti s rentgenovým zařízením ho položili na zvláštní úzký stůl a pořídili několik snímků jeho páteře. A zase ho snesli na vozík se čtyřmi koly a vezli ztichlými chodbami kamsi dál. Před kterýmisi dveřmi se zastavili a Denny mohl z vozíku přečíst nápis Sádrovna. Vjeli dovnitř, a teď teprve Denny sestríčky dovolily, aby z vozíku vstal a s jejich pomocí přešel – byť těžce a bolestivě – ke dvěma stolům, vzdáleným od sebe asi půl druhého metru. Postřehl nádobu se sádrovým roztokem, spíše kaší, naplněnou ještě čímsi jiným. Byly to gázové obvazy. S pomocí sestřiček se Denny zaklesl mezi oba stoly tak, že se rukama opíral o okraj jednoho

a špičkami nohou a prohnutým tělem o okraj druhého stolu. Tak nad mezerou mezi stoly visel ve vzduchu. Jedna sestřička ho držela za ruce a druhá za nohy. U nádoby se sádrovým roztokem stál starší muž v bílé zástěře, a Dennymu mimoděk připadal jako kat.

A teď vstoupil do místnosti lékař, kterého už Denny znal z šatny na kluzišti. Držel ještě mokrý rentgenový snímek v kovovém rámečku, prohlížel jej a přitom mluvil jakoby sám pro sebe: „Milý chlapče, upadl jsi velmi nešťastně, ale zase ne tak nešťastně, aby to bylo ještě horší. Máš zlomené dva obratle v dolní části zad!“ Řekl přitom i nějaká čísla těch obratlů, ale Denny je v hrůze ani nevnímal.

Muž u nádoby se sádrou začal vytahovat z roztoku gázové obvazy a přikládal je na Dennyho prohnutý trup, jeden vedle druhého, nepříjemné studené, od Dennyho krku až ke kyčlím. Všim tím byl Denny rozrušen na nejvyšší míru, až se již nemohl opanovat, slzy zoufalství mu vytryskly z očí a začaly ukrápět podlahu.

Muž u sádry to viděl a dobrácky Dennyho těšil: „Nebreč, Člověče, nebreč, jsi přece sportovec a něco musíš vydržet! Na jaře ti sádro sundáme a budeš zase chlapík.“ Ale pro Dennyho to nebyla útěcha. A vidina toho, že v té studivé sádre bude muset vydržet ne dva nebo tři dny, ale celé týdny a možná až do jara, ho znovu zdrtila a jeho oči zaplavil další proud slz. Byl se silami u konce.

4. První noc v nemocnici

Denny ležel nehnutě na lůžku, pamětliv rady lékaře, aby se příliš nehýbal. Sádrový obvaz, do kterého jej skoro celého zabalili, se pod lehkou pokrývkou zahříval. Denny se mořil chmurnými úvahami. To přece není možné, aby tady zůstal ležet, a dokonce snad až do jara, jak mu řekli! On přece musí zítra na led, trénovat, tak jako ještě dnes ráno a včera a celou tu řadu dní předtím!

A co si pomyslí tatínek s maminkou, když se dnes nevrátí domů? Už měl vlastně doma dávno být! Vždyť už musí být spousta hodin! Denny by chtěl všechny ty obavy vykřičet do úzkého pokojíku, kde na sousedním lůžku sténal jiný chlapec se zavázanou hlavu.

Co se asi stalo jemu? Brzo se to měl dozvědět. Chlapec totiž začal cosi nesrozumitelně vykřikovat, jakoby poplašeně – a Denny z toho vyrozuměl, že se něčeho bojí.

„Mínku, Mínku, neutíkej ode mne, to jsem já, Olda, přece přikryj tu jámu – oni po nás slídí – a bylo by po všem ...“

Denny na toho zraněného Oldu zavolal, čeho že se to děsí, ale Olda už neodpovídal a jen občas se ozvalo nějaké nesrozumitelné slůvko a slabé volání, jakoby plné strachu z něčeho nebo z někoho.

Jejich hlasy – i když tiché – přivolaly noční sestru. Ptala se, jak se Denny cítí, zda něco nepotřebuje, a na jeho sdělení, že pacient vedle cosi poplašeně volá, řekla: „Toho si nevímej, mluví z horečky, odněkud spadl a poranil se na hlavě. Ani my sami dobře nevíme, kde a jak se mu to stalo.“

Upravila ležícímu chlapci polštář pod hlavou, zhasla, nechala svítit jen malé modré světélko u stropu a tiše odešla.

Temnota opět zahalila celý pokojík, pacient Olda přestal sténat a Denny se znenáhla propadal do neklidného spánku, plného zmatených snů.

Probudil se malátně až příchodem ranní sestry, která přinesla hrnky s kakaem a rohlíky. Kakao nebylo tak dobré jako doma, mělo našedlou barvu a bylo řídké. Denny měl chuť k jídlu, ale více než přinesená snídaně ho povzbudilo to, co mu sestra řekla: „Podívej, Denny, říkají ti tak, vid’? – Tedy máš tu návštěvu. Rodiče.“

Nedověřené dveře se otevřely naplno a v nich stála uplakaná maminka a otec. Návštěvy v nemocnici sice byly povoleny jen ve středu, v sobotu a v neděli odpoledne, a dnes je úterý a ještě k tomu časně ráno. Ale při úrazech povolovala správa nemocnice první návštěvu pacienta kdykoliv.

Denny se chtěl zvednout, ale vzápětí ho znovu silně zabořilo v zádech. To už si také vzpomněl na výstrahu lékaře ze včerejšího večera, že se nesmí ani hnout, dokud sádrový obvaz neztvrdne.

„Denny, co sis to udělal, ty jsi nás vystrašil,“ byla první slova maminky. Shýbla se k němu na polštář a pohládila ho po vlasech.

Tatínek se snažil vypadat hrdinně a bezstarostně. Povzbudivě se usmál a řekl: „No, co si to udělal – natloukl si záda, to je celé! Někdy se zkrátka něco stane!“

Denny jim stručně vypověděl všechny své příhody od včerejší cesty z domova přes setkání s neznámými rváči pod obloukem mostu až po závěr dne tam na kluzišti a po pád na led, když mu jeden z těch dvou ničemů podrazil nohy hokejkou.

„My jsme tě doma pořád čekali,“ říkala pak maminka, „a když jsi nepřišel ani do pozdního večera, už jsme tušili, že se ti něco stalo. Jeli jsme na stadion, ale pan Framin o tobě nic nevěděl. Kdosi nám tam řekl, že jsi se jel podívat někam za plynárnu na svého konkurenta. No – to se ti to vyplatilo, chudáčku!“ V očích se jí zase objevily slzy, ač se je snažila potlačit.

„Pak asi v půl deváté zazvonil telefon,“ převzal řeč tatínek, „a ohlásila se nám nemocnice, chirurgická klinika, a řekli nám, že u nich ležíš s úrazem. To víš, jak jsme se polekali! Chtěli jsme hned jet k tobě, ale nedostali jsme povolení. Tak jsme tu až teď ráno ...“

Dlouho pak ještě hovořili, více rodiče než Denny, až přišla takzvaná ranní vizita, sbor lékařů s primářem. Byl mezi nimi i doktor Stupka, který Dennyho včera jako první prohlížel. Denny si umínil, že si zapamatuje jeho jméno. Lékaři se pozeptali na stav obou pacientů, prohlédli si tabulku s výkazem o teplotách a rodiče mezitím museli z pokojíku odejít.

Ale po vizitě se k Dennynu rodiče vrátili a řekli mu úžasnou novinu: Denny bude po jednom dvou týdnech i se sádrovým krunýřem propuštěn do domácího léčení. Sádru si ovšem nesmí sundat, to by ostatně ani nedokázal. Jinak má povoleno chodit, i do školy později může jít, jen velké a rychlé pohyby nesmí dělat – a na led to samozřejmě nepůjde, to snad až po dvou měsících, po kontrole a novém rentgenu.

Denny byl po té zprávě rozradostněn jako snad ještě nikdy! Půjde domů, ke svým sbírkám, ke svému deníku, ke svým zálibám. Bude doma, nebude už číchat karbolový pach nemocnice ... I ty dva měsíce vydrží se sádrou na těle!

Vrátila se mu dobrá nálada. Snažil se teď ze svého spolutrpitele vytáhnout jeho osud, ale Olda byl nemluva a jen ho odbyl: „Já jsem odněkud spadnul, ale na nic se mě neptej. Co jsem říkal ze spaní, to zapomeň, to bylo v horečce!“ Denny se trochu urazil a už se nevyptával. Zatím měl dost starostí sám se sebou.

5. Nečekaná zrada

Zimní doba se vlekla. Po několika dnech pobytu v nemocnici začal Denny opět chodit do školy, zpočátku zvolna a opatrně, sádra také vážila dobrých pár kilo. Spolužáci k němu byli šetrní, každý věděl, co se mu stalo a že je od pasu až po ramena v sádře. Rodiče mu uklidili botky s namontovanými bruslemi hluboko mezi jiné krámy do skříně, aby ho pohled na ně nedráždil.

Přestal se zajímat o sportovní stránku novin a bylo mu celkem lhostejné, kdo vyhrál mistrovství města v krasobruslení. On to nebyl, tak co! Zato si velmi podrobně vypsál do deníku průběh posledních dnů před úrazem a zastavil se v psaní až u události pod mostem za plynárnou a na kluzišti mezi domy. Tu se v něm zase hnula lítost nad tím neštěstím, a prudký hněv vůči ničemnému Harykovi a Mildovi ho zaplavil tak, že nebyl schopen nehodu přesně vylíčit.

Ponechal si na ni v deníku volné místo, snad někdy později je doplní.

To ještě nevěděl, že jiné nové události zaplní jeho život tak, že volné místo v deníku již nikdy nedopíše. Mnoho nečekaných příhod mělo vyplňovat nejen jeho volné chvíle, ale i celou mysl...

Všechno to vlastně začalo v tom nádherném čase, někdy v březnu, v době, které se říká předjaří. Slunce se po sychravých dnech zase ukázalo a vzduch se rozvoněl nějak jinak, než byl cítit po celé ty odporné zimní měsíce. Tehdy se začaly objevovat v parcích a na zahradách mezi domy první nesmělé květinčky, vrabci se hašteřili ještě v nezelenajících se stromech a nebe bylo někdy tak modré, jako bývá jen na jaře. Na nedlážděných hliněných plátcích začali malí hoši a děvčata kuličkářské boje.

A v jednom z těch podivně krásných dnů, kdy všechno se chvělo novými nadějemi a touhami po nějaké činnosti, sundali Dennymu v nemocnici sádra. Rozstříhli mu ji vzadu za hlavou obrovskými nůžkami a on vyšel ven do sluneční záře opět volný, bez sádrového krunýře. Zpočátku se pohyboval jaksi nejistě, měl však intenzivní pocit, že je lehký jako pírkó. Chtělo se mu skákat a běhat jako dřív.

Odpoledne není škola! Co bude dělat? Sama náhoda mu dala odpověď. Příčnou ulicí duněla bleděmodrá elektrika, ta čtyřosá osmatřicítka. Tehdy před úrazem ho zavezla do místa jeho největšího neštěstí, k tomu proklínanému kluzišťátku, kde mu ti dva lotři podrazili nohy a zmařili všechny jeho naděje.

Kam by ho asi zavezla teď? Čekal, až k němu dojede, a nastoupil do ní. Ještě sice trochu těžkopádně, nebyl dosud zvyklý pohybu po tak dlouhé době, kdy ho tížila sádra.

Vystoupil o několik zastávek dřív než tehdy. Sám osud či jakési vnitřní vnuknutí, které si sám sobě později nedovedl vysvětlit, chtěly tomu, proč nejel dál a proč vystoupil právě tady. Ale to, že skončil jízdu zrovna na této stanici a nikoli na

předchozí nebo na následující, způsobilo naprosto nečekanou změnu celého jeho dosavadního života.

Chvíli zvolna kráčel ve směru jízdy električky tichou ulicí, kudy ještě nikdy předtím nešel. Byla to zvláštní ulice. Vedla vysoko nad dvorky, do nichž bylo možné z chodníku, po kterém kráčel, nahlédnout hluboko dolů přes zídku. O tu zídku byl opřený malý chlapec a ustavičně něco kutil se silným provazem, který spouštěl a zase vytahoval z hlubiny dvorků.

Denny se dnes vydal z domova v tato místa s rozhodnutím do ničeho se neplést, s nikým si nic nezačínal, aby se zase nedostal do něčeho jako tehdy pod viaduktem. Ale tenhle mrňous nevypadal na to, že by s ním mohla vzniknout nějaká rozepře. A přece vznikla, ale to Denny v těch chvílích nevěděl!

Zvolna došel až k němu a pozoroval jeho divné počínání. Když uviděl, že ten cvrček má na konci svého provazu jakýsi hák, promluvil na něj: „Co to tam dole máš? To ti tam něco spadlo či co?“

Mrňous se na Dennyho ani neohlédl, jen něco zahuhlal a pokračoval dál ve svém záhadném počínání. Ale Denny na jeho odpověď nečekal. Nahnul se přes zídku do hlubiny dvorku. Brzo pochopil mrňousovo snažení. Dole na dlažbě stála při stěně velká plechovka – snad s marmeládou? – měla zvednuté držadlo a klučina se snažil hákem na konci provazu držadlo zaháknout a plechovku zřejmě vytáhnout.

Nedařilo se mu to, rozkývaný konec lana s hákem se jakoby z učarování pořád vyhýbal nastraženému držadlu plechovky. A v tu chvíli se k Dennemu přibližovalo Veliké Dobrodružství, neviditelné a zcela nepředpokládané. Jak často Denny později na tyto okamžiky vzpomínal!

V kolmé vysoké cihlové stěně spadající do dvorku byly některé staré cihly vydrolené a po nich zůstaly ve zdi nepravidelné díry.

„Dej sem ten provaz, já ti plechovku vytáhnů,“ nabídl se Denny. Odjakživa měl dobrou vlastnost každému pomáhat, však také měl již několikrát za sebou splněného bobříka

dobrých činů! Hoch mu celkem ochotně podal konec provazu. Ale ani Dennyemu se nedařilo to, oč se ten mrňous předtím stále pokoušel. Rozkývaný konec lana s hákem se jakoby naschvál držadlu plechovky vyhýbal, ač se zaháknutí zdálo velmi jednoduché a snadné.

„To v tom máš marmeládu nebo co?“ zeptal se při svých pokusech mrňouse. Ten se ale té myšlence o marmeládě jen ušklíbl a řekl odmítavě: „Jóó – pěknou marmeládu! Je v tom hlína! Já bych dolů na dvorek vlez po těch dírách ve zdi, ale já se bojím. Vlez tam ty, ty jsi větší. Já ti budu držet provaz, aby ses po zdi mohl spustit.“

Kdyby tak teď Dennyho viděli rodiče nebo pan doktor Stupka z nemocnice! Ale nikdo z těch rozumných dospělých tu nebyl a Denny se rozhodl, že se pokusí o to, oč ho mrňous žádal. Přelezl zídku vysoko nad dlažbou dvora, když napřed ještě uvázal horní konec lana ke stromu u okraje chodníku.

Nevěřil, že by ho mrňous udržel, kdyby snad padal ze zdi. Pak se začal zvolna spouštět po kolmé stěně do hlubiny dvorku.

Trvalo to dlouho, vylámané otvory po rozpadlých cihlách byly nepravidelné a Dennyho noha vždy tápala, než našla další. Dobrodružství právě začínalo, a mělo trvat nikoli pouze těch několik minut, co Denny sešplhá dolů, ale po celé dlouhé měsíce. Kdo to ale mohl vědět?

Pravda, při slézání chvílemi uvažoval, zda se mu podaří právě takovým nebezpečným způsobem dostat se pak nahoru, a to ještě s kdovíjak těžkou plechovkou jakési hlíny. Ale už byl dole, pootevřel plechovku a našel v ní skutečně hlínu, podivně namodralou a mastnou. Mrňous nelhal!

Zaklesl hák za držadlo, uzavřel nádobu plechovým víkem a vykřikl nahoru: „Tak tahej!“ Poznal hned, že s těžkou hlínou by po stěně nahoru nevylezl, kdyby se měl držet provazu jen jednou rukou, i když by ho mrňous dokázal vytáhnout. Musí počkat, až bude mít na lezení obě ruce volné. Lano se napnulo a plechovka začala zvolna stoupat podél stěny k zídce. Denny poodstoupil několik kroků do dvorku z obavy, že by se držadlo plechovky mohlo utrhnout a nádoba by mu spadla na hlavu. Břemeno se nebezpečně točilo kolem své osy, kývalo se, ale drželo pevně.

Když plechovka s hlínou kymácivě doputovala nahoru, mrňous ji uchopil, s námahou vyzvedl až na široký okraj zídky a pak snesl k sobe na chodník. Poté se i s plechovkou ztratil za obrubou zídky. Denny na něj nahoru volal: „Tak teď mi sem hod' len provaz, ať se ho můžu držet, až polezu nahoru!“ Mrňous se znovu objevil nad zídkou a ledabyly vykřikl: „Já už nemám čas, nebudu čekat, až ty se vyškrábeš nahoru! Já už musím domů!“ A to bylo naposledy, kdy Denny tohoto zrádného a nevděčného kloučka dnes viděl.

Marně ho znovu vyzýval, aby mu přece lano hodil, že se bez něj nahoru sám asi nedostane. Když však lano seshora nepřicházelo a Dennyho opětovné volání bylo marné, učinil chabý pokus dostat se nahoru bez něj. Ale hned poznal nemožnost svého počínání. Po třech metrech od dlažby dvorku pochopil, že výš to bez pomoci nepůjde.

Zmocnil se ho neklid. Co když se neudrží, vypadne ze stěny a znovu si poraní záda, z nichž mu dopoledne sundali sádku? Hořce litoval své ochoty, zlobil se sám na sebe, že chtěl tomu malému zrádnému nezbedovi pomoci s jeho mizernou plechovkou plnou té záhadné páchnoucí hlíny! Konečně byl zase dole. Musí se však dostat nahoru na ulici bezpečnější cestou než po stěně s vypadlými cihlami.

Začalo se zvolna šerit. Tam nahoře na ulici snad možná ještě svítilo slunce, ale zde v hlubině dvorku, nízko pod úrovní ulice, se skutečně už stmívalo.

Do dvorku ústily proti sobě dvoje dveře. Dennyho napadlo, že právě dveřmi se musí dostat ven na ulici. Neklid v mysli se změnil ve strach, když zjistil, že oboje dveře jsou zamčené! Marně zkoušel jejich kliky, později i volal, zprvu nesměle, pak už nahlas, aby mu někdo odemkl. Nikdo mu neodpovídal a nikdo také nepřicházel otevřít.

A přece se nakonec dočkal! Užší z obou protilehlých dveří se náhle a jakoby zlobně otevřely a vyhlédl z nich chlapec o něco starší než Denny. Trochu udiveně i hněvivě se ho zeptal: „Člověče, jak jsi se sem dostal?“

Denny mu po pravdě pověděl svou příhodu s mrňousem, i jak ho nakonec ten malý nezbeda napálil, když utekl s lanem a s plechovkou nějaké hlíny, kterou mu Denny pomohl vytáhnout nahoru na ulici.

Po tomto vysvětlení se stalo něco velmi podivného, čemu nerozuměl. Hoch, který až dosud stál v otevřených dveřích obrácen čelem k Denny, teď kvapně vyběhl ze dveří na dvorek k místu, kde ještě před chvílí stála plechovka s hlínou. Když ji tam nespatriil, nazlobeně se na Dennyho obořil: „Tys tomu člověče dal! Víš, co jsi provedl? Jak vypadal ten kluk, cos mu pomohl vytáhnout plechovku? Mluv přece! Ty ani nevíš, jakou nepříjemnost jsi způsobil! Proč se mícháš do věcí, po kterých ti nic není?“ A jakoby pro sebe dodal: „Ten kluk, to byl asi Fretka. Je to mizera všech mizerů!“

Denny stál proti svému stále běsnícímu zachránci celý zkoprnělý. Opravdu nechápal, čím se vlastně tak provinil, když prokázal tomu mrňousovi službu. Nevěděl, co na výčitky neznámého odpovědět. Zmohl se jen na obranu, že chtěl tomu malému darebovi pomoci.

Neznámý chlapec se za chvíli trochu uklidnil, ale hněvivý výraz se v jeho tváři i v tónu řeči nezměnil. Přešel ke dveřím, kterými před chvilkou vstoupil na dvorek, a řekl Dennymu:

„Zasloužil bys, člověče, abych tě tady nechal do večera a ty ses musel vydrápat nahoru po stěně, po které jsi slezl. Ale asi za to všechno skutečně nemůžeš. Ten dareba tě napálil. Vyvedu tě na ulici,“ a pohodil hlavou na znamení, aby ho Denny následoval. Ten se s ulehčením protáhl dveřmi na chodbu domu, kde proti němu neznámý chlapec chvíli stál a zkoumavě ho pozoroval. Potom řekl něco, o čem v té chvíli ještě Denny netušil, že změní na dlouhou dobu jeho život: „Věřím, že se v tobě nezmýlím, když ti něco prozradím. Tady za těmi dveřmi je naše klubovna. Máme totiž takovou partu, říkáme si Saturn a jsme čtyři. Jestli máš ještě chvíli čas, můžeme si uvnitř v klidu popovídat!“

Vstoupili do malé útulné místnosti. Denny se po ní s údivem rozhlížel. Byly tu dva stoly přiražené k sobě a několik židlí, po stěnách visely nějaké vývěsky.

„Posaď se! Musím ti něco vysvětlit, abys pochopil, jakou nepříjemnost jsi nám způsobil! Mně tady v partě říkají Roman.“

„A já jsem Denny. Řekni mi ale, kudy sem chodíte? Přece se sem nespouštíte po té zdi?“

„To samozřejmě ne. Vcházíme sem domem z ulice. A tu hlínu sem nosí nějakí dva menší kluci a prodávají ji dvěma jiným, takovým habánům. Ale nikdy se s nimi nechtějí setkat, protože ti hromotlukové by si ji šli nakopat sami a nemuseli by jim za ni platit, rozumíš? A tak náš klub jim dělá prostředníka. Nevím, na co ti velcí kluci hlínu potřebují, že jim za ni platí dost peněz, ale nu to my se neptáme. Ti dva tajemní kopáči

hlíny se jmenují Olda a Mínek, kde ji kopou, to nevíme, ale chceme to vypátrat.“

„S nějakým Oldou jsem ležel v nemocnici, byl tam po úrazu a myslím, že někoho jako Mínka v horečkách pořád volal. Prý odněkud spadl do nějaké propasti a poranil se na hlavě!“ řekl Denny.

„To je možné,“ připustil Roman. „Dlouho sem hlínu nenosil, to bylo asi proto, že byl v nemocnici. Chceme je jít v sobotu stopovat, abychom se dozvěděli, kam na tu hlínu chodí. Prý je to v nějaké jeskyni! To se jednou prořekli, když ji sem přinesli.“

Do Dennyho jako by vjel elektrický proud: „V jeskyni, říkáš? O ty mám velký zájem, četl jsem kdysi knížku o jeskyni obřích trilobitů. Mohl bych jít s vámi? A mohli byste mně třeba i vzít do vašeho Saturnu?“

Roman chvíli mlčel, jako by se rozmýšlel, ale pak řekl: „No, na stopování Oldy a Mínka tě možná můžeme vzít. Ale s klubem nevím, budu se muset poradit s ostatními členy.“

Roman tím rozhovor skončil a vyvedl Dennyho temnou chodbou vzhůru po několika schodech k domovním dveřím, znovu Dennyemu připomněl: „Tak v sobotu ve tři a přijď přesně! Čekat nebudeme. A připrav se taky možná na něco nedobrého. Ahoj!“

„Ahoj,“ odpověděl Denny. „To víš že budu přesný, a nějakého nebezpečí se nebojím.“

V tramvaji cestou domů Denny znovu o celé věci uvažoval. Zarazila ho zejména Romanova poznámka o tom, že může čekat něco nedobrého. Před ním si sice zahrál na hrdinu, když si to však rozmýšlel, docházel k různým obavám. Zdálo se mu, že se vrhá z jednoho nebezpečí do druhého. Před chvílí byl uvězněn na neznámém dvoře, a teď se zas hlásí k nějakému záhadnému podniku. Ve chmurných úvahách ho tramvaj dovezla domů.

„No, už jsem o tebe měla strach,“ vítala Dennyho jeho matka. „Našel jsi ty mizery z kluziště?“

„To ne. Ale našel jsem asi dobrého kamaráda, možná že jich bude i víc a možná že mně vezmou do svého klubu!“

6. Záhadné zmizení Oldy a Mínka

Ve smluvenou sobotu chtěl být Denny na místě srazu aspoň čtvrt hodiny před určenou dobou. Při jízdě však tramvaj náhle zastavila mimo stanici. Od spolucestujících se dozvěděl, že na kolejích se srazila dvě auta a tramvaje nemohou pokračovat v cestě. Značně ho to zneklidnilo, neboť jeho naděje na očekávaná dobrodružství mohla skončit předčasně. Asi po deseti minutách, které Dennymu připadaly jako celé hodiny, se tramvaj opět rozjela. Od stanice na místo srazu Denny doběhl s vypětím všech sil, ale přesto se málem opozdil. Před domem totiž nikdo nečekal. Denny chvíli netrpělivě přecházel před zamčenými dveřmi, když náhle spatřil přicházet nějakého chlapce.

„Co tady slídíš?“ oslovil ho příchozí.

„Čekám tu na Romana, mám s ním smluvenou schůzku,“ odpověděl Denny. „Tak chvilku počkej, já ti ho zavolám,“ zarazil Dennyho neznámý hoch a zmizel v domě. Netrvalo dlouho, a Roman vyšel. Denny mu vysvětlil důvod svého zdržení. Roman pokýval hlavou a vzal Dennyho do klubovny.

„To je Denny,“ řekl Roman třem chlapcům v klubovně. Pamatujete se? Vyprávěl jsem vám o něm. Chtěl by se přihlásit k nám do klubu a já se za něho přimlouvám.“

Až dosud sedící chlapci povstali a každý Dennymu řekl své jméno. „Já jsem Barvín,“ řekl první. „A já Altar,“ přidal se druhý. Nakonec se mu představil i nejmenší z nich, s příznačným jménem Špuntík.

„Domluvili jsme se ale na tom, že musíš složit přísahu,“ řekl Barvín.

Bylo vidět, že všichni chlapci si uvědomili slavnostnost chvíle, neboť v tom okamžiku nastalo napjaté ticho, do kterého promluvil Roman vážným hlasem: „Slibuješ, že budeš

věrným, dobrým a nehádavým členem klubu, že neprozradíš žádná klubovní tajemství a že budeš statečný a vytrvalý?“

„Ano, to vám všem slavnostně slibuji!“ pronesl vzrušeným hlasem Denny.

Potom všichni usedli a začali se radit o nadcházející výpravě. Denny dychtivě naslouchal plánům, které většinou pronášeli Roman s Barvincem. Nechtěl, a ani se ještě nemohl plést do jejich rozhovoru, při kterém neustále sledovali čas. Nemohli zmeškat dobu, kdy Mínek s Oldou vyrazí za svým záhadným cílem.

„Snad se nám zase neztratí tak podivně jako posledně,“ dodal Altar. Bylo zřejmé, že ostatní mají stejné obavy.

Schůzka skončila a klub se vydal na svou druhou stopovací výpravu.

„Oba bydlí blízko, nesmějí nás spatřit, a hlavně si nesmějí všimnout mne, protože mě znají, беру od nich hlínu a dávám jim za ni smluvené peníze,“ varoval tichým hlasem Roman, když přišli do míst, kde mohli narazit na sledované chlapce.

Konečně je spatřili a zavčas se schovali za kamennou zdi. Oba chlapci procházeli po druhé straně zdi, za kterou se Saturnovci skrývali. Tak blízko, že slyšeli jejich rozhovor:

„Toho zlodějského mrňouse, co vzal na dvorku plechovku, toho bych roztrhnul jako hada,“ ozval se rozhorlený hlas Mínka.

„Teď už se to nestane,“ odpověděl Olda. „Roman ji bude mít pro ty dva schovanou ve sklepě, dokud si nepřijdou!“

Když přešli, Saturnovci je opatrně sledovali. Tak se dostali nepozorovaně až téměř k ohradě.

„Polezeme přes ohradu, nebo se proplazíme podkopem?“ zeptal se Olda Mínka.

„Radši podkopem, na přelézání ohrady je moc světlo,“ rozhodl Mínek a dodal: „Snad nás nikdo nestopoval!“

„Já nikoho neviděl,“ řekl Olda.

Škoda, že tento jejich rozhovor nemohli slyšet hoši ze Saturnu. Co obtíží by si ušetřili!

„Tomu nerozumím, zmizeli jako duchové,“ řekl udiveně Altar, když se jim Olda s Mínkem u ohrady ztratili.

„Přece tu někde musí být, přes ohradu nelezli, to bychom je viděli.“

Všichni se dali do prohledávání okolí. Bohužel bezvýsledně. Oba stopovaní chlapci zmizeli beze stopy.

„Teď aspoň víme, kam chodí. Jsme zas o kousek blíž jejich tajemství,“ promluvil Barvín a dodal tím všem novou naději.

Vrátili se k ohradě u každou větší skulinou se snažili nahlédnout, co je za ní.

„Kdepak! Je vidět jen nějaká skalní stěna daleko vzadu, těsně za ohradu ale nevidím,“ oznámil Altar výsledek svého pozorování.

„Já jsem pro to, vlézt dovnitř přes ohradu,“ navrhl Roman.

„Musíme ale vědět, jak to vypadá za ní. Co kdyby tam byla nějaká jáma, do které bychom se mohli zřítit?“ varoval Barvín.

Roman se rozhodl, že poleze první. „Jsem z vás nejvyšší, když mě vysadíte, nejsnáž dosáhnu na horní okraj prken.“

„Je to tady samá jáma, výkopy a křoví,“ hlásil Roman ostatním, když nahlédl přes ohradu. „Oldu a Mínka nikde nevidím. Hned pode mnou je ale rovina, můžeme klidně seskočit.“

Roman se usadil nahoře na vrcholu ohrady a podal ruku Dennymu, kterého ostatní zdola vysadili. Podobné se dostali přes ohradu i Altar a Barvín.

„Tobě hodím navázané tepláky, kterými tě vytáhnou,“ zavolal Roman dolů na Špuntíka, kterého nechali před ohradou jako posledního, protože byl nejlehčí.

„Teď rychle všichni tepláky dolů!“ přikázal Roman hochům dole. „Hlavně dobře utahovat, aby to se Špuntíkem neruplo!“ dodal, když začali tepláky svazovat do jednoho dlouhého provazce.

„Tak, Špuntíku, chytej a drž se pevně!“ zvolal Roman, když mu házel jeden konec svázaných tepláků. Zanedlouho se Špuntíkova hlava objevila nahoře.

„Neboj se a skoč, my tě chytíme,“ povzbudil ho Altar.

„Tady je všude tak modro, kvete tu rozrazil nebo co,“ začal se rozhlížet Špuntík, než se odhodlal skočit. Až ho musel Roman přistrčit.

„Na další pátrání po okolí bude čas, teď prohledáme každou houštinu a každou jámu. Odtud se přece nemohli nikam vytrazit,“ řekl tichým hlasem Altar, když byli opět všichni pohromadě.

Ač mluvil Altar tlumeně, přesto ho Roman napomenul: „Ne tak nahlas, Altare! Ať nevědí, že jsme jim na stopě.“

„Jestli tady ovšem vůbec někde jsou,“ prohodil pochybovačně Denny, když začal kolem sebe rozhrnovat křoví.

„Počkejte, buďte chvíli zticha! Slyšíte to? Připadá mi to jako nějaké bouchání!“ zašeptal varovně Roman.

„Já zase slyším spíš něčí kroky,“ odpověděl mu Barvín.

„Proboha, támhle se sem někdo žene,“ ukazoval před sebe vystrašený Altar. To už všichni slyšeli rozrušený křik hlídače mávajících holí: „Darebáci, jak jste se sem dostali? Nečetli jste na vratech, že se sem nesmí?“

Do chlapců jako když střelí. Všichni se rozeběhli za Romanem směrem ke skalní stěně.

„Stůjte, zjistím si vás!“ ozýval se zdálky výhružný křik. Roman náhle spatřil ve skalní stěně rozsedlinu. Zamířil k ní, neboť usoudil, že by jim mohla posloužit za úkryt. Než v ní zmizel, máváním přivolal ostatní.

Altar do skalního prostoru vběhl jako poslední. U vchodu zalehl a pozoroval okolí. Za chvíli sděloval ostatním: „Ten hlídač venku zuří a běsní. Snad nás tady neobjeví.“

Hlídač však přešel kolem rozsedliny, aniž je upozoroval, a všichni si oddechli, neboť věděli, že mají vyhráno.

„Nechytil nás, nechytil nás,“ radoval se Špuntík.

„Pojďte se podívat, jak to vypadá dál vevnitř,“ vybídl ostatní Roman.

„Ještě štěstí, že mám sirky a svíčičku v Krabičce poslední záchrany,“ řekl Altar, když její světlo ozářilo nejbližší okolí.

„Tu máme přece všichni, sláva tomu, kdo kápézetku vymyslel!“ poznamenal Roman a Denny si uvědomil, čemu všemu se ještě může od Saturnovců přiučít. Výprava se mu čím dál víc líbila.

„Naše svíčky ale brzo dohoří, daleko se nedostaneme, raději se už vraťme,“ varoval Altar a dodal: „Ve tmě můžeme zabloudit nebo někam spadnout. Můžeme se sem vrátit, až budeme mít svítilny.“

Nebezpečí pádu, o kterém se Altar zmínil, připomnělo Dennymu Mínka, se kterým donedávna ležel v nemocnici. Kam ten asi tenkrát spadl, zauvažoval.

Zanedlouho byli opět u východu z rozsedliny a Roman z ní obezřetně vyhlédl. „Počkejte tady, podívám se, kde je hlídač, a vrátím se pro vás.“ A zmizel mezi křovisky. Denny s obdivem pozoroval, jak se Roman dokázal krýt a neslyšně se plížit terénem. Znovu si uvědomil, čemu všemu se bude moci v Saturnu přiučít.

Roman se mezitím dostal k zrezivělým, dlouho nepoužívaným kolejím, na kterých stál opuštěný vozík na převážení vápence. Skryt za vozíkem opatrně se rozhlížel po okolí. Vtom hlídače uviděl! Stál poblíž jakéhosi kamenného sloupu a kamsi se díval. Roman začal couvat k ohradě, kde byl souvislý pás křoví, za kterým se mohl dostat zpět k ostatním. Ke své radosti učinil cestou ohromný objev a nadšením málem nahlas vykřikl: „Tohle je naše spása – díra podkopaná pod ohradou. Už nemusíme přelézat.“

„A tradá domů, stejně jsme tady byli dneska až moc dlouho,“ zvolal Barvín, když všichni prolezli podkopem. „V pondělí přijde Mínek a Olda s hlínou, vždycky ji nosí v pondělí,“ řekl Roman cestou domů, „pokusím se z nich něco nevytáhnout!“

Společná cesta ke klubovně proběhla bez příhod, a tak se plni dojmů rozloučili a rozeběhli ke svým domovům. Nejvíce byl událostmi vzrušen Denny. Cestou tramvají uvažoval, co všechno by mohl prožít, kdyby byl členem Saturnu už dřív.

Roman prorokoval správně. Ono pondělí přišli Mínek s Oldou, jak bylo domluveno, a přinesli tentokrát velice objemnou plechovku plnou zvláštní hlíny. Roman je přivítal slovy: „Ahoj, kluci. Teď už se nemusíte bát, hlínu budu pro ty vaše odběratele schovávat ve sklepe pod zámkem. Takže koruny za hlínu už zase budou.“

Cestou do sklepa se z nich, jak slíbil, snažil něco vytáhnout: „Kde ji vlastně kopete? Pořád mi to nechcete říct!“

„Když my ti to nemůžeme prozradit. Haryk s Mildou by to z tebe mohli jednou třeba vytlout,“ smutně odvětil Mínek a Olda se k němu přidal: „Pak by si tam totiž mohli chodit sami a ještě by nám mohli něco poničit!“

„Co by vám tam, prosím vás, mohli zničit?“ otázal se Roman.

„Pochopil bys, kdybys naše dílo uviděl. Neptej se nás, už i tak jsme ti řekli víc než, dost. Tak ahoj!“ rozloučili se a odešli. Roman ještě chvíli postál nad otevřeným víkem plechovky a uvažoval, že takovou hlínu nikde jinde neviděl. Byla namodralá a páchla olejem. Každopádně už ji nikdy na dvorku tomu zlodějíčkovi nenechá!

7. Tajemství modré hlíny vypátráno

Druhý den v úterý čekali Haryk s Mildou na mrňouse Fretku s hlínou marně. „Asi se mu ji už nepodařilo z Romanova dvorku ukrást jako minule,“ řekl chmurně Milda. „Nedá se nic dělat. Musíme pro ni zase k Romanovi, i když u něj je dražší,“ rozhodl Haryk.

Na jejich pronikavé pískání Roman otevřel okno a zvolal dolů do ulice: „Už jdu! Počkejte venku, přinesu ji ze sklepa!“

„Tak pořád nám ještě neřekneš, odkud ti dva hlínu berou?“ zeptal se zvědavě Haryk, když jim Roman objemnou plechovku s hlínou předával.

„Já se na nic neplaní ani vás, na co ji potřebujete, ani jich, kde ji berou. Tak se neptejte taky,“ odbyl je Roman.

„Jen abys jednou nelitoval!“ pohrozil při odchodu Milda. Roman se za nimi díval dost nechápavě. Čeho by měl litovat, když jim sám prokazuje dobrou službu a nic za ni nechce. Mávnul nad vším rukou a zašel zpět do domu.

Nadešla středa a s ní i odpolední volno. Denny si doma napsal školní úkoly na další den a oznámil: „Mami, ahoj, jdu do klubu na schůzku!“

„Moc ráda tě nepouštím. Dej na sebe pozor. A jací vůbec jsou ti hoši, co k nim chodíš?“ zeptala se starostlivě na rozloučenou maminka.

„Bud' bez starosti, mami, jsou to prima kamarádi. Neslyším tam jediné hrubé slovo a nikdo z nich taky nekouří!“

Když Denny přicházel k domu, kde měl Saturn klubovnu, zůstal překvapeně stát. U zídky, po které před nedávnem slézal, se nahýbal malý chlapec dolů do hlubin dvora.

Vždyť je to ten lotr, co mě nechal dole na dvorku a vzal draka s plechovkou i s lanem – řekl si pro sebe Denny a rozběhl se k němu.

Když za sebou mrňous Fretka uslyšel dusot kroků, zvědavě se ohlédl a vzápětí spatřil nebezpečí. Dal se na útěk přes ulici i dál po schodech kamsi vzhůru.

„Stůj, nic ti neudělám, i když bys zasloužil pár pohlavků!“ volal za ním v běhu Denny. Rozhodl se pronásledovat toho malého zrádce a dostihnout ho za každou cenu. Vtom spatřil nahoře nad schody Altara, kterému Fretka vbíhal takřka do náruče.

„Altare, zadrž ho! Chytni ho!“

„A jéjej – to je přece Fretka, co všechno vyčmouchá. Známý všude jako falešný peníz,“ zvolal Altar a nadběhl mu. Za chvilku již s Dennem svírali zmítajícího se Fretku mezi sebou.

„Pusťte mě, nic jsem vám neudělal!“ bránil se Fretka.

„A to nebylo nic, jak jsi mě nechal dole na dvorku v bryndě a zmizel i s plechovkou? Ani provaz jsi mi zpátky nehodil. Přitom jsi musel vědět, že se bez něho nahoru nedostanu,“

zarazil Denny jeho protesty. „Teď půjdeš hezky s námi a řekneš, co jsi s tou plechovkou udělal?“

„Nic neřeknu, nic, nic!“ zuřivě odporoval Fretka.

„Ale řekneš, hošíčku, řekneš!“ Altar s Dennym Fretku ještě pevněji sevřeli. Když ho vzpouzejícího se odvedli k nedaleké ohradě, věděl už Fretka, že jde do tuhého, a stal se povolnější.

Ptám se tě naposledy, co jsi s tou plechovkou udělal?“ řekl rozhodným hlasem Altar a přitiskl Fretku k ohradě.

Fretka se zlomil: „Dal jsem ji Harykovi a Mildovi,“ odpověděl odevzdaně, „mají v domě U černého koně ve dvoře kůlnu – a pořád tam něco kutěj!“

„Měl bys dostat nařezáno, ale odpouštíme ti!“ řekl Denny a uvolnil sevření.

„Teď už ale koukej mazat!“ propustil zlodějíčka Altar. Fretka se dal bez dlouhého pobízení do běhu, šťastný, že z toho tak lacino vyvázl.

Když se potom všichni členové Saturnu usadili v klubovně kolem stolů a Roman zahájil schůzku, řekl Altar: „Máme před sebou tři záhady: zaprvé – kde Mínek a Olda kopou tu svou hlínu, zadruhé – o jakém díle mluvili, a zatřetí – nač Haryk s Mildou hlínu potřebují?“

„Ale ještě je záhada čtvrtá!“ skočil mu do řeči Špuntík a pokračoval: „Kam vůbec Olda a Mínek za tou ohradou minule zmizeli?“

„Čím víc záhad, tím je to napínavější. Kterou ale začít?“ řekl zadumáno Roman.

„Doporučoval bych začít s Oldou a Minkem. V sobotu si na ně můžeme počkat v úkrytu před ohradou a pak se za nimi vydat jako stíny!“ navrhl Altar.

S jeho návrhem ostatní souhlasili a dali se do projednávání dalších různých klubovních záležitostí. Když se potom s nimi Roman po schůzce před domem loučil, připomněl jim: „Baterky, lana, svíčky a sirky v sobotu s sebou! Třeba budeme muset jít někam do podzemí!“

„Tak v sobotu ve tři tady. Ahoj!“ rozloučil se ještě Špuntík a s Barvínem odešel. Denny s Altarem osaměli. Nějak se jim stále nechtělo domů.

„Víš kde je ten dům U černého koně, o kterém mluvil Fretka? „ zeptal se Denny.

„Vím! Není to odtud zase tak daleko. Mohli bychom jít tu kůlnu omrknout. Máš ještě čas?“ navrhl Altar. Dennyho si svým návrhem hned získal: „Čas mám. Ale co když tam Haryk a Milda budou?“

„Tak se vrátíme. Nic se nestane!“ uklidnil ho Altar. Vydali se do uliček, kde Denny předtím ještě nikdy nebyl. Tu Altar ukázal na jeden dům, nad jehož průjezdem se tyčila kamenná hlava koně, a řekl: „Tak jsme tady. Musíš jít ale do dvora sám, protože mě znají!“

„Jestli je to ovšem Haryk s tím lotrem, co mi na kluzišti podrazili nohy, tak mě znají taky!“ řekl Denny v obavách, ale přece jen se do průjezdu vydal. Kůlnu uviděl hned, jak vešel do dvora. Ve dvoře nikoho nezahlédl, a tak se k ní odvážně vydal. Na dveřích visel zámek, nikdo tam tedy nebyl. Pokusil se nahlédnout dovnitř skulinami, ale byla tam tma a nic nespatrił. Vrátil se s ulehčením zpět před dům pro Altara.

„Snad nějakou stopu objevíme alespoň před kůlnou,“ utěšoval se Denny.

„Jenomže co s hlinou dělají, to můžeme zjistit jedině v kůlně!“ řekl Altar, když k ní došli. Nejprve ji celou obešli a zkoumali, kudy dovnitř co nejlíp nahlédnout. Potom Altar opatrně zabloumal zámkem – a ten mu i s petlicí zůstal v ruce!

„A hele – ono to bylo jen tak nasazený! Víš co, Denny? Vlez dovnitř, já za tebou zámek zastrčím zpátky a ty se snaž něco objevit!“

„Jenomže co když přijdou, zrovna když budu uvnitř?“ děsil se Denny. Bylo zřejmé, že se mu do kůlny příliš nechce.

„Budu hlídkovat před domem,“ snažil se ho uklidnit Altar, a kdybych viděl, že se ti lotři blíží, písknul bych na prsty. Ty bys v tom případě vyrazil zámek, rychle jej zvenčí znovu

nasadil a schoval by ses tady někde za bednami!“ Potom se rychle vydal na hlídku před dům.

Denny sice nechal po vstupu do kůlny dveře za sebou otevřené, uvnitř však byla taková tma, že se musel chvíli rozhlížet. Jeho oči si zakrátko na přitmí zvykly a Denny uviděl cosi zvláštního. Ano, byla to vypalovací pícka, a před ní leželo porůznu několik hliněných figurek. Denny vzal jednu do ruky a přistoupil s ní ke dveřím, aby si ji mohl lépe prohlédnout.

Hleďme – podivil se, tyhle figurky jsem už přece viděl krámech! Tak to oni je tu modelují, barví, vypalují u prodávají. Proto ta hlína! Na další úvahy už neměl čas. Uslyšel Altarovo varovné písknutí a dech se v něm zatajil.

Je zle, uvědomil si. Figurku, kterou držel v ruce, rychle položil zpátky, vyběhl z kůlny, bleskurychle ji zavřel a zámek i s petlicí zarazil do vyběhaných otvorů. Vzápětí začal hledat na dvoře skrýš.

Altar po varovném písknutí nejdříve uvažoval, že by se měl skrýt. Potom ale přišel na lepší nápad. Bude předstírat, že jde náhodou kolem, a ty dva lotry co nejdéle zdrží. Poskytne tak Dennymu možnost nalézt si ve dvoře co nejlepší úkryt. To už ho Haryk s Mildou spatřili a podezřívavě se zeptali: „Co jsi dělal v průjezdu?“

„V jakém průjezdu? Já jdu náhodou kolem,“ vylouval se Altar a přešel do slovního protiútku: „A co tady vůbec děláte vy?“ Věděl, že každá vteřina, o kterou je zdrží, bude pro Dennyho dobrá.

„Co ti je do toho?“ odpověděl mu výbojně Haryk.

Altar viděl, že se jim do průjezdu moc nechce. Přivedli by ho mimoděk na stopu svého počínání. Nemohli ovšem tušit, že jejich kůlna je už prozrazena. Chvíli se na Altara beze slova nevraživě dívali, ale Altar měl už jistotu, že poskytl Dennymu dostatek času k nalezení bezpečného úkrytu, a předstíral, že odchází. Haryk s Mildou ho ještě dlouho podezřívavě sledovali a zmizeli v průjezdu, až když zašel za roh.

Poblíž kůlny bylo narovnáno několik beden, za nimiž Denny našel bezpečný úkryt. Odvážil se trochu vystrčit hlavu a s určitostí zjistil, že Haryk a Milda jsou ti dva lotři, co mu na kluzišti způsobili úraz a ztrátu veškerých nadějí na vítězství v mistrovství města v krasobruslení. Z úkrytu slyšel také každé jejich slovo.

„Ten zámek se nějak moc viklá, musíme ho pořádně přitlout! „ prohlásil Haryk, když oba přišli ke kůlně. Vstoupili dovnitř, zavřeli za sebou dveře a rozsvítili lampu. To si však Denny ještě netroufal opustit úkryt, a tak zaslechl hlas Mil-dy: „Dáme se do makandy, zatopím v peci!“

„A já zatím dodělám lady ty kominíčky! Už nás o ně v krámě upomínali, prý jdou dobře na odbyt!“ řekl Haryk.

Z hluku a hovoru, který vycházel z kůlny, Denny vytušil, že oba lotři jsou natolik zaměstnáni, že může bez obav zmizet. Ještě jednou se obezřetně rozhlédl po dvoře, proběhl průjezdem, a viditelně se mu ulevilo, když se ocitl na ulici. Tam už na něho čekal Altar.

„V životě jsem nezažil tolik strachu jako v té kůlně! A když jsi pak ještě začal pískat ...“

„Mně se je ale podařilo před průjezdem báječně zdržet, aniž měli jakékoli podezření!“

„Víš, Altare, co s tou modrou hlinou dělají? Vyrábějí z ní vypalované figurky a ty prodávají.“

Když se Denny vrátil domů s velkým zpožděním, nazlobený otec mu pohrozil: „Jestli budeš chodit domů tak pozdě, tak ti to klubaření hezky brzo zatrhnu!“

„Tati, nezlob se! Já si úkoly udělal ještě před odchodem z domova a ve škole mi to jde taky dobře.“

Když vzal otec do rukou Večerník, věděl Denny, že je všechno zase v pořádku. Sám měl o čem přemýšlet. Ještě že si úkoly připravil předem, teď by na ně neměl mysl.

8. Jezero utopenců

Smluvený den – sobota třináctého – nadešel. Klubovna se v určenou hodinu rázem zaplnila členy Saturnu. To ještě nikdo neměl tušení o nějakém Jezero utopenců ani o všem dalším, co je čekalo. Kdyby o tom věděli, je možné, že by od dalšího pátrání po činnosti Oldy a Mínka raději upustili.

„Tak máme všechno? Lana, baterky, svíčky, sirky ...?“ zeptal se za všechny Roman, když příprava k výpravě skončila.

„Půjdeme za nimi jako stíny, dnes nám nesmějí zmizet!“ rozhodně prohlásil Barvín.

Když se ocitli u ohrady, brzo našli minule objevený podkop, kterým pod ohradou jeden po druhém podlezli. Opět se ocitli v prostoru, kde kolem nich bylo plno křoví a záplava modrého kvítí.

„Tak jen tiše, tiše, žádné volání na sebe, za chvíli tu Olda s Minkem můžou být,“ varoval ostatní Roman, když je skrylo křoví. A vskutku. Zanedlouho bylo za ohradou slyšet hlasy.

„Snad bude dnes klid! Minule bylo slyšet nějaké hlasy,“ řekl Mínek. Olda mu tlumeným hlasem odpověděl: „Co myslíš? Podaří se nám už, dneska konečně dostavět to nádvoří vzpoury?“

„Dělej, lez! Než nás tu někdo uvidí!“ bylo slyšet Oldu, když se Mínek protahoval podkopem. Vzápětí se oba rozeběhli směrem ke skalám. To bylo zároveň znamení pro Saturnovce. Zvedli se a opatrně se pustili za nimi.

„Nesmíme je ztratit z dohledu, nebo nám zmizí jako pohledně,“ nabádal ostatní ke spěchu Roman. 35

„Půjdeme za nimi jako duchové!“ ubezpečil ho za ostatní Altar.

V půli cesty ukázal Roman prstem dopředu a řekl: „Rychle ke skále!“

„A hlavně opatrně, hlídač se tady může objevit jako minule a byl by všemu konec!“ zašeptal Barvín.

Když se konečně dostali ke skále, Denny se zarazil: „Tak se mi zdá, že Olda s Minkem jsou už zase v prachu!“

„Čekejte tady! Podívám se po nich v houštinách,“ dal pokyn Roman a začal opatrně prohledávat nejbližší křoviny. Když se dostal těsně ke skalní stěně a uviděl několik možných vchodů dovnitř, tiše zahučel: „Páni, tady je ale chodeb. V které z nich asi zmizeli?“ Pohybem ruky přivolal ostatní.

Rozhodnout, kterou z chodeb se pustit, bylo obtížné. Situaci posléze vyřešil Altar: „Tak pojd’me propátrat tu naši, do které jsme se minule schovali před hlídačem!“

Než vstoupili do jeskyně, Roman bezděčně zvedl ze země dlouhý klacek, o kterém neměl zatím tušení, jak ohromnou službu jim prokáže.

„Nesviťte všichni, šetřete baterkama!“ radil Roman, když viděl, jak zbytečně zaupnuli každý svou svítilnu. Zpočátku jim jeskynní chodba byla dobře známá. Vždyť se v ní pohybovali už minule, i když jen za mihotavého svitu svíček z Krabičky poslední záchrany. Už po několika krocích se však jeskyně změnila. Její stěny se stále rozšiřovaly a náhle hoši narazili na stěnu, do které ústilo několik dalších úzkých chodeb.

„Kam teď?“ šeptal se bezradně Roman.

„Pusťme se nejprve tou zcela napravo,“ navrhl Altar.

„Musíme si ale na stěnách dělat znamení křídou, jinak bychom mohli třeba zabloudit,“ přišel s praktickou radou Barvín.

„Křídu máme přeci každý ve své kápezetce!“ ozval se Špuntík.

Chodba působila opravdu strašidelně. Snad to bylo i tím, že občas viděli u stropu v záři baterky spícího netopýra. Klacek, který stále nesl Roman, by si teď od něho asi každý rád půjčil. Obtížné rozhodování nastalo, když se chodba rozdělila do dvou dalších. A lakovou situaci museli řešit ještě několikrát. Bylo jasné, že změť chodeb je nějak propojená. Na křídová znamení naštěstí nezapomněli. Náhle Roman zvednutím ruky ostatní zastavil a zašeptal: „Tiše, tiše – – zdá se mi, že slyším hlasy!“

Zůstali stát jako zkamenělí. Napjatě naslouchali, ale místo hlasů slyšeli jen vzdálené kapání vody. Vydali se tím směrem. Roman, který šel stále vpředu, se znovu zastavil a udiveně vyhrkl: „Voda! Voda! Tady je celé jezero!“

„Co budeme dělat?“ zeptal se Denny, když všichni k jezeru dorazili.

„Musíme prozkoumat jeho břeh napravo i nalevo,“ rozhodl Roman. Rozdělili se na dvě skupiny a každá z nich začala břeh soustavně prohledávat. Štěstí přálo té, co se vydala nalevo. Záhy se dostala ke stěně, kde končil břeh a začínala úzká římsa, po které by se možná dalo pokračovat. Zavolali proto druhou skupinu a radili se, zda jít dál.

Situaci vyřešil Roman: „Vidíte, jak se nám teď ten klacek hodí? Když půjdeme po římsě po jednom a budeme se klackem opírat o dno jezera, tak se snad na druhou stranu dostaneme. Já půjdu první, potom vám klacek hodím a nastoupí další.“

To už se vydal statečně vpřed. Římsa byla ale tak úzká, že se musel opatrně posunovat zády ke stěně a vpředu klackem hledat oporu na dně jezera.

Dno bylo zřejmě zcela nepravidelné, mnohdy Romanovi chvíli trvalo, než našel opěrný bod. Hoši mu při jeho statečném počínání ze břehu aspoň svítili. On sám by si na cestu svítit nemohl, jednou rukou se musel přidržovat stěny, v druhé měl nezbytný klacek. Hochům připadalo jako věčnost, než jde dostal na druhý břeh.

Podařilo se mu to však a hoši zaslechli, jak šeptá: „Tak chytejte! Bez toho klacku se sem nedostanete. A opatrně s ním. Někde to vypadá, jako by jezero vůbec nemělo dno! Teď může lézt Barvín, pak Denny a Altar se Špuntíkem naposledy!“

Třebaže Roman hodil klacek jako oštěp ze všech sil, doholili ho na druhou stranu břehu se mu nepodařilo. Klacek dopadl do jezera, avšak ke břehu měl ještě daleko. Pomalu plul směrem, kterým byl vržen, a potom se zastavil. Ještě

štěstí, že římsa byla zpočátku dost široká, Barvín mu tak mohl vyjít trochu naproti. Poklekl, avšak na klacek nedosáhl. Chvilí stáli všichni bezradně, až Denny přišel s nápadem: „Máme přece s sebou lano. Když ho, Barvíne, na klacek hodíš jako švihadlo, snadno ho tím potom přitáhneš.“ A vskutku, Dennyho nápad se osvědčil. Barvín přitáhl klacek, vyzvedl jej z vody a s jeho pomocí se vydal na cestu po římse.

„S pomocí Alláha ... snad tam nespádnou,“ bylo slyšet předstíraně statečný hlas Barvína, ve kterém se ovšem neskrývaly obavy. Altar mu rozhodně nepřidal na odvaze, když na něho ze břehu volal: „Barvíne, drž se! Drž se, nebo se utopíš!“

Zanedlouho byl přes jezero slyšet jásavý Barvínův hlas: „Hurá! Už jsem na konci, ale málem to mohlo být jezero utopenců!“

Potom hodil klacek zbývající skupině. Po zkušenosti Romana už věděl, jak ho hodit, aby bez problému doplul ke druhému břehu, a proto neměla druhá skupina s jeho vytažením z jezera potíže. Stejně tak bez obtíží zdolal cestu Denny. Trampoty nastaly, když na začátku římsy zůstal už jen Altar se Špuntíkem.

„Já pustím Špuntíku před sebe,“ volal přes jezero Altar. To už se nic ozval Špuntíkův bázlivý hlas: „Ne! Ne! Já tam určitě spadnu! Je to Jezero utopenců, neumím moc plavat, raději tady na vás počkám!“

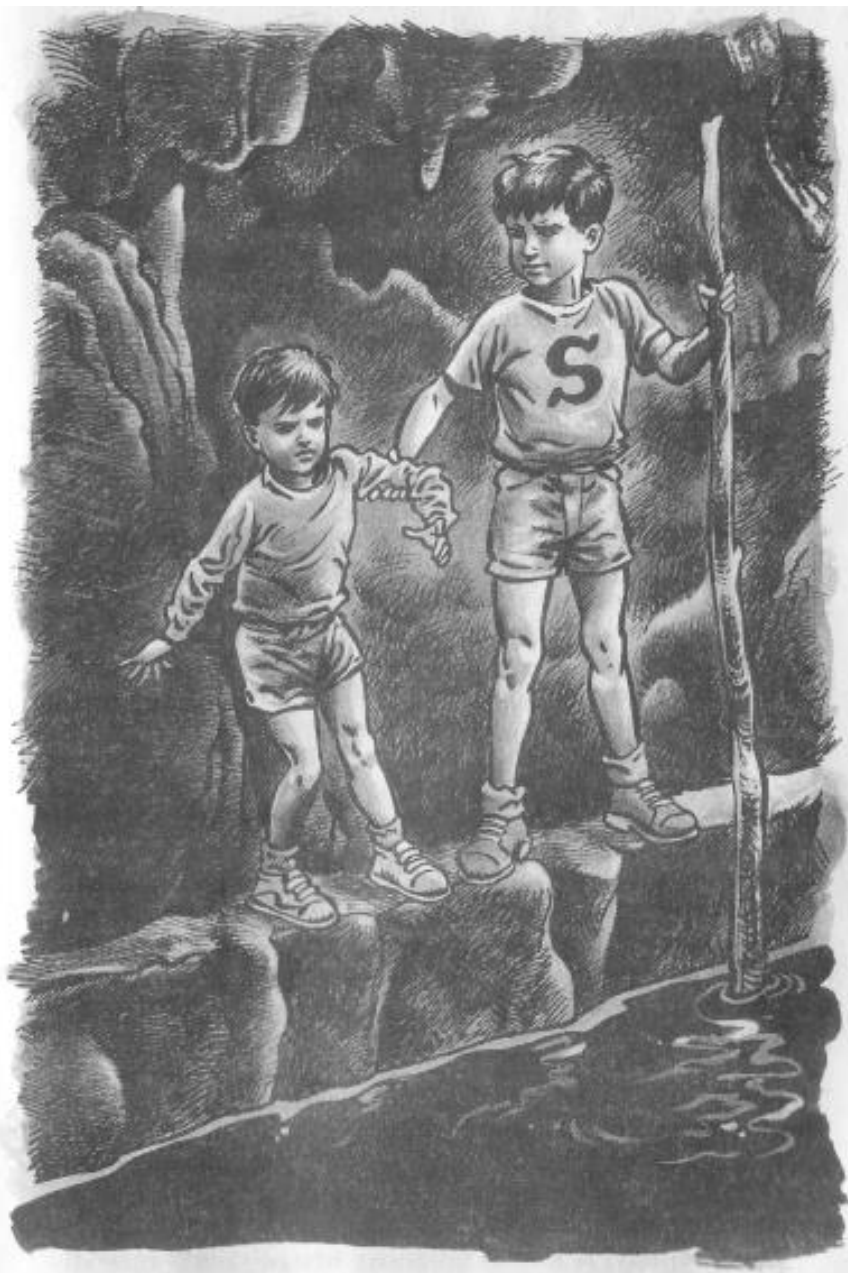
„Neboj se, Špuntíku! To jsi člen Saturnu?“ bylo slyšet z druhého břehu.

„Tak víš co?“ řekl Altar. „Půjdeme spolu! Budeme se držet za ruce, a kdybys tam náhodou spadnul, tak tě vytáhnu!“ To už z druhého břehu dopadl na hladinu a připlul spásonosný klacek.

Altar se Špuntíkem vstoupili na římsu. Když byli asi v její třetině, bylo slyšet uklidňující Altarův hlas: „Jen se mě pevně drž a neboj se. Vidíš jak nám to jde!“

Po několika krocích však Altar ucítil, jak se Špuntík celý chvěje. Ještě pevněji mu stiskl ruku, to už ale Špuntík zděšeně volal: „Spadnu! Spadnu! Určitě spadnu! Utopím se! Ty mě neudržíš!“

Celou tu dramatickou událost sledovala skupinka z druhého břehu, která jim svítila na cestu. Opět bylo slyšet Altara: „Špuntíku, neboj se a klidně stůj! Stůj a vůbec se nehýbej!“

Tak se chvíli drželi na rímse, až se Špuntík přece jen trochu uklidnil. Altar dělal co mohl: „Teď se, Špuntíku, opatrně otoč čelem ke skále. Možná se ti poleze líp, nebude tě strašit pohled na vodu.“

Pomalu se sunuli krůček za krůčkem a s přestávkami dál ke konci jezera. Altar na Špuntíka přitom neustále mluvil, aby ho uklidnil: „Tak vidíš! Teď si zase na chvilku oddychni a po pár krocích budeme na konci.“

„Sláva, vy jste nám ale dali! Měli jsme o vás větší strach než vy sami,“ přivítal je radostně Roman, když se Špuntík, ještě celý rozechvělý, ocitl na pevné půdě.

„Ty náš milý klacíčku, půjdeš s námi hezky dál! Kdoví, jestli tě nebudeme znovu potřebovat,“ pohladil Altar láskyplně klacek, který pořád ještě svíral v ruce.

9. Netušený objev

S úlevou se rozhlédli zpět po jezeru, které Špuntík tak příznačně nazval Jezerem utopenců, a po rímse, která jim sice umožnila přechod, ale zároveň nahnala tolik strachu. „Tak statečně kupředu!“ povzbudil hochy Roman a vykročil jako první.

„Mám zase kreslit křídou na skálu šipky?“ nabídl se ochotně Barvín, a hned udělal jednu těsně u římsy.

Na každého z nich znovu padla tíseň. Bylo to zřejmé i z toho, že všichni rozsvítili svou baterku. Opatrný Roman je ale hned okřikl: „Nesviťte, moje stačí, šetřete baterie!“

Uposlechli jeho výzvy, ale ocitli se tak téměř v polotmě. Přítmí i celé okolí na ně působily natolik hrůzným dojmem, že se podvědomě tlačili těsně za Romanem. Takto, krok za krokem, opatrně postupovali do neznáma, když tu se náhle

Roman zastavil a pokynem ruky zarazil i ostatní: „Tiše, tiše, mám dojem, že něco slyším!“

„To zas někde kape voda ...“, řekl Špuntík rozechvělým hlasem.

Chvíli stáli a naslouchali, ale nic podezřelého se už neozvalo. Dodali si odvahu a opatrně vykročili na další cestu prostornou jeskyní, až narazili na stěnu s četnými průchody.

„Tak tyhle průchody jistě neudělala ruka horníků, ty vymlela voda,“ zauvažoval Altar nahlas, „jenomže kam teď?“

„Pojďme tudy, já z toho průduchu něco slyším!“ rozhodl Roman o další cestě. Průduch, kterým se měli vydat, byl však po několika krocích natolik úzký a nízký, že v něm mohli postupovat jen po kolenou. Proto také Roman rozumně zauvažoval: „Polezu sám, vy tu počkejte. Zavolám, když bude další cesta možná, jinak se vrátím.“

Když je Roman s baterkou opustil, zůstali v úplné temnotě. Proto Barvín rozsvítil svou baterku a pak už jen napjatě čekali na Romanovo zavolání.

„Můžete pokračovat za mnou,“ uslyšeli brzo s uspokojením.

„Ty polezeš přede mnou, aby ses vzadu nebál,“ řekl Altar Špuntíkovi. Potom se jeden po druhém, takřka v úplné temnotě opatrně posunovali průduchem kupředu. Když dostihli Romana, posvítil jim baterkou před sebe – a přes jeho ramena s úžasem spatřili rozsáhlou vysokou jeskyni. Sotva udělali několik kroků, cosi je všechny zastavilo.

„Slyšíte, jako když se sype písek,“ pošeptal Denny.

„Něco tam dál je, ale kapání vody to rozhodně není!“ přidal se tiše Barvín.

Podezřelé zvuky způsobily, že všichni podlehlí jakémusi vzrušení. Přesto se odhodlali pokračovat do hloubi jeskyně, když tu náhle stanuli v úžasu. Na rozsáhlém prostoru se před nimi ve svitu baterky vynořil neuvěřitelný obraz: miniaturní městečko!

„No pánové, kdo tohle tady postavil?“ řekl s údivem Denny. Ještě chvíli stáli oněmělí před záhadným dílem, než k němu opatrně pokročili.

Barvín se náhle sehnul k zemi a posvítil baterkou na něco, oč zakopl: „Podívejte, tady je nějaká lopatka!“

„A tady zase plechovka!“ ozval se Roman. „Tu já dobře znám, patří Oldovi a Minkovi. To městečko je nejspíš tím jejich utajovaným dílem, o kterém se v náznacích zmínili.“

„Prohledejme celou jeskyni, třeba je tu najdeme!“ navrhl Altar a holí, kterou měl stále v ruce, naznačil, aby se rozešli na všechny strany. Teď už se všichni pohybovali za svitu vlastních baterek.

Úspěch měl Roman, když nečekaně objevil dvě skrčené postavy. Posvítil si na ně a udiveně vykřikl: „A hele! Olda a Mínek!“

„Co tady čmoucháte?“ Mínek se rozzlobeně zvedl.

„A jak jste se sem vůbec dostali?“ přidal se Olda.

Jakmile hoši zaslechli Romanovo volání, přiběhli a s údivem oba hledané chlapce obklopili.

„Tak řekněte, jak jste se sem dostali?“ Olda se opravdu tvářil výbojně.

„Prošli jsme sem po římse nad takovým jezerem. Pomohl nám tenhleten klacek,“ odpověděl mu Altar a zvedl ho nad hlavu.

„My jsme tamtudy poprvé taky chtěli jít,“ řekl už trochu smířlivěji Olda, „ale žádnou oporu jsme neměli a Mínek tenkrát zahučel do vody. Najít si nějakou hůl, to nás vůbec nenapadlo, a tak jsme náhodou objevili cestu jinudy.“

Z chování obou chlapců stále čišela nedůvěra, Saturnovcům dávali najevo, že jsou v jejich jeskyni jako vetřelci. Roman se snažil celou tu nepříjemnou situaci uklidnit: „Nebojte se! My nikomu neprozradíme, jak jsme se sem dostali, a vaše město vám neponičíme.“ A pochvalně dodal: „Je to ohromné dílo, opravdu, klobouk dolů. Jak dlouho už to stavíte?“

„Už hezky dlouho. Ani si nepamatuju, kdy jsme začali. A moc nás to baví!“ odpověděl mu Mínek.

„Odtud jsme taky nosili hlínu pro Mildu a Haryka. Ale už je s ní konec, dneska jsme vybrali poslední zbytky jejího ložiska,“ dodal Olda.

Dennyho napadlo podívat se na hodinky a starostlivě prohodil: „Nezdá se vám, že jsme tu už moc dlouho? Měli bychom se vrátit domů!“

„Jéé, zase přes jezero utopenců?“ vzdychl Špuntík. Altar objeveným chlapcům vysvětlil, proč dali jezeru tak hrůzný název.

„Neboj se!“ uklidnil Špuntíka Olda, „známe odtud jinou cestu, nemusíme přes jezero. Sem vede víc vchodů.“

Mínek vzal ze země plechovku a vzdychl: „Tak dneska neseme hlínu Mildovi a Harykovi naposledy.“

Olda s Minkem se vydali jako první cestou, kterou znali jen oni. Saturnovci je následovali. Byla to cesta sice krkolomná, ale k úlevě Špuntíka přes žádné jezero nevedla.

Po chvíli Olda celou skupinu zarazil: „Teď pozor! Jsme u Propasti smrti!“ a ukázal prstem dolů do jakési prohlubeniny. Mínek členům Saturnu vysvětlil, proč je jeho kamarád tak opatrný: „Olda do ní jednou spadnul. Tahal jsem ho ven snad dvě hodiny. Proto jsme jí dali název Propast smrti.“

„Narazil jsem si tenkrát hlavu, ale zjistili to až v nemocnici při rentgenu,“ obrátil se Olda k Denny, „vždyť jsi tam, Denny, ležel vedle mě!“

Dali se opět na cestu. Prolézali průduchy a chodbami, které tu za dlouhá staletí vymlela voda. Pak se dostali do prostor, které už asi byly dílem lidské ruky. Zřejmě se zde doloval vápenec. Když přecházeli jednu hlubokou propast, přes kterou vedla bytelná lávka, zvolal Olda, jdoucí v čele, povzbudivě na ostatní dozadu: „Východ už je blízko!“

Za chvíli se objevily záblesky denního světla, ale úleva chlapců netrvala dlouho: zarazil je zuřivý štěkot psa.

„Nemůžeme ven!“ řekl Mínek. „Je tam hlídač se svou dogou. Ta by nás rozsápala jako divou zvěř.“

Chtěli vyčkat, až se hlídač vzdálí, ale pes jako by je cítil, štěkal zuřivě dál.

„Hlídač prochází celým prostorem Modré rokly – tak tomu tady říkáme, víte? – a kdoví, kdy s tím psem odejde,“ řekl Olda.

„Nemůžeme tu přece čekat do tmy. Musíme domů,“ ozval se ustaraně Denny.

„Je jen jediná záchrana,“ odpověděl Olda. „Musíme zpátky až k našemu městečku a nad ním vyšplháme po stěnách vzhůru na světlo průduchem. Vylezeme ovšem daleko na opačné straně rokly a cesta domů bude o hodně delší. Není tam však už ohrada.“

Vrátili se zpět kolem Propasti smrti a u hliněného městečka jim Olda ukázal, kudy budou muset šplhat, aby se dostali z podzemí ven do volného kraje.

„Dobře že s sebou mále lano,“ řekl Saturnovcům Mínek. Výstup nám půjde rychleji.“

Stmívalo se už, když vystoupili z podzemí. Ani při tom nesnadném šplhání se Altar neodloučil od své hole, která jim při přechodu přes Jezero utopenců tak pomohla. Až tady ji schoval hluboko v křovinách, co kdyby ji někdy ještě potřebovali?

Barvín, který viděl, jak klacek ukrývá, řekl: „Neschovávej ho, Altare, Roman ho může vzít s sebou domů a můžeme si ho dát do klubovny na věčnou paměť!“

„Ne ne, hůl se ještě může hodit. Až sem zase příště půjdeme, tak jediné touto cestou. Přes Modrou rokli s tou příšernou dogou a zlým hlídačem už nejdu,“ prohlásil Altar.

„Teď už ale pojďme honem domů. Mám strach, že bude rámus. Nevím, nač se vymluvím,“ brumlal si Denny při kvapném odchodu z míst, kde toho dnes tolik prožil.

Dennyho obavy se vyplnily. Když přišel domů, otec na něho zhurta vyjel: „Takhle pozdě jsi se ještě nikdy nevrátil. Mám toho dost! Do toho tvého klubu už víckrát nesmíš!“

„Toho strachu, co jsme o tebe měli! A úkoly asi taky nemáš, co?“ přidala se k výtkám maminka.

Kdyby tak rodiče věděli, co všechno za dnešní odpoledne se Saturnem prožil. Kolik odvahy musel prokázat při překonání Jezera utopenců. Jaké překvapení zažil, když uviděl hliněné městečko Oldy a Mínka. A nakonec ještě únik z podzemí šplháním po téměř kolmé stěně. Všechny zážitky byly tak neuvěřitelné.. Ale trápilo ho teď, co bude dál, jestliže otec bude na své pohružce trvat. Jak a čím ho usmířit? To všechno se mu honilo hlavou, než usnul neklidným spánkem.

10. Nečekaný obrat

Pondělí bylo pro Dennyho kritické. Otcovo rozhodnutí, že do klubu už nikdy nesmí, na něho těžce dolehlo. To ještě nevěděl, že mu brzo pomůže sama šťastná událost. Celé dopoledne se ve škole nemohl soustředit, jeho mysl zatěžovalo vědomí, že na středeční schůzce Saturnu už nebude.

Doma se potom zaměstnával uspořádáním sbírky známek jen proto, aby na otcův zákaz nemusel myslet. K neštěstí, které ho potkalo, se však stále musel vracet. Jak to jen ale Saturnu sdělit?

Napadlo ho, že by mohl napsat dopis, kterým by chlapcům všechno vysvětlil. Odložil známky a usedl k psaní. Jak těžko se mu ale psalo! Znova se mu promítaly všechny příhody nedávno prožité. Stále si nedovedl představit, že všemu teď bude konec a že svůj volný čas bude trávit zase tím všedním prázdným způsobem života.

V pochmurné náladě dopis dokončil a vložil do obálky. Potom se rozběhl k tramvaji a netrpělivě čekal na svou osmatřicítku, která ho dovezla k domu s klubovnou Saturnu. Dům nebyl uzamčen, a tak dopis zasunul pod dveře klubovny. S těžkým srdcem odcházel zpět na tramvaj. Mohl to všechno

sice sdělit ústně Romanovi, ale neměl k tomu dost odvahy. Šel pomalu se skloněnou hlavou. Když ji na okamžik zvedl, nevěřil svým očím. Proti němu přicházeli Haryk s Mildou. Hněv se v něm probudil natolik, že jim vstoupil do cesty a zlobně vykřikl: „Konečně vás vidím, vy mizerové! Podrazili jste mi tenkrát na kluzišti nohy a já musel do nemocnice. Ani pomoc jste mi neposkytli. Nechali jste mě tam ležet s poraněnou páteří a zbaběle jste vzali draka!“

„Nenadávej, jo! Neměl ses nám na ledě plést do cesty!“ odbyl ho Haryk a nevášimavě šel s Mildou dál. Denny řekl co říct chtěl a nehodlal se s nimi hádat. Chvíli za nimi hleděl, potom mávl rukou a šel na stanici tramvaje. Když se s ním tramvaj rozjela, teprve ho napadlo, že ti dva mizerové si pravděpodobně šli k Romanovi pro svůj příděl hlíny. Jak rád by byl svědkem jejich zklamání nad posledním přídělem! Vracet se však už nemohl, slíbil rodičům, že bude brzo zpátky.

Denny uvažoval správné. Haryk s Mildou si skutečně šli k Romanovi pro plechovku s hlínou. Když jim ji Roman předával, překvapil je nedobrou zprávou: „Tak to je poslední hlína. Další už nebude. Ložisko je vybrané!“

„No tohle!“ vybuchl Haryk, a Milda dodal výhrůžně: „Tak to se na to ještě podíváme!“

Dali Romanovi peníze a vztekle odcházeli. Náhle před sebou spatřili přicházejícího darebu Fretku. Vypadalo to, jako by je už skoro očekával. Když přišli blíž, Fretka spustil: „Tak je po hlíně, co? Ale já vím, kde asi ji kopou! Někdy vás tam zavedu. Stopoval jsem je!“ Haryk s Mildou ožili. „Vážně?“ zeptal se Milda. „Tak pojď s námi do klubovny, řekneš nám o tom víc!“ Neobávali se, že by Fretku někomu vyzradil, co s hlínou podnikají. Proto ho do své klubovny bez bav přivedli.

Když se klubovna rozzářila světlem lampy, kterou Haryk zapálil Fretka spustil: „Je to někde v lomech za ohradou –

řikají tomu Modrá rokle a chodí tam vždycky v sobotu. Minule je tam doprovázel i nějaký Denny, asi je to jejich nový člen. Zním ho! Jednou jsem ho doběhnul tím, že mi slezl dolů

do dvora pro plechovku s hlinou a já jsem ho tam potom nechal. Je možný, že se tenkrát domluvil se Saturnem!“

„Tak to byl určitě on, kdo nám to polepil. Proto nám asi Roman řekl, že je to poslední hlína. V sobotu nás tam povedeš!“

Denny šel ve středu do školy ještě nešťastnější než předtím. Připomínal si, že k večeru se všichni Saturnovci sejdou ve své klubovně a on mezi nimi nebude. Čekalo ho však úžasné překvapení.

Do třídy náhle vešel ředitel školy s nějakým papírem v ruce. Všichni žáci povstali a třídní učitelka řekla: „Denny, pojď k tabuli!“ Dennyho špatná nálada se ještě zhoršila. Jak se probíral z chmurných myšlenek, udivilo ho, že se učitelka tváří jaksi slavnostně. Cestou k tabuli uvažoval, co se mohlo přihodit. Nebyl si vědom, že by něco provedl.

„Pane řediteli, to je Denny Santar,“ řekla učitelka. Ředitel se na Dennyho usmál, podal mu ruku a řekl: „Na včerejší poradě jsi byl za toto čtvrtletí vyhodnocen jako žák s nejlepším prospěchem z celé třídy. Ředitelství školy ti vyslovuje pochvalu a uděluje ti čestný diplom!“

Cesta ze školy byla pro Dennyho tou nejradostnější, jakou v poslední době zažil. Uvažoval, jak asi ta příznivá zpráva zapůsobí na rodiče. Možná že je i obměkčí a otec odvolá svůj hrozný zákaz.

„Tati, tady jsem ti přines něco ze školy. Bude tě to asi zajímat,“ řekl Denny a podal mu čestný diplom. Otec vzal papír nedůvěřivě do rukou. Matka zpozorněla a přestala mýt nádobí. Bylo na ní videi, že je poněkud neklidná. Ale jak otec začal diplom číst, její tvar se rozjasnila.

„No, Denny, tak to jsi tedy pašák! Tos nám udělal radost. Velikou radost!“ nešetřil otec chválou. I maminka se přidala: „A to jsi byl, Denny, opravdu tak dobrý, že jsi dostal tak krásnou pochvalu?“ Denny s úsměvem skromně pokrčil rameny.

„Co říkáš, maminko? Za takovou pochvalu bychom měli Dennymu udělat taky nějakou radost,“ řekl otec. „Řekni si, Denny, co by sis přál, abychom ti koupili! Pokud to ovšem nebude lokomotiva,“ zažertoval.

Denny však měl jen jediné přání: „Víš, tati, ani byste mi snad nemuseli něco kupovat. Chtěl bych něco, co je pro mě strašně důležitý. Nemohl bys odvolat ten svůj zákaz, že nesmím do klubu?“

„Hm, nevěděl jsem, že by ti klub mohl za tak krátkou dobu přirůst k srdci,“ řekl otec udiveně, „ale co jsem slíbil, to dodržím! Za ten čestný diplom zákaz ruším. Dávám si ale podmínku – musíš se z klubu vracet domů tak, abychom o tebe neměli starost!“

Na takovou podmínku Denny rád přistoupil. Hlava se mu zatočila blahem a radostí.

„Tati, Saturn má schůzku už dneska. Myslíš, že bych na ni mohl jít?“ zaprosil Denny. Z otcova úsměvu viděl, že dostal souhlas. Napsal si dva úkoly do školy, kvapně snědl svačinu, kterou mu maminka mezitím připravila, a vyrazil ze dveří jako vítr.

„Ještě žes nevyrazil dveře z pantů!“ smál se za ním otec. Doba, po kterou Denny čekal na stanici na svou osmatřicítku, se mu zdála věčností. Netrpělivě se díval na hodinky. Schůzka klubu už několik minut probíhá.

Když členové Saturnu zasedli kolem stolu, Roman jim smutným hlasem sdělil: „Mám pro vás špatnou zprávu. Denny má zakázáno chodit do klubu. Tady nám o tom píše. Poslouchejte.“ A začal číst Dennyho řádky:

Milý Saturne!

Doma mi zakázali klub. Už k vám nesmím chodit, nečekejte mne. Snad někdy později rodiče uprosím, teď to ale zatím nejde. Všechno to způsobil ten pozdní návrat z Modré rokle!

Váš zarmoucený Denny

Po přečtení dopisu se v klubovně rozhostilo tíživé ticho. Teprve po chvíli řekl Barvín: „To je strašná škoda. Takového člena hned tak nenajdem. Byl to výborný kluk.“

Všichni souhlasně pokyvovali a Altar přišel s návrhem: „Co kdybychom zašli za Dennyho otcem? Třeba by se nám ho podařilo obměkčit.“

„A co kdybychom se k nim vydali ještě dnes. Na programu toho moc nemáme,“ navrhl Roman.

Než mu mohli hoši odpovědět, stalo se něco neočekávaného. Dveře se otevřely a do klubovny se vřítíl rozradostněný Denny.

„Denny, jak to? Zrovna jsem přečetl tvůj dopis, že mezi nás už nesmíš!“ překvapením téměř vyskočil Roman. A Denny se dal do radostného vysvětlování, co způsobilo, že jeho otec svůj zákaz zrušil.

Nastalé vzrušení přerušil Roman: „Teď už ticho! Mám pro vás ještě jednu zprávu: Mínek s Oldou by se chtěli přihlásit do našeho klubu. Co tomu říkáte? Na konci schůzky sem přijdou zeptat se, jak jsme se rozhodli.“

Nikdo neměl námitky. Olda i Mínek se jim zdáli být dobří kluci. Navíc to byli oni dva, kteří Saturnu připravili tu skvělou dobrodružnou cestu. Bez nich by nepoznali Modrou rokli ani její podzemí s Jezerem utopenců a Propastí smrti.

Když se pak Olda s Mínkem dostavili, bylo už o jejich přijetí rozhodnuto. Když jim to Roman slavnostně sdělil, byli velmi potěšeni a Mínek hned přišel s nápadem: „Co kdybychom v sobotu zase navštívili Modrou rokli?“

Všichni nadšené souhlasili a Olda navrhl: „Půjdeme ale tou oklikou jako posledně zpátky. Už ne podkopem pod ohradou!“

11. Zrada za záchranu

Rozloučení s hliněným městečkem, na kterém se dohodli na poslední schůzce, se každý člen Saturnu těšil. Asi proto byli všichni na místě srazu dřív, než si umluvili. Netušili, jak se jim tato předčasnost vyplatí.

Z návrší, na kterém stáli, byl pěkný pohled na Modrou rokli se záplavou modrého kvítí. Viděli odtud i celou ohradu, která Modrou rokli zčásti obklopovala. Vtom uviděli v dáli tři postavy, a když přišly trochu blíž, poznali v nich s úžasem Haryka, Mildu a darebu Fretku.

„Kam asi míří? Co mají za lubem?“ zeptal se Altar a skryl se s ostatními do křoví.

„Vypadá to, jako by se chtěli dostat do Modré rokle!“ došlo Romanovi. A skutečně, trojice se zastavila blízko podkopu pod ohradou. Fretka na něj ukázal prstem a členové Saturnu zaslechli jeho pronikavý hlásek: „Tudyhle tam vždycky lezou!“

„Ten mizera nás musel stopovat, když o tom průvleku ví!“ ozval se Denny. „Kdoví na co dalšího ještě přišel.“

„Zřejmě nás chtěli stopovat i dneska. Ještě štěstí, že jsme zvolili okliku a přišli dřív, než nás čekali. Vytřeli jsme jim zrak!“ řekl Altar.

Ti tři mizerové nejprve nerozhodně stáli před ohradou, potom se protáhli podkopem a zcela bezstarostně Modrou rokli prozkoumávali. Nemohli vidět to, co viděli chlapi ze svého stanoviště na návrší. Jak totiž hlídač se svou dogou zpozoroval vetřelce, rozeběhl se za nimi a křičel: „Stát! Stát! Co tady děláte, ničemové?“ Jeho dogu se přitom dala do ohlušujícího štěkotu.

Vetřelci strnuli hrůzou, vzápětí se však dali na zoufalý útěk směrem ke skalám, když jim hlídač s dogou odřízl cestu zpátky k ohradě. Saturnovci ještě viděli, jak vetřelci mizí v jedné z jeskyní, a slyšeli hlídačův hlas: „Za vámi tam nepolezu, ale ven vás nepustím, i kdybych tady měl stát do půlnoci!“

„Teď bych nechtěl být v jejich kůži,“ otrásl se Denny. „Co si ale natropili, to mají!“

„To je lituješ – po všem, co ti tenkrát na kluzišti provedli?“ divil se Roman.

Běh událostí, kterých byli svědky, nechali však za sebou a vydali se k průrvě, která vedla dolů do podzemí k hliněnému

městečku. Lana měli s sebou, a tak se bez potíží dostali k cíli své výpravy.

Velké trampoty však měli Haryk, Milda a jejich průvodce Fretka. Dostali se do situace, na kterou vůbec nebyli připraveni. Měli při sobě jen jednu jedinou svíčku a svitek starých novin, když je v jeskyni pohltilo přitímí a pak úplná tma.

„Půjdeme kupředu, dokud neshoří svíčka do poloviny,“ Zaseptal Haryk, „pak se musíme vrátit, ať se děje co děje!“

„Tady je na stěně nějaká šipka,“ zvolal překvapené Milda, když Haryk zapálil svíčku. „A támhle druhá!“ ukázal před sebe do tmy.

„Půjdeme po nich, někam nás dovedou,“ rozhodl Haryk a pustil se podél skalní stěny dál do hlubin podzemí. Šipky vedly až k Jezeru utopenců, u kterého se všichni tři bezradně zastavili.

Haryk osvětlil svíčkou hladinu jezera a zklamaně vydechl: „Kdepak! Tohle nepřejdeme! Ta římsa je tak úzká, že bychom spadli do vody!“

„Tak se pojděte vrátit. Třeba najdeme jinou chodbu, kde není voda,“ navrhl Milda.

„Jenomže půlka svíčky nám už skoro uhořela,“ varoval Haryk. Situace byla tak beznadějná, že dareba Fretka se neudržel a strachy začal naříkat.

„To nám ještě scházelo! Přestaň fňukat,“ okřikl ho Haryk.

„Mám nápad!“ zvolal Milda. „Mám s sebou staré noviny. Roztrháme je na proužky a budeme si svítit zapáleným papírem!“

Vrátili se až ke stěně a pustili se dalším průduchem. Cesta se brzy zúžila natolik, že museli lézt po kolenou.

„Jak vám to vzadu jde?“ zvolal Haryk se zapáleným proužkem novin v ruce. Dareba Fretka neodpověděl, ozval se však Milda, který lezl jako poslední: „Moc dopředu nevidím, ale jde to!“

Lezli dál, až se znovu ozval Haryk: „Tady pozor! Napravo je nějaká propast, držte se co nejvíc při skále!“

„Já tedy nevidím vůbec nic. Dám ale na tebe,“ odpověděl mu Milda.

„Teď chvílku stůjte, musím zapálit nový noviny,“ řekl Haryk. A to byla jeho poslední slova. Vzápětí slyšeli Milda s Fretkou pád těla a Harykův zoufalý výkřik. Zmocnil se jich úděsný strach, když slyšeli, jak se Harykovo tělo otlouká o výstupky propasti za nesmírného Harykova křiku. Potom nastalo hluboké ticho a vetřelce pohltila naprostá tma. Haryk při pádu ztratil hořící proužek novin.

Fretka zděšení zavzlykal a hned nato se ze dna propasti ozvaly vzdechy a pak volání o pomoc.

„Haryku, co se ti stalo? Můžeš vstát? Řekni proboha něco!“ zvolal zoufale do tmy Milda.

„Jauvajs, kluci, všechno mě bolí, ale snad nemám nic zlomenýho. Jen nevím, jak se dostat nahoru, tady se není čeho chytit!“

„Zapal aspoň svíčku, co máš v kapse, ať vidíme, co se dá dělat!“ radil Harykovi Milda. Dareba Fretka klečel na zemi a zoufale vrískal.

V té době Saturnovu obcházeli za svitu baterek hliněné městečko, které tak pečlivě vybudovali Mínek s Oldou.

„Stavěli jsme to celé měsíce. Teď hlína došla a se vším je konec,“ smutně vzdychl Olda.

„Ty domečky by se daly u Haryka a Mildy ještě prodat. Bourat je určitě nebudeme, nejlepší by bylo nechat je tady na věčnou památku!“ řekl Mínek.

Roman ho náhle přerušil: „Pozor, buďte chvíli zticha! Zdá se mi, jako bych slyšel volání o pomoc!“

Všichni naráz zmlkli a napjatě naslouchali. Skutečně. Teď bylo volání zřetelně slyšet.

„Jako by se to ozývalo z Propasti smrti,“ řekl Olda a připomněl si svůj nešťastný pád, který skončil v nemocnici.

„Rychle tam!“ rozhodl Roman a pustil se za zoufalým voláním. Ostatní ho následovali. Když přiběhli k okraji Propasti smrti a posvítili na druhou stranu, spatřili klečícího Fretku a Mildu.

„Co se stalo?“ zvolal Roman. Odpověděl mu hlas ze dna propasti: „Zachraňte mě, spadnul jsem dolů!“ Poznali Harykův hlas.

„Chtěli jsme vás stopovat, a takhle to dopadlo,“ vysvětloval skomírajícím hlasem Milda. Fretka se dal znovu do usedavého nářku.

Členové Saturnu přešli po okraji propasti k Mildovi a Fretkovi. Roman se naklonil: „Vytáhneme tě po laně nahoru. Chceme zapomenout, co jsi provedl Dennymu na kluzišti,“ a hodil dolů konec lana. „Udělej si smyčku pod paží a rukama se chraň před skalními výstupky!“

V záři baterky se zakrátko objevila na okraji propasti Harykova hlava. Dostal ho na pevnou půdu bylo už dílem několika okamžiků.

„Vyved'te mě odtud, víckrát sem už nepáchnu!“ bědoval Fretka.

„To tak, abys tady ještě páchnul!“ zažertoval v napjaté situaci Olda.

Za svitu baterek vedli členové Saturnu všechny tři vetřelce opatrně kolem Propasti smrti ke stěně s průrvou, vedoucí ven z podzemí. Prozřetelné se vyhnuli hliněnému městečku, ti darebové by je mohli zničit a materiál použít ke svým účelům.

„Hurá, tam nahoře je denní světlo!“ zvolal s úlevou Haryk, když všichni stanuli pod průrvou.

„Je, a tady je lano!“ vykřikl Milda a hned se k němu sápal.

„Tak to ne!“ zarazil ho Denny, „polezu jako první a budu i lano nahoře hlídat, aby nám s ním Fretka neprovedl to co mně tenkrát na dvoře u Romana.“ Jen to dořekl, a už byl v průrvě.

„Tak můžete lézt!“ ozval se Denny shora. První lezl potlučený Haryk. Když byl nahoře, viditelně si oddechl. Hned po něm se nahoře objevil Milda a poodešel za Harykem.

„Teď lez ty, Fretko, a neboj se, jen se pevně drž,“ volal dolů Denny. Netušil, jaká zrada se kuje za jeho zády. Haryk totiž šeptal Mildovi: „Jsme pány situace. Až vyleze Fretka, sebereme jim lano. Budeme proti Dennymu tři!“ Byli to vskutku nenapravitelní ničemové. Pocit vděčnosti jim byl cizí!

A tak když byl Fretka nahoře, přiskočili Haryk s Mildou zezadu k Dennymu, chytili ho každý z jedné strany a odtáhli od stromu s lanem.

„Fretko, vem rychle lano, odvaž je od stromu a zdrhej s ním pryč!“ vykřikl Haryk. Fretka hned pochopil, a za chvíli už se stočeným lanem utíkal.

„Vy padouši! Vy bídáci, takhle se nám odvděčujete za záchranu?“ zmítal se Denny v sevření obou mizerů. Když byl Fretka dostatečně daleko, pustili Dennyho a utíkali za ním. Haryk se v běhu otočil a zakřičel: „A teď si tam dole můžete třeba shnít! Nahoru se bez lana nedostanete, chacháá ...“

Denny stál chvíli jako opařený. Vzápětí se však vzpamatoval a průrvou zavolal dolu: „Ti mizerové nám zdrhli s lanem. Zkuste mi hodit druhé lano, snad to dokážete.“

Hozené lano šťastně zachytil a přivázal ke stromu. Vylézt po něm z podzemí už ostatním nedělalo žádné potíže a zanedlouho stáli kolem Dennyho.

„Kam ti lotři zdrhli?“ zeptal se Roman.

„Asi domů, ale my to lano od nich ještě dostaneme, uvidíte!“ řekl Denny. Jistě nečekal, že se jeho předpověď vyplní tak záhy. Členové Saturnu se nato rozešli do okolí a začali prohledávat kdejaký možný úkryt.

„Hele – naše lano!“ ozval se radostně Špuntík.

„Tak je přece jen neodnesli,“ zvolal ulehčeně Denny.

„Asi to pro ně byla zbytečná a nepotřebná zátěž, se kterou se nechtěli táhnout do města,“ řekl Alter.

„Je to trochu i naše vina,“ přidal se Olda, „měl před nimi, Denny, lézt ještě někdo ze Saturnu a třeba i dva.“

„Jenomže koho mohlo napadnout, že něco tak nečestného provedou!“ řekl Roman, „jsou to lotři všech lotrů!“

12. Modré jezírko

Všem událostem toho dne nebyl ještě konec. Poté, co vystoupili z podzemí a našli lano, hoši zjistili, že na návrat mají ještě půl dne. Lákal je výhled do opuštěného liduprázdného kraje. Chvíli se rozhlíželi a pak se vydali na průzkum neznámých končin. Terén byl čím dál členitější, rozrývala ho údolíčka s úbočími plnými drobných kvítků. Každé zdolání další stráně jim otevíralo nové obzory.

„To je nádhera,“ vydechl Mínek, když se jim otevřel obzvláště krásný výhled do okolí.

„Tady už není žádná ohrada. Tady se všude může,“ přidal ne Altar. Po zdolání dalších několika stránek je čekalo překvapení: stanuli totiž nad rozlehlou nížinou, ve které se rozprostíralo nádherné jezero s ostrůvkem uprostřed. V jeho čisté vodě se tak silně zrcadlila obloha, že jezero vypadalo jako modré. Však také Barvín zavolal: „Podívejte se, modré jezírko!“ Mimoděk dal jezeru název.

„Vždycky mu tak budeme říkat, až sem zase půjdeme!“ prohlásil Roman.

„Jenomže ono to jezírko zase tak malé není, podívejte se, kam až sahá,“ věcně pronesl Altar. To ještě zdaleka nemohli tušit celou jeho rozlohu, neboť koruny vysokých stromů na ostrůvku jim zakrývaly velikost jak samého ostrůvku, tak i jezera. Přesto ta zdobnělina už jezeru zůstala. Od té chvíle to bylo pro všechny jen a jen Modré jezírko.

Překvapení toho dne však nebrala konce. Když procházeli pobřežní stezkou po obvodu jezera, narazili na skalní stěnu.

Chvíli postáli a opět se obdivovali krásně modré vodě. Ne tak Mínek. Ten se odvážně pustil úzkou stezkou mezi skálou

a jezerem. Záhy se ozvalo jeho údivné hlasité volání: „Pojďte sem! Všichni sem! To jste ještě neviděli!“

Ihned se za ním vydali. Museli jít opatrně v zástupu, neboť stezka byla příliš úzká, i když ne tak jako římsa nad Jezerem Utopenců. Stejně jako Mínek všichni stanuli v údivu. Na malé plošince v téměř kolmé skalní stěně spatřili rozlehlou jeskyni.

„Tak vám musím říct, že tady to místo je jako stvořené k táboření. Odtud nás žádný hlídač nevyžene,“ zvolal Altar.

„A to jezírko je o hodně lepší než Jezero utopenců,“ liboval si Špuntík, který stále ještě nezapomněl na chvíle hrůzy, když v podzemí hleděl z římsy na hladinu děsivého jezera.

„Do jeskyně si můžeme nanosit chvojí a klidně v ní být někdy i přes noc!“ uvažoval Roman. Denny se najednou podíval na hodinky a Romanovy úvahy přerušil: „Páni, to je hodin, musíme rychle domů, aby náš dnešní slavný den nakonec neskončil neslavně. U mě by se to rozhodně stalo!“ Denny si vzpomněl na svůj slib otci, že se bude vracet domů včas.

Slunce se už nacylovalo k západu, když se vydali zpátky do města. Cestou znovu objevovali další krásná zákoutí, která ušla jejich pozornosti.

„Pořád musím myslet na Haryka a Mildu,“ řekl při chůzi Barvín.

„Kdyby byli v podobném klubu, jako máme my, možná by byli přece jen trochu lepší,“ přidal se Denny.

„Možná, kdo ví!“ neudil mezi zuby Altar.

Domů se doslali včas, nikdo však toho večera dlouho nemohl usnout. V rozbouřené mysli se chlapcům stále promítaly vzrušující události prožitého dne. Znovu se ve vzpomínkách vraceli do podzemí k hliněnému městečku, znovu slyšeli zoufalé volání o pomoc od Propasti smrti. Museli myslet i na zrádné chování těch tří nevděčníků, kterým poskytli záchranu. Nejvíce se však v duchu vraceli k objevu Modrého jezírka a jeskyně v jeho blízkosti. Ještě když usínali, přemýšleli o tom, co všechno tam možná prožijí.

13. Romanův úžasný návrh

Studené jaro, ve kterém Saturn objevil Modré jezírko, se v několika dnech změnilo v jásavé horké dny. Jako by příroda na tu dobu čekala. Rozkvetla tisícerými květy stromů i keřů a hoši si v duchu představovali, jak asi musí barvami zářit Modrá rokle. A což teprve okolí Modrého jezírka? Není divu, že v takovém nádherném počasí byly jejich vzpomínky na jezírko hotovým utrpením. Touha navštívit znovu ten kouzelný líbezný kraj byla den ze dne žhavější. Každý z nich se sice k nedávno prožitým příhodám v mysli neustále vracel, všichni se ale nejvíc těšili na střeďeční schůzky, kde si o všem znovu a znovu povídali.

Nebylo tomu jinak ani v to střeďeční odpoledne, kdy se zase sešli v dobré pohodě, plní smíchu a vtipu.

Když si vzal slovo Roman, už tušili, že má pro ně nějaké překvapení. A také měl.

„Mám návrh. V pátek není škola, máme tedy před sebou tři dny volna. A počasí je jako uprostřed léta. Co říkáte, kdybychom ty tři dny tábořili u Modrého jezírka?“

Klubovna se otrásla nadšeným jásotem. Všichni souhlasili. Romanovi značnou chvíli trvalo, než se mu podařilo všechny utišit natolik, aby mohl pronést doplňující návrh: „Slibme si ale čestným slovem, že Modré jezírko nikdy nikomu neprozradíme!“

„Ano!“ přidal se k němu Altar. „Modré jezírko zůstane navždy naším tajemstvím. Sepíšeme o tom smlouvu mlčenlivosti!“

Jak navrhl, tak se i stalo. Svůj slib zapsali na čistou stránku kroniky, a když se všichni podepisovali, zavládla v klubovně jakási slavnostní nálada. Pouze Denny byl z toho všeho trochu posmutnělý. Nebyl si jist, zda ho rodiče na tak dlouho pustí z domova. Potom ho napadla spásná myšlenka: „Romane, táta mě asi na tři dny nepustí, nemohl by ses za mne přimluvit?“

„To víš že ano, a rád! Jak to ale zařídit?“ souhlasil Roman.

„Snad kdybys k nám tak hodinu po schůzce přišel s tím, že mi neseš k přečtení slíbenou knížku ...“

„To by šlo. A potom už se uvidí...!“ odpověděl Roman.

Schůzka pokračovala projednáváním podrobností k chystané výpravě. Bylo zapotřebí dohodnout, co kdo vezme, aby jim nic nechybělo a nikdo se nevlekl se zbytečnou zátěží. Při jednání se náhle zvedl Altar a dal všem výstražné znamení. Tiše se rozběhl ke dveřím a prudce je otevřel. Nemýlil se. V chodbě za dveřmi stál překvapený mizera Fretka. Ale jen na chvíli. Hned se vzpamatoval a upaloval z chodby ven na ulici.

„To je ale prevít,“ ulevil si Barvín. „Tak on nás možná už hezkou dobu špicloval a teď ví o Modrém jezírku i o naší chystané výpravě.“

„Víte co?“ napadlo Romana. „Pro jistotu se sejďeme o hodinu dřív a místo srazu si domluvíme jinde, než asi slyšel Fretka!“

„Rozhodně to tak bude jistější. A ještě si budeme dávat pozor, jestli nás někdo nesleduje!“ souhlasil Altar.

Když se Denny vrátil ze schůzky domů, našel rodiče v dobré náladě. Přesto neměl odvahu požádat je o souhlas k třídenní výpravě. Uvědomoval si, že o něco takového nikdy předtím nežádal. Neodhodlal se k tomu po celou dobu, co čekal na Romanovo zazvonění. Navíc neklidným chováním při večeři rodiče i trochu popudil.

„Seď pořádně,“ napomenul ho otec, „co je to s tebou? Pozoruju, že vždycky když přijdeš ze schůzky toho vašeho klubu, jsi celý nesvůj!“

Denny si ani neuvědomoval, že i v jeho neklidu by mohl být pro otce důvod zakázat mu výpravu, o kterou ho přijde Roman požádat.

To už stál Roman za dveřmi a uvažoval: „Jak já to jenom Dennymu vyžehlím. Jak já to řeknu?“ Když tisknul zvonek, nebylo mu dvakrát do smíchu.

Denny se div nepřerazil, jak rychle vyskočil od stolu, když se ozval zvonek. „To bude Roman. Má mi přinést knížku!“ řekl a rozběhl se ke dveřím.

Roman však začal dost nešťastně. Nepočítal s tím, že Denny doma o chystané výpravě dosud nic neřekl, a po pozdravu začal: „Já tady nesu Dennymu tu slíbenou knížku. Denny, můžeš mi ji vrátit až v pátek na té třídenní výpravě!“

„O jaké výpravě to mluvíš?“ zeptal se nevrle otec.

„Tatí, nezlob se, prosím tě, já jsem nenašel odvahu tě o to požádat,“ zkroušeně ze sebe soukal Denny.

„Na tři dny?“ přidala se matka. „Denny, ty ses snad zbláznil!“

Denny viděl, že je zle, ale Roman se nevzdával. Zachraňoval situaci, jak jen mohl, a vmísil se prosebným hlasem: „Pane Santare, Denny by nám tam hrozně chyběl. Dovolte mu to, prosím vás.“

Denny se osmělil a stísněně se přidal: „Tatí, dovol mi to. Vždyť přeci jsi byl jednou taky kluk.“

„To jsem byl!“ potvrdil otec rozhořčeně. „Ale na tři dny! Na tři dny jsme nikdy nikam nevyráželi! Ale jestli se ti něco stane, tak se mi domů nevracej!“

Denny byl tímto náhlým obratem tak překvapen, že málem zapomněl otci poděkovat.

Když doprovázel Romana ke dveřím, zašeptal mu do ucha nadšeně: „Povedlo se, povedlo! Moc ti děkuju, Romane!“

14. Znovu do zaslíbeného kraje

Toho středečního večera, když tak nečekaně získal otcovo svolení k třídenní výpravě, uléhal Denny radostí rozrušen jako málokdy předtím. Zlatý Roman – jak to s tátou pěkně zařídil ... Dlouho nemohl usnout, v duchu opět prožíval celou schůzku, a to ještě netušil, co všechno zažije v dalších dnech. Teď ještě v polospánku, když už přece jen zvolna usínal, slyšel, jak se rodiče v kuchyni o jeho třídenní výpravě dohadují a radí. Kupodivu obavy a starost projevovala spíše maminka,

kdežto otec, sám bývalý voják, vodák a tramp, ji uklidňoval: „Jen ať se naučí být trochu samostatný, nemůžeme ho pořád držet jako malého kluka doma na provázku. Ve škole se dobře učí, tak co?“ A maminka hartusila: „Jen ho ještě v tom toulání podporuj!“ Neříkala to ale nijak hněvivě. A potom už Denny usnul – s vědomím, že má vyhráno a že se zákazem Saturnu ho doma nebudou věčně strašit.

Celý čtvrtek před třídním volnem byl zase tak nádherný jako středa, kdy vznikl len úžasný Romanův nápad. Od časného rána Denny poslouchal rozhlas, aby se dozvěděl, jaké bude v příštích dnech počasí, a předpověď byla vesměs dobrá: jasno, teplota vzduchu dvacet i více. Denny si vzpomněl na Altarovo střeďeční ujišťování, že se bude v Modrém jezírku určitě koupat. Ve škole dostala třída několik úkolů a opakování, aby se nahradil volný pátek. Hoši se bouřili, ale Denny mlčel, aby si nepokazil u třídní učitelky dobrou pověst. I tak byl pro něj celý den naplněn horečnými přípravami na výpravu. Nákup konzerv, chleba, shánění a hledání výzbroje, to vše mu zabralo několik drahocenných čtvrtečních hodin času. A všude v obchodech bylo plno lidí, všude se čekalo a byl velký shon.

V Dennyho pokojíku se vršily v koutě u torny jedna věc za druhou, jak je sem Denny postupně snášel. Spací pytel, pokrývka, jídelní miska, příbor, konzervy, mýdlo, ručník, tepláky, zásobní ponožky, tenisky, Krabička poslední záchrany, nechyběl ani svazek svíček a zápalky, kdoví zda je nebudou potřebovat! Otec i ustaraná maminka stáli nad tou hromadou potřeb v němém úžasu a tatínek jen nabádal: „Takhle to nezabálíš nikdy! Zvykni si dávat věci vždycky na stejné místo a ne jednou sem a jednou zase tam!“

Denny se té radě musel až trochu smát a dovolil si zažertovat: „A nešlo by, tati, dát to jednou tam a potom sem?“ Otec se začal smát taky a maminka řekla: „Já se na to nemůžu dívat. A ty legrácky si Denny nech, budeš je možná na výpravě potřebovat!“ Netušil, jak blízko byla pravdě!

15. Oklamany Fretka

Snad ještě nikdy neměl Denny tornu tak těžkou jako v to páteční ráno před odchodem z domu. Ale když si ji navlékal na záda a trochu přitom i zavrával, tvářil se před ustaranou matkou hrdinně. Však to unese, i se stočenou pokrývkou nahoře a se spacím pytle v ruce. Jen žádné strachy, mami! Trpělivě vyslechl ještě několik jejích rad i otcovo nabádání k opatrnosti, a vydal se na cestu.

Bylo krásné, téměř letní ráno, zatím trochu chladné, ale bylo jisté, že se brzo oteplí. Nízké slunce vstoupilo do ještě liduprázdných ulic, ale tramvaje už začínaly drnčet městem a Denny si rád a ochotně počkal na svou osmatřicítku.

Co však bylo platné, že se rozhodli přijít na sraz o hodinu dřív, když Fretka, ten mrňavý pořouchlík, se už motal kolem kašny, kde se měli Saturnovci setkat. Doběhl prý krátce před Dennyho příchodem, stopoval odkudsi Barvína a ten se ho nemohl zbavit. Kam už asi míní jít za Saturnem, až se hoši vydají na cestu?

„Kam tak brzo, Saturnáci?“ vyzvídal přídrzle.

Roman ho odbyl: „Jsi moc zvědavý, Fretko, ale když jsi to ty – jdeme se podívat za město. Prý tam spadl meteor, tak to jdeme omrknout.“

Fretka se ale nedal: „A to se tam jdete dívat se spacáky a dekami? Kdybyste nepovídali!“ Saturn se ocitl ve velice nepříjemné situaci. Fretka může jeho členy sledovat velmi daleko, snad dokonce až k Modrému jezírku. Mínek s Oldou navrhli přivázat Fretku k blízkému stromu a upláchnout mu dřív, než se z provazů vyprostí. „To asi nepůjde,“ vrtěl hlavou Barvín. „Ten mrňous začne řvát a vzbudí všechny lidi v okolí!“

Pak dostal Altar nápad. Vnukla mu jej kašna s čeřící se vodou, až po okraj naplněná. Voda z chrlice uprostřed hladiny stále přitékala a zase odtékala.

„Dejte mi všichni všechny drobnáky, co máte u sebe!“ zašeptal. Nevěděli, nač drobné potřebuje, ale Altar to věděl. Když už měl slušnou hromádku peněz, ukázal je Fretkovi

a zeptal se ho: „Hele, Fretko, ty si prý střeďáš na kolo, je to pravda?“ Fretka dychtivě sáhl po Altarově otevřené ruce a řekl: „To si střeďám! A co má bejt? Ty mi tohle všechno chceš dát?“

Altar se usmál a řekl: „Dám ti všechno, co mám v ruce, ale musíš si ty korunky zasloužit!“ Po těch slovech se rozmáchl a vhodil mince do vody na všechny strany.

„To si je smím sebrat?“ zeptal se ještě trochu nedůvěřivě Fretka, ale pak se začal rychle svlékat a přitom volal: „Mně voda nevadí, všechny si je vylovím!“

Saturnovci Altarův plán pochopili. Jakmile se vyzábly Fretka začal potápět a sbírat mince na dně kašny, dali se na rychlý útěk.

Hned při prvním vynoření z vody Fretka pochopil, co se děje, ale byl bos a jen v trenýrkách, a na pronásledování Saturnu nebylo ani pomyslení. Jektavým hlasem posílal za prchajícími hochy své nadávky: „Vy zrádní skunkové! Počkejte, já si vás jednou vystopuju a najdu – a nebudu sám, až za vámi přijdu, to ještě uvidíte!“ Pak se dal znovu do sbírání mincí na dně kašny.

Chlapci tu jeho pohružku samozřejmě slyšeli, chvíli se o ní dohadovali a Barvín pronesl domněnku: „Ten mizera Fretka je všeho schopen a na tu lázeň v kašně hned tak nezapomene!“ Ale probouzející se krásný den a veselá mysl všech tuto chmurnou myšlenku brzo zaplašily. Jaro jako by se téměř přes noc probudilo – všude bylo plno jarního kvítí, modrých zvonků, pampelišek, začínaly se rozvíjet nádherné růžové květy šípkových keřů. Členové Saturnu sbíhali rozeklané rokliny, vesele přitom halekali a dávali se vynést setrvačností tam, kde stráň končila protějším svahem. Altar obětavě nesl Špuntíkovi jeho spacák a Denny se přitom dozvěděl něco, co ještě nevěděl: že Špuntík je Altarův bratranec a že ho vzali do klubu jen kvůli Altarovi a na přání jeho maminky. „Je pro nás ještě dost malý a trochu dětský,“ pravil Altar potichu

Dennymu, „ale my ho už vypláme. Špuntíkovi se jeho přezdívkou líbí a nic proti ní nenamítá.“

Když dorazili k hlubokému protáhlému údolí, které jim stálo v cestě, z pouhé bujnosti a z touhy po dobrodružné příhodě se rozhodli, že údolí zdolají místo obcházení tak, že se na jeho dno spustí na dvou navázaných lanech. Špuntík se bál sešplhat, a tak rád svolil k tomu, že zůstane nahoře a lano odváže od stromu, až ostatní sešplhají. Potom se vydá na dno údolí oklikou.

Všichni už byli v údolí a Špuntík jim po lanech poslal ještě torny a spacáky, pak odvázel lano od stromu a hodil dolů. Najednou zjistil, že nemá svou kápězetku. Rozhlížel se kolem, hledal ji ve vysoké trávě, hledal ji dlouho, bohužel marně! Mnohem později, při jedné další cestě sem členové Saturnu litovali, že mu ji nepomohli hledat. Jenomže Špuntík ztrátu kápězetky nikomu dole neohlásil, a tak se krabička mohla stát – a také stala – stopou pro ty, kdo by šli někdy za nimi.

16. Někdo tady asi byl...

Když se hoši v údolí Špuntíka nakonec přece jen dočkali, vydali se na další cestu k Modrému jezírku. Bezpečně prošli pěšinou nad jezerem a potom jeden za druhým i úzkou stezkou podél Modrého jezírka, až konečně stanuli na plošině před skalní jeskyní. Pohled na jezero je znovu ománil, přitahoval je zejména ostrůvek v jeho středu. Z levé strany k nim doléhal hukot mocného vodního proudu přicházejícího z neznáma a směřujícího kamsi do netušených končin za ostrůvkem. Každému z nich se v tom okamžiku vynořovaly představy, co vše budou muset v tomto kraji propátrat. Jejich úvahy přerušil praktický Roman: „Teď už nechte té vyhlídky a pojd'te si připravit jeskyni na nocleh!“

První se k jeskyni rozeběhl Altar a vzápětí zvolal: „Tak se mi zdá, že tu někdo byl! Leží tu nějaký papír. Kdyby tu byl minule, tak bychom si ho snad všimli!“ Sklonil se, nadzvedl

kus chvojí a vytáhl složený papír. „Vypadá to jako nějaký dopis!“

„Tak nám ho pojd' přečíst!“ vyzval ho dychtivě Roman. Altara k tomu nemusel nikdo dlouho pobízet. Vyběhl z jeskyně na denní světlo a dal se do čtení:

Můj milý Elvi,

tolik se o Tebe bojím! Do skrýše jsem dal náš člun a ještě jedno psaní. V jeskyni nechci nic nechávat. Čekám Tě – dosud mamě – každý náš VELKÝ DEN.

Viktor

„Co to znamená? A kde je ta jejich skrýš?“ zeptal se zvědavě Barvín. „Někde tady přece musí být, když se o ní v dopise píše!“

„A proč si ten Elvi psaní nevzal? Leží tady zřejmě už hezky dlouho!“ uvažoval Denny, který si prohlížel zvlhlý a zažloutlý papír.

„Nechte to zatím plavat a pojd'te se připravit na nocování. Teprve potom se dáme do hledání skrýše!“ vyzval je Roman. Všichni se na jeho povel rozešli a začali snášet chvojí a chrastí z okolních zalesněných strání. „Jsme tu teprve podruhé, a už jsme na stopě nějaké záhady,“ řekl Olda Mínkovi, když společně nesli velikou náruč chvojí. V okolí ho přece jen nebylo mnoho, museli se vydávat i do vzdálenějšího terénu, a tak si příprava jeskyně vyžádala víc času než předpokládali.

Konečně byli se svou prací hotovi. Uložili si torny a začali si připravovat opožděný oběd. Seděli v kruhu při vchodu do jeskyně a vrátili se k záhadě nalezeného dopisu.

„Kdo je ten Viktor a kdo Elvi?“ přemýšlel nahlas Altarr. „A proč to druhé psaní nenechal taky zde v jeskyni?“ divil se Barvín.

„Třeba je v něm něco důležitého a Viktor se bál, aby dopis nikdo nenašel. Už asi jeskyni moc nevěřil,“ uvažoval Roman.

Jejich dohady zřejmě naháněly Špuntíkovu strach, nehorše ozval: „Až půjdeme spát, nechte mi místo až někde vzadu. Na kraji by mě mohlo v noci něco vzít.“

Když dojedli, vyzval je Roman: „A teď půjdeme hledat tu skrýš. Nemůže být daleko!“ Nemusel je ani příliš pobízet. Všichni se okamžitě zvedli. „Torny a ostatní věci hlídat nemusíme, k jeskyni se hned tak nikdo nedostane,“ ujistil je. Vydali se za hukotem vody.

Když přišli na okraj mýtiny, zůstali v údivu stát. Zpod skály vyvěral jakoby z ponorné řeky ohromný proud vody a valil se do jezera. Při skále nad vodou spatřili malou plošinu, po které se dalo přejít na pobřežní římsu nad hučícím proudem. Římsa vedla podél skal kamsi za ostrůvek.

„Tady nad vodou tu skrýš sotva najdeme! Musíme hledat spíše směrem k ostrovu,“ hlasitě volal Roman, aby překřičel hukot vody. „Kam vede ta římsa, to prozkoumáme jindy!“

Vrátili se zpět k jeskyni a vydali se na druhou stranu mýtiny s výhledem na ostrov.

„Takhle pohromadě bychom mohli tu skrýš hledat celé dny. Musíme se rozdělit. Kdo něco objeví, dá ostatním signál,“ rozhodl Roman, a hoši se rozdělili po dvojicích a rozeběhli se všemi směry po celé mýtině. 17. Propast do nitra země

Dlouho se nikdo z hochů neozýval. Olda s Mínkem se právě prodírali křovím směrem k ostrůvku, když tu Mínek zvolal: „Oldo, pojď sem, ale dej pozor, ať tam nespadneš!“ Oba teď stáli nad okrajem úzké propasti vedoucí do nitra země.

„Musíme zavolat ostatní. Zdá se, že jsme skrýš objevili,“ řekl Mínek a dal se do hlasitého svolávání ostatních.

Jak se chlapci sbíhali, lehali si po obvodu propasti na zem a snažili se dohlédnout na dno toho podivného skalního útvaru. Jediný Špuntík stál v uctivé vzdálenosti. Propast byla skutečně tak hluboká, že její dno se ztrácelo v šeru a jen stěží bylo možné na ně dohlédnout.

„Já vám řeknu, tam někdo spadnout, tak se ven nikdy nedostane!“ řekl Barvín a z jeho hlasu čísel strach.

„Naštěstí tu nikdo nebrousí ve dne, natož pak v noci za tmy,“ upokojil ho Roman.

Náhle Denny vykřikl: „Tam dole něco leží!“

Chvílemi někdo tvrdil, že dole vidí nějaký balík, Mínek měl dokonce pocit, že balík je převázaný nějakým provazem. Vše ovšem byly jen domněnky a Roman posléze navrhl, aby se Denny s Altarem vrátili pro baterky, snad v jejich záři do propasti lépe dohlédnou. Ale ani svit baterek dno příliš neosvětlil.

„Snad by tam mohl někdo vlézt!“ navrhl Olda, ale hned toho litoval, když Altar řekl: „To by bylo nejlepší – ale kdo se tam spustí?“ a podíval se přitom na Oldu. Špuntík prohlásil: „Vlezte si tam kdo chcete, ale já to nebudu!“

„Musí to být někdo, kdo není vazba,“ řekl Denny, „aby se dal udržet na laně, kdyby uklouzl nebo se zachytil o nějaký výstupek. Já se o to pokusím sám. Nadarmo mi ve škole tělocvikář neříká, že jsem hubeňour taveňour!“ smál se při tom – a zdálo se, že si všichni oddychli, že tam sami nemusí.

Chlapci vstali, rozvinuli lano a jeden konec pevně uchopili. Denny začal zvolna sestupovat. Propast byla plná ostrých výstupků, nejsilnější ze všech členů klubu by se v některých místech opravdu jen s obtížemi protáhl.

Opatrný sestup trval velmi dlouho, ale když byl Denny asi v polovině propasti, slyšeli ho hoši volat: „Lidičky, tady je hotová ledárna – a dole už vidím opravdický veliký balík, a je převázaný provazem, jak takový bágel dostanu nahoru, to nevím!“

„Třeba je v něm nějaká mrtvola!“ vyděsil se Špuntík. Jeho panikaření se ale nikdo nesmál. Co kdyby něco takového v balíku doopravdy bylo?

Mezitím se Denny dostal až na dno: „Stojím na tom, je to něco těžkého, měkkého, zkusím to přivázat na lano.“

Dennymu bylo zima a litoval, že si nahoře nenavlékl tepláky. Horečně začal navazoval konec lana k provazu, kterým byl balík převázaný.

„Už můžete!“ volal nahoru, „tahejte ale opatrně, ať mi bágel nespadne na hlavu. Nemám tu místo, kam bych uskočil!“

Balík začal zvolna stoupat. Chvílemi se všelijak točil, občas se zarazil o nějaký ostrý výstupek, hoši nahoře ho vždy popustili níž a tak ho opět uvolnili.

„A nerozbalujte to dřív, dokud nebudu nahoře!“ vymíňoval si Denny. Stejně jako ostatní byl na nejvyšší míru napnutý, co v balíku asi je. Mohl sice lézt nahoru bez lana hned za balíkem, ale bál se, aby ho těžký náklad nesrazil. Trpělivě čekal, až bágl bezpečně dorazí k hochům, a pak začal šplhat. Když byl nahoře, ostatní hoši se už lopotili s odvazováním lana i balíkového provazu, jako by věděli, že Denny bude nahoře dřív, než se jiní zauzlovaný balík podaří rozbalit.

„Neboj, bez tebe bychom to nerozbalili,“ ujistil Dennyho Roman, když mu pomáhal přes okraj rokle. Nedočkavostí i napětím se hochům třásly ruce. Nakonec se jim přece jen podařilo zbavit balík provazu, a když měl vydat své tajemství, všichni se nad ním dychtivě sklonili.

Byl v něm skládací gumový člun, jakýsi sešit v tvrdých deskách a – opět dopis. Páchlo to vlhkostí a plesnivinou. Hoši se nejprve podivili tomu, proč někdo člun tak pečlivě uschoval, když byl plný záplat, děravý a tím i prakticky nepoužitelný. Potom se chtěli vrhnout na písemnosti, ale Roman je zarazil. Měl s nimi zřejmě svůj plán, neboť řekl: „Žádné čtení teď nebude! Je nejvyšší čas připravovat oběd, nemyslíte?“

„Kdo má s kým barbuchu?“ zeptal se Romana Barvín.

„Co je barbucha? To slyším poprvé!“ divil se Denny.

„To je takové naše saturnovské zařízení. Dva tři chlapi dají své zásoby dohromady a z těch pak společně vaří a jedí.“

Dennymu se ta myšlenka ihned zalíbila a vesele prohlásil: „Tak já budu dělat barbuchu s vámi, Altare a Špuntíku – chcete?“ Oba ochotné souhlasili. „Já toho stejně moc nesním,“ dodal Špuntík. Pro průzračně čistou vodu hoši doběhli k vodnímu toku, který se valil korytem z ponorné říčky nalevo od mýtiny. O kameny na postavení ohnišť pro šálky rovněž nebyla nouze. Také suchého chrastí byla hojnost,

a tak za chvíli vaření začalo. Vůně hořícího chroští brzy zaplavila mýtinu před jeskyní. Roman udělal barbuchu s Barvínem, Olda s Mínkem a společně začali škrábat a potom vařit brambory.

Denny ještě nikdy nic nevařil na otevřeném ohništi ve volné přírodě, taky jeho šálek byl dosud úplně čistý, neočouzený. Dalo mu dost práce umístit jej na nerovné kamenné ohniště. Všiml si, že i Špuntík to umí líp než on, což ho trochu zamrzelo.

Při vaření Denny spatřil, jak Roman schovává nalezený sešit i dopis trochu tajněstkářsky pod bundu. Všichni jistě očekávali, že se nalezené písemnosti začnou brzo číst, a proto na něj zavolal: „Romane, kdy začneme se čtením?“

Roman se usmál a tak, aby to všichni slyšeli, řekl: „Teď zatím vařme oběd! Myslím, že by bylo nejlepší začít se čtením k večeru u táborového ohně, až budeme se vším hotovi!“

Ostatní s ním vcelku souhlasili, pro byl zejména Altar, který měl pořád sto chutí jít se vykoupat, jak už prohlašoval cestou z města.

Oběd všem chutnal, nejvíce Denny, který ochutnával jídlo uvařené v přírodě poprvé. Když si umyli šálky a nanosili dříví na táborový oheň, stále ještě zbývalo dost času na koupání. Všichni se rozhodli Altara doprovodit, aby se přesvědčili, jak hrdinně si bude ve studené vodě počínat.

„Voda bude teplá, uvidíte!“ sliboval. Ale zřejmě nebyla, když z ní byl za chvíli venku.

18. Klub Odvážných srdcí

Na Modré jezírko se pozvolna snášel soumrak, který se vloudil i do ústí jeskyně. V jejím okolí bylo jistě co objevovat, ale mysl všech chlapců byla jinde. Přitahoval je neznámý obsah dopisu a sešitu z balíku nalezeného v propasti. Když dal Roman pokyn k zapálení táborového ohně, do všech chlapců jako když střelí. Vmžiku se sesedli kolem ohně a ztichli. Dosedla na ně jakási podivná nálada. Když pak Roman sáhl

pod bundu a vytáhl zápisník s dopisem, napětí stouplu k nevydržení.

Roman vzal nejprve zápisník, otáčel ho chvíli v ruce a potom si přečetl nápis na jeho štítku: „Tady je napsáno Kronika Odvážných srdcí, ale někdo ten nápis přeškrtl a je tu jen nápis Deník a pod ním jméno Viktor.“

„Ale vždyť ten Viktor už někomu psal dopis, co jsme našli v jeskyni,“ připomněl Mínek. Roman přikývl a navrhl přečíst nejprve dopis nalezený v balíku. Všichni souhlasili, a tak Roman začal vzrušeným hlasem pomalu číst:

Elvi – Elvi!

Napiš už přece něco, nebo raději přijď! Vždycky jsme sem přece chodili každý náš Velký Den! Pořád Tě tu marně čekám, mám o Tebe takový strach! Asi jsem tenkrát něco hrozného zavinil, když jsem Velký Den poprvé vynechal. Nápad s tím člunem byl hrozně nešťastný. Nevím kde bydlíš, ale i tak bych měl strach tam jít, abych se nedozvěděl něco hrozného ...

Viktor

Když Roman dočetl a dopis pomalu složil zpět do obálky, zůstalo kolem ohně napjaté ticho. Teprve po chvíli se Roman zeptal: „Rozumíte tomu? Čeho se ten Viktor tolik bojí? Proč si dělá takové výčitky jen proto, že jednou někam nepřišel?“ 65

„Možná že by nám něco prozradil Viktorův deník!“ uvažoval Altar, „co kdybys z něho něco přečetl?“

„Ne, začni pěkně od začátku,“ přidal se Barvín.

Roman se pousmál a odpověděl: „To víš, že začnu hned první stránkou!“ Pohodlněji se usadil, a protože se už dost zešeřilo, nastavil deník tak, aby mu jej oheň lépe ozařoval. Potom se dal do čtení. Jeho hlas byl vážný a pomalý:

„... Napřed jsme byli tři – Elvi, Jarek Biháň a já, Viktor. Založili jsme klub a dali mu název Odvážná srdce. Toulali jsme se po ulicích a pořád jsme hledali nějaké dobrodružství. Jednou jsme vlezli do nějakého dvora, ale někdo nás tam zamknul a my nemohli ven. Tvrдили jsme tam až do večera,

než nám přišel otevřít starší pán. Ztloukl nás holí a strašně láteřil.

Toulání po městě nás ale moc nebavilo. Zkusili jsme jednou, nevím kdy, vydat se za město do opuštěných lomů a skal. Po dlouhé cestě jsme se dostali do míst, kde jsme ještě nikdy nebyli. Byla to úplná divočina a nám se tam moc líbilo. Šli jsme pořád dál a dál, až jsme zapomněli na čas. Na návrat jsme pomysleli, až když se začínalo šerit. Vrátili jsme se moc pozdě a doma byl rámus. Dlouho jsme pak nikam nesměli, přestože nás to pořád táhlo zpátky do skalní divočiny.“

Roman přerušil členi u postěžoval si: „Přiložte přece někdo na oheň, už na čtení skoro nevidím!“

Nikoho nemusel příliš pobízet, vždyť každý byl dychtivý, co bylo dál. „No to je přece fajrák,“ pochvaloval si Roman, „tak já čtu dál!“ Opět si poposedl, až u ohně téměř ležel:

„Tak jsme chodili zase jen tak po ulicích, ale já i Elvi jsme viděli, že Jarka to moc nebaví. Najednou s námi přestal chodit, i když jsme na něj pískali pod oknem. V té době jsme si s Elvím začali u nás v domě na chodbě psát kroniku. Jarek u toho ale zase skoro nikdy nebyl.“

Jednou jsme se smluvili, že se tajně znovu vydáme do skalní divočiny, kde už jsme jednou byli. Umluvili jsme si sobotu, ale na Jarka jsme pískali a čekali marně. Když dlouho nešel, vyrazili jsme na výpravu sami Elvi a já! A tenkrát se nám podařilo objevit jezero s ostrůvkem a taky jeskyni na břehu. Od té doby sem jednou týdně tajně chodíme – a tomu dnu říkáme Velký Den.“

„Tak teď už víme, o kterém dni Viktor píše v dopise,“ přerušil Romanovo čtení Olda.

„Hele, neruš, to už jsme poznali všichni,“ napomenul Denny Oldu. „Romane, čti dál!“

„Dál už nečtu.“ Roman zavřel deník. „Jsem ztuhlý jako preclík a je mi zima. A zítra je taky den. Dočteme to ráno a potom sešit i dopis vrátíme do skrýše.“

Na ostatní už taky začínala padat ospalost, a tak Romanovi ani příliš neodporovali. Olda s Mínkem se uvolili zalít oheň vodou z polních lahví.

„Lejte vodu z nížka, ať popel příliš nepráší,“ radil jim Roman.

Když si připravovali spací pytle, Špuntík až úplně vzadu, chvíli si ještě o Viktorovi a Elvim povídali:

„A proč jim ten Jarek z klubu zdrhnul?“ zeptal se Mínek. „No – ono taky každého takové klubaření nebaví. Nemá výdrž a taky neví, co je to věrnost klubu,“ řekl Altar.

Sotva vlezli do spacáku, ozval se tichým hlasem Špuntík: „Romane, ty se nebojíš ležet na kraji u vchodu? Co když v noci přijde nějaký lupič – nebo tak?“

Jeskyní se rozlehl tlumený smích a Roman odpověděl: „Někdo přece na kraji ležet musí! Za to mi zítra podepíšete bobříka odvahy.“

19. Viktor se něčeho bojí

Denny ležel mezi Romanem a Oldou a nemohl usnout. Uvědomoval si, že je to jeho první nocleh ve spacím pytli, nikdy předtím něco takového nezažil. Spacák ještě páchl cigaretovým kouřem z dávných dob, kdy ho používal otec na svých výpravách za svobodna. Denny si umiňoval, že on kouřit nikdy v životě nebude a byl rád, že i otec se toho zlovyku vzdal, když se Denny narodil.

Podle rady zkušeného Romana všichni hoši leželi bez ponožek, jen v tričkách a v trenkách, aby je v noci nic netísnilo. Tvrdé věci a hlavně konzervy z toren vyndali a uložili je vedle sebe. Do spacího pytle si pro případ nějaké nepředvídané příhody v noci vzali baterku – noc je dlouhá a nikdo v takové samotě nemůže předvídat, co se může přihodit. Kraťasy, v nichž se všichni dostavili na sraz, měli pod poloprázdnými tornami jako podhlavníky.

Denny si povšiml, že Roman má u hlavy Viktorův deník a také malý kelímek se svíčkou, jaký se dává o Dušičkách na

hroby. Jen škrtnout, zapálit knůtek v kelímku, a v malém okruhu Romanova místa by se jeskyně rozsvětčila a zaplašila by tmou. Trochu se nadzvedl ve svém pytlí a zašeptal: „Romane, ty ještě nespíš? Chceš si snad číst ten Viktorův deník?“ Roman se neklidně naklonil směrem k Denny a šeptem řekl: „Ale Denny, myslel jsem, že už jsi v pánu! Ale když už spolu v tuhle pozdní dobu mluvíme, chtěl bych ti říct něco, co se těžko říká ve společnosti ostatních. S Barvínem jsme si o tobě něco pověděli, když ses tak odvážně spouštěl do propasti pro ten balík. Jsme rádi, že jsme tě do Saturnu přijali, ani jsme v těch prvních dnech netušili, jak užitečný a schopný kluk k nám vlastně přišel. Všeho si všímáš, o všem přemýšlíš, jsi opravdu dobrým členem našeho Saturnu!“ Romanovu pochvalu Dennyho ovšem velmi potěšila. Slyšet takové mínění od nejstaršího člena klubu nebylo jen tak samozřejmé! Cítil, že mu stoupá červeň do tváře. Tak vida – oni ho mají v klubu za obětavého, schopného kluka! To by tak měli slyšet jeho rodiče!

Ale Roman náhle změnil téma: „Víš, četl jsem si ve Viktorově deníku trochu dál. Někde jsou stránky dost nečitelné, rozmáčené vodou. Viktor se s ním asi plavil v tom děravém člunu. Ale co jsem potřeboval přečíst, to jsem přečetl. Zdá se mi, že Viktor měl a asi pořád má – nějaký strach, něco jako špatné svědomí.“

„Ale proč by měl mít Viktor nějaké výčitky? Vždyť Elvimu přece nic zlého neudělal,“ divil se Denny.

Roman mu však cosi naznačil: „Inu, udělal i neudělal – zřejmě spíš nějakou nešťastnou náhodou, ale tou to asi všechno začalo.“

Chvíli bylo v jeskyni licho, pak ale Denny opět zašeptal: „Co to ale mělo být, ta nešťastná náhoda?“

Zdálo se, že jejich tichý rozhovor teď poslouchají Altar a Barvín, nebylo aspoň slyšet jejich oddechování.

Roman chvíli jako by váhal s odpovědí. Pak se opět ozval: „Viktor a Elvi sem chodili už dost dlouho, snad od loňského

horkého podzimu. Někde ve sběru našli ten nešťastný dřevý člun a snad s ním tady na Modrém jezírku plavčili. Dostali se i na ostrůvek – já si aspoň myslím, že ho prošmejdili –, ale zase se hned vraceli zpátky. A co zvláštního se mi podařilo z Viktorova rozmáčeného deníku vyčíst, že Elvi zřejmě neuměl plavat, nebo jen hrozně málo!“

Zase se odmlčel a pokračoval, až když ho Denny pobídl: „Jednou ... to už snad bylo nedávno – škoda, že si Viktor nepsal k zápisům datum – našel zpola potopený člun u ostrova ... a zřejmě k němu doplaval... přitáhl ho na náš břeh, svázal do balíku, spustil do propasti a hodil tam i svůj nedokončený deník a tu výzvu – ten úpěnlivý dopis, aby se mu Elvi ozval. On, Viktor, že sem o některých Velkých Dnech chodí a marně čeká, že tu Elviho někde zastihne ...“

„Ale jak si vysvětluješ ten polopotopený člun?“ dumal Denny. Šel za tou záhadou jako detektiv, pořád mu něco v tom chmurném případě nehrálo.

„Moje vysvětlení je zatím jediné! Potvrzuje to také jedna z posledních vět Viktorova deníku. Že Elvi se asi sám odvážil v člunu na ostrov – tam se mu začal člun silně potápět... a Elvi asi neměl odvalu pustit se s ním zpátky přes jezero.“

„A ta poslední Viktorova věta?“ dorážel neúprosně Denny.

„Zněla asi takhle: Na ostrov už nikdy nepoplavu, ani když bude voda jako louh teplá, tam mě nikdo nedostane!“

„Ale přece máš nějaký svůj názor?“ naléhal Denny. „Co asi ta věta znamená ...“

„Ano, mám!“ zašeptal Roman. „Bylo to možná takhle: Elvi zůstal na ostrově, mrznul tam v promáčených trenkách a v tričku, bez jídla, možná až do noci... a pak se potmě vydal přes jezero sám, bez člunu ... a cestou se asi utopil, jestli nezahynul na ostrově zimou a hlady ... To jsou ale jen moje domněnky, v deníku o tom nic není!“ Roman se odmlčel. Bylo tomu skutečně tak, jak si to vypřemýšlel? Kdo to ví! „Přeplaval bys od jeskyně až na ostrov?“ zeptal se ještě Denny. „V té

ledárně asi ne – nerad bych dostal křeč! Ale teď už se, Denny, snaž usnout, kdoví, co nás čeká zítra!“

Do hukotu ponorné říčky se mísilo strašidelné šumění v korunách borovic. Byla nevlídná větrná noc, pravý opak kouzelného dne.

Jak asi muselo být nešťastnému Elvimu, jestliže prožil podobnou noc na osamělém ostrově! S myšlenkami na Elviho Denny usnul.

20. Denny nadále vyzvídá

K ránu se běsnění nočního vichru uklidnilo, a když Roman volal „Budíček“ a chlapi vyhlédli ze spacích pytlů, vítalo je krásné slunné jitra s rychle plujícími oslnivě bílými mraky na modrém nebi. S bujarým halekáním se vymotali ze spacích pytlů a bosí se běželi vymáchat v pobřežní vodě.

Denny byl přešřasten, že bez újmy přežil svou první noc v otcově spacím pytli. Měl již také nachystáno několik otázek pro přemýšlivého Romana a spiklenecky po něm při vaření čaje pokukoval. Nakonec už své myšlenky nemohl unést, a tak se k Romanovi naklonil: „Romane, jednu věc jsi mi včera přece jen nevysvětlil!“ Roman si s Burvínem coby barbouchou vařili čaj – ohniště tu stála od včerejška nedotčená – a zeptal se: „Co máš na mysli, Denny?“

„No, proč Viktor ten člun tak důkladně zašmodrchal a hodil do propásti, místo aby ho nechal jako nepotřebný na břehu? A proč tam hodil i deník Odvážných srdcí?“

„Ten člun tam Viktor hodil asi proto, aby se Elvi, pokud je naživu, třeba nepokoušel sám do něj zase nasednout a plout! A ten deník? I na to je možná vysvětlení: Viktorovi rodiče určitě prohledávali jeho stolek, aby se dozvěděli, kam Viktor skoro každou sobotu mizí na celý den z domu. Nevěděli nic o jezeru ani o tomto kraji, Viktor doma jistě nic nepovídal!“

Denny se již na nic neptal, vařil si teď s Altarem a Špuntíkem barbouchovskou snídani – čaj s citronem – a potom s nimi snídal. Olda s Mínkem si na víčku od šálku

smažili míchaná vajíčka a každému nabízeli ochutnat. Bylo zde plno kamarádské pohody, jistě by se takové prostředí líbilo i Jarkovi Biháňovi, kdyby něco podobného zažil.

„A teď si všechny věci uklidíte do toren,“ vyzval Roman hochy. „Chtěl bych se podívat po okolí a hlavně zjistit, kde se spojuje s jezerem proud té ponorné říčky. Co tomu říkáte?“

Bujarý křik hochu byla jasná odpověď, a Mínek do toho ještě zahulákal: „A kdyby někdo nesouhlasil, tak ho hodíme do vody! Co tomu říkáš, Špuntíku?“ Ten se trochu vyděsil, protože moc nerozuměl legraci, až ho Altar ujistil, že Mínek jen vtipkoval. Altar se o Spuntíka opravdu pěkně staral a

Dennymu se ta jeho péče líbila. Teď se ale držel Romana, protože ho pálily další otázky. Vypadalo to, že osudy Viktora a Elviho mu leží na srdci víc než ostatním.

Jak Roman řekl, vydali se k podzemní říčce vlévající se do jezera. Barvín najednou zakopl o dlouhou silnou borovou větev a málem se natáhl. Roman ji s námahou zvedl, dlouho ji zkoumal a pak zabručel spíše jen pro sebe: „Tak se snad Elvi přece jen neutopil!“

Denny jeho ulehčený povzdech zaslechl a hned na Romana zaútočil: „Proč myslíš? A jak jsi to poznal?“

Roman mu podal mohutnou větev, byla těžká, nasáklá vodou, Denny ji musel vzít do obou rukou. Roman mu napověděl: „Možná že by taková větev unesla lehkého kluka, kdyby s ní plaval ke břehu!“

Denny se na větev zkoumavě díval a Romanova domněnka se mu zdála dost pravděpodobná. Najednou si všiml, že Roman s sebou nese Viktorův deník, a tak se zeptal: „Našel jsi v něm snad ještě něco nového?“

„Uvidíme, dneska vám z něho zase kus přečtu!“ Při neustálém hovoru došli k ponorné říčce. Byla prudká, ale nehluboká. Barvín se zul, a když do ní opatrně vstoupil, voda mu sahala jen něco málo nad kolena. Protější břeh tvořila úzká římsa, vedoucí po proudu směrem k ostrůvku. Roman vyhlédl místo, které vypadalo jako nejméně hluboké a po

němž bylo možné přebrodit se na druhou stranu. I ostatní se zuli a botky s vecpanými ponožkami si zavěsili tkanicemi na krk, aby měli ruce volné. Roman měl Viktorův deník zavěšený v plátěné mošničce na prsou. Husím pochodem – jeden za druhým – přešli říčku a po římse postupovali dál, až se dostali asi na úroveň ostrova. Teprve teď viděli obrovskou plochu jezera, do kterého se ponorná říčka vlévala. „Tady by se to plavčilo!“ zálibně pronesl Altar. Zpěněná a silně zvlněná říčka se tady mísila s vodou z jezera. Pobřežní stezka se rozšiřovala, vedla dál podél skalní stráně a hoši po ní došli až ke vpádu jezerní vody do tunelové prohlubně. Barvín do hukotu vody pronesl nahlas to, co si všichni mysleli: „Pánové, sem tak někdo spadnout, lak už se nevyhrabe a vypluje z tunelu jako utopenec kdoví kde.“ Byla to opravdu hrůzná představa.

Proti tunelu byl jakýsi malý skalnatý ostrůvek, na kterém rostly dvě břízky. Držely se na této plošince snad jen zázrakem.

„Ostrov je od téhle vodní propasti ještě dál než od naší jeskyně,“ mínil Denny.

Roman odtrhl pohled od třepetajících se břízek a řekl: „Pojďme raději zpátky, bude čas vařit oběd.“ Obrátil se a zamířil k pěšině. Denny mu ještě významně ukázal na mošničku s Viktorovým deníkem, ale Roman zakroutil hlavou: „Tady ne! V tom vodním rámusu byste z toho stejně nikdo nic neměl. Večer bude na čtení rozhodně lepší!“ Všichni – i dychtivý Denny to uznali.

Vraceli se znovu husím pochodem, jak na pobřežní stezce ani jinak nešlo, a cestou si domlouvali, co budou vařit k obědu, jakou konzervu si kdo otevře a s kým se o ni rozdělí. Špuntík tvrdil, že nemá hlad, ale Altar ho usadil: „Budeš papat, hošánku, budeš, víš co mně nakazovala tvá maminka, musím na tebe dohlídnout, abys nepřišel domů vyhublý jako sirka!“

Denny kráčel samozřejmě zase hned za Romanem a znovu vyzvídal: „Kde se ti dva kluci vlastně seznámili? To spolu

chodili do školy, nebo spolu bydleli? Není o tom něco v deníku?“

„Není tam o tom skoro nic!“ odmítl Roman Dennyho pokusy něco se už napřed dozvědět. „Vím vlastně jen tolik co ty, sám jsem zvědavý, co se dozvíme, až z něj večer budu číst.“ Bylo zřejmé, že už nechce mluvit – a Denny konečně pochopil, že by se mohl Romanovi stálým dotíráním zprotivit. Přesto na oba chlapce nepřestal myslet.

Krátce po obědě se přihodilo něco, co zmařilo všechny jeho a Romanovy domněnky, že se snad Elvi mohl z ostrova zachránit, když už mu byl člun k ničemu. Altar totiž vyzval Špuntíka, aby mu šel pomoci s borovou větví, kterou ráno našli, k jezeru. Položili ji na hladinu, Altar se svlékl do plavek a vstoupil do vody. Byla už pěkně prohřátá, den byl mimořádně teplý, a Altar se do ní vrhl bez osmělování. Chytil se jednou rukou větve a chtěl vedle ní plavat. Větev se však hned při prvním doteku ruky potopila.

Mezitím přišli na břeh i ostatní chlapci s Romanem v čele. Když spatřil potápějící se větev, Roman zamyšleně řekl: „Tak ta Elviho asi nezachránila. S tou by se utopil hned po prvním kroku z ostrova do vody!“ Slyšel to jen Denny, a hned namítl: „Pozor, on měl možná tu větev ještě suchou, takže ho mohla trochu nést. Jak jinak by se potom dostal z ostrova?“ Chvilí mlčel, pak si ale vzpomněl na dnešní vodní tunel a zašeptal: „Jestli ho vtáhla ta prohlubeň, co jsme dnes dopoledne viděli, tak ...“, Romana až zamrazilo, když si uvědomil, co má Denny na mysli.

Altar vyšel z vody, vylovil větev a s Barvínem ji odnášel k jeskyni. Tvářil se provinile a po očku sledoval nazlobeného Romana. Všichni mlčeli, ale Roman náhle promluvil: „Poslyšte, považujete mě za svého vedoucího? Řekněte to upřímně!“ Ozvalo se souhlasné mručení. „To se ví že ano! Vždyť jsi taky nejstarší!“ řekl Altar. Roman se po celém hloučku hochů rozhlédl a pak pravil vážně: „Tak dobrá, mám to od vás potvrzené. Ale když něco vedoucí řekne, tak se to pak

má dodržet. A já vám proto jako vedoucí říkám: od této chvíle se nikdy nikdo nepůjde koupat, když u toho nebudu!“

Altar pochopil, že to patří hlavně jemu, a tak dodal: „Nezlob se na mne, Romane, máš pravdu. Nikdo z nás ať už se nechodí koupat, když o tom nebudeš vědět, i kdybychom tady tábořili třeba celý měsíc!“

Roman se pousmál, mávl rukou, a náladu mu ještě spravil Mínek, když vytáhl z kapsy ušmudlaný notýsek s kocourem Felixem na obálce a s nápisem: Malé hry a hříčky od Veselé říčky. Zatřepal notýskem v ruce a prohlásil: „Pojďme k naší jeskyni, naučím vás jednu hru, při které se uválíte smíchy, uvidíte!“

Došli k plácku před jeskyni a Mínek už vysvětloval: „Já udělám kruh z kamének asi půldruhého metru v průměru. Stoupnu si se zavázanýma očima dovnitř a vy budete chodit po obvodu okolo mne. A ten, na koho ukážu, musí říct: Saturn je náš správný klub. Já budu hádat, kdo promluvil. Samozřejmě že budete mluvit změněným hlasem. Když ale někoho po hlase poznám, bude dělat hádače místo mne.“

Byla to skutečné dětská hříčka. Všichni se ocitli hned napoprvé v kruhu jako uhádnuli, jen Roman unikal. Ukázal na něj Denny, ale Roman si ucpal nos a zahuhlal: „Hahun ne háš háhný hup!“ Všichni se smáli a Denny musel hrát dál.

Pak hráli ještě několik Romanových míčových her nedaleko propasti, v níž našli děravý člun. Ten stále ještě ležel opodál, jak ho včera společně vytáhli, zapomenutý, jako svědek nějakého neštěstí, které možná potkalo Elviho. Vysvětlení chybělo. Po hrách hoši člun znovu zabalili do hadrových obalů, převázali provazem a vhodili zpět na dno skryše. Dopadl a vydal tlumenou ránu jako tečku za nevyuštěným tajemstvím, obestírajícím záhadné Elviho zmizení.

21. Viktorův deník pokračuje

Pozdě odpoledne si hoši našli další zábavu: Postavili na sebe do věžičky několik podlouhlých plechovek od konzerv, když je napřed vypláchli ve vyvěrající říčce. Pak se od startovní čáry snažili kaménky věžičku nebo aspoň její část zasáhnout a porazit.

Občas se některá plechovka po slabém zásahu jen trochu pohnula, ale nespadla, tím méně aby spadla věžička celá. Jen málokomu se podařilo porazit všechny plechovky.

Když je házení na věž omrzelo, vynášeli si jinou zábavu: plechovky pouštěli po proudu říčky a bombardovali je ze břehu. Každý zásah kaménkem se počítal jako bod. Altar stál asi dvacet metrů po proudu ve vodě, nepotopené plechovky chytal a vyhazoval na břeh, aby svou pouť po vodě podnikly znovu. Nakonec všechny potopené plechovky z vody pečlivě vylovili, aby dno říčky zůstalo čisté.

Ještě více se oteplilo, ale obloha se zatáhla a začalo drobně krápat. Byl to první déšť, který u Modrého jezírka zažili. Hoši se chvíli dívali, jak dešťové kapky dopadají na jezerní hladinu, a Olda s pohledem upřeným k ostrovu se zeptal Romana: „Doplaval bys odtud až na ostrov?“ Roman se na něj podíval a pak trochu za hanbené řekl: „Já myslím, že asi ne. Je to přece jen velká dálka. Nikdy jsem takovou štreku neplaval!“ A Denny dodal: „No a co teprve takový Elvi, když snad ani plavat neuměl ...“

Rozpršelo se tak, že nemohli zůstat venku, a Denny vykřikl: „Pojďme do jeskyně, Roman by nám mohl zase číst z Viktorova deníku!“

To byl jasný povel pro všechny. Nechali pozorování deště a nahrnuli se do jeskyně, která rázem ožila jejich hovorem, smíchem a hlukem. Denny si přitáhl svůj spací pytel k Romanovi, aby mu neušlo ani slůvko, a i ostatní si jeden po druhém přisunuli spacáky.

V jeskyni se při zatažené obloze zešeřilo. Roman vytáhl ze své mošničky deník: „Řeknu vám, že Viktor s Elvim byli

opravdu odvážní kluci! Když jsem ráno rozlepoval několik stránek splených vlhkem, leccos jsem rozluštil. Byla to dvojice skutečně k pohledání! Jen počkejte, co všechno podnikli!“

„A kde se vlastně seznámili?“ pípнул Špuntík.

„To jsem se nedočel, snad o tom bylo něco bližšího na stránkách, co nejsou k přečtení,“ odpověděl Roman. „Jisté je, že se setkali ve městě možná na nějaké dopolední nedělní kopané, Elvi totiž měl u sebe kopací míč a hustilku. Šli pak spolu směrem k Modré rokli, jak jsem vyrozuměl, a cestou snad někde na skládce našli starý gumový člun. Elvi prý povídal, že by se ten člun mohl vyzkoušet na nějakém rybníku za městem. Šli prý hrozně dlouho, povídali si, střídali se v nesení toho člunu – a podle matného popisu cesty zřejmě došli až někam sem k Modrému jezírku. Kdyby se dalo přečíst všechno, co je na těch rozmáčených stránkách napsáno, byli bychom chytřejší. No, u pak asi napumpovali člun – Elvi měl přece při sobě pumpičku –, svlékli se do trenek a odvážili se na plavbu po jezeře. Elvi se ale bál, říkal, že nedovede moc plavat, a tak s sebou vzal do člunu pro jistotu nějakou plechovku, co někde cestou asi našli, na vylévání vody.“

Olda se zavrtěl: „No, řeknu vám, že ten Elvi musel být pěkný odvaz. Jít na takový děravý člun a neumět přitom plavat!“

Roman ho přerušil: „Budete ještě zírat, co všechno si ti dva frajířkové troufli! Tak už mě nechtě, budu číst.“ Hoši ztichli.

„Tohle je asi pátá stránka, která se dala přečíst a vyluštil,“ začal Roman. „Když udělám přestávku, znamená to, že musím text luštit. Tak tady to je:

Dnes jsme tu s Elvi tu poosmé nebo podeváté a chceme znovu vyzkoušet gumový člím. Nahustili jsme ho, ale přesto pořád uchází a teče do něj. Protože jsme jen v trenkách, tak nám voda na dně moc nevádí. Nasedli jsme do člunu a pluli k ostrovu. Blížili jsme se k němu hrozně pomalu a já jsem Elviho pobízela, aby se nebál a aby nepřestával vylévat vodu.

Když jsem šťastně přistáli a vystoupili na ostrov, povytáhli jsme člun a vylili zbytek vody, kterou Elvi nestačil za jízdy vyčerpát. Sláva, jsme na pevné půdě! křičel rozjařeně Elvi.

Opatrně jsme propátrali celý ostrov, jestli tam není nějaký zlý člověk, ale nebyl tam nikdo. Na druhé straně ostrova jsme v dálce spatřili skalní stěnu s jakýmsi otvorem. Tamtudy asi odtéká voda z jezera.

Vrátili jsme se přes ostrůvek zpátky ke člunu, přenesli ho na druhou stranu a vydali se na plavbu k té skále. Byla to ještě větší vzdálenost než od naší jeskyně k ostrůvku. Konečně jsme tam s bídou dopluli a uviděli, jak se voda řítí prohlubní té skály někam do podzemí. Rozhodli jsme se vrátit na ostrůvek, i když jsem měl strach, že se můžeme potopit. Přesto jsme se tam ještě dostali a asi hodinu jsme odpočívali. Elvi se strašně bál, ale já mu pořád dodával odvalu: Elvi, neboj se, odtud je to k naší jeskyni mnohem blíž než ke skále. Jen musíš pořád vylévat vodu, abych mohl v klidu pádlovat.

Další stránky jsou už zase slepené, zkusím s tím něco udělat a číst budu až po večeři,“ řekl Roman. Ulehl na svůj roztažený spací pytel a hoši byli zticha, každý se svými myšlenkami a představami. Přemýšleli o té vzdálenosti od jeskyně kostrůvku a přes ostrůvek zase dál ke skále – na potápěcím se člunu by se nikdo z nich na takovou plavbu neodvážil. Viktor s Elvím byli skutečně velmi odvážní, nebo snad až nerozumní. Vždyť ohrožovali své vlastní životy!

Jednotvárný šum deště, který opět zesílil, ukolébával hochy do dřímoty, jen tu tam se ozval šustot papíru nebo zaskřípění krabice na jídlo, jak si chlapeci připravovali – tentokrát bez vaření venku – studenou večeři. Špuntík usnul a spal tak tvrdě, že ho Altar k večeři nemohl ani probudit.

22. Cesta do neznámého podzemí

Nastal tichý večer. Chlapci mezi sebou mimoděk, jen tak potichu hovořili a smích, jindy obvyklý, se neozýval.

Roman nahmatl v torně po paměti zápalky a kelímek se svíčkou. Hoši se natáhli pro své plechovky od konzerv, kladli do nich svíčky a zapalovali je. Seskupili se kolem Romana a ten rozevřel stránky Viktorova deníku:

„Tady už se to dá zase trochu číst – to už tu byli podvanácté. Vždycky se při tom zlobím na Viktora, že téměř nikdy nenapsal, kdy sem chodili. Muselo to být časně zjara, když už nebyl sníh. Viktor píše, jak Elvi přinesl z domova záplaty a lepidlo na automobilové duše a začali spravovat díry na dně člunu. Nalepené záplaty zatížili plochým těžkým kamenem a nechali je několik hodin zaschnout. Pak položili člun na vodu a opatrně do něho nasedli. Člun však byl asi opravdu chatrný, místy – jak se dočteme – už zase trochu prosakovala voda. Viktor píše, jaké potom zažili s člunem dobrodružství. Pomohlo jim při tom dlouhé tenké, ale pevné lano, které přinesl Viktor z města, kde je koupil ve sportovním obchodě. Viděl tam prý ve výloze nové nafukovací čluny, ale ani se neodvážil zeptat na cenu. Deník pokračuje:

Elvi řekl, že teď už snad člun tolik nepoteče, a já jsem v to také doufal. Však jsme vloni na podzim zažili moc strachu, když jsme se začali potápět uprostřed jezera. Rozbalili jsme koupené lano a přivázali jsme jeho konec na zád člunu k držadlu. Do člunu jsme také dali dvě plechovky na případné vylévání vody. Dopluli jsme k ostrůvku, vylili ze člunu vodu, která do něj při plavbě natekla, a plavili jsme se pak od ostrůvku tou delší částí jezera ke skále. Na jednu z březek u vpádu do podzemí jsem přivázal druhý konec lana. Elvi na mě koukal dost nechápavě, pořád nevěděl, co mám za luhem. Vystoupil jsem ze člunu tam, kde byla voda mělká a kde se proud svažoval do skalního otvoru. Dno tu bylo kamenité, takže mně nohy neklouzaly. Držel jsem člun na laně a vlezl do něho. Elvi se křečovitě držel oběma rukama okraj člunu. Poctil jsem pomalu spouštět člun po proudu. Ocitli jsme se na prvních metrech podzemí.

Spouštěli jsme se pořád níž a níž, až jsem musel člun zastavit. Před námi hučel vodní proud padající přes jakýsi vodní schod kolmo dolů. Naštěstí pro nás byla při okraji proudu dosti široká plochá skála se špičatým výčnělkem. Vypadal jako věž majáku. Spustit se s člunem přes ten vodopád nebylo možné. Vystoupili jsme tedy na pevnou půdu, vytáhli člun z vody a položili ho na skalnatou plošinku. Lano jsem od člunu odvázal.

Vzali jsme si z člunu plechovky se svíčkami a sirky a jištění lanem jsme se spustili po sešikmené skalní půdě pod vodopád. Pokračovali jsme dál po proudu při skalní stěně, kde nebylo hluboko a kde se chvílemi vynořovala z vody jakoby skalní cestička.“

„Himbajs, to musela být ale odvaha,“ vyjekl Mínek v rozčilené představě, jak cestu podzemím líčil Viktorův zápis v deníku.

Barvín Mínka okřikl, aby Romana nevyrušoval.

„Proud byl pořád silnější a silnější, protože se koryto zužovala. Trnul jsem strachem, jestli nám snad někdo nahoře

u vchodu do podzemí neodváže od břízy lano – to bychom byli namydlení a nedostali bychom se ven. Před Elvim jsem ale své obavy tajil, jak jsem mohl. Pořád jsem ho jen povzbuzoval pokřikováním: Statečně vpřed a nebát se!

Tady si pak někdy později Viktor připsal na okraj stránky větu: *To byla ještě krásná doba, když byl Elvi se mnou, ale bohužel později ...“*

„Co bylo ale bohužel později,“ vykřikl vzrušeně Altar.

„Vrátili se zpět ke člunu, byli totiž už tak daleko od vchodu do podzemí, že jim lano nestačilo. Přitahovali se pak proti proudu, až se dostali zpátky ke člunu. Tak – a dál už nečtu, stejně tam toho už moc není!“ řekl Roman. „A svíčky dohořívají. Zítřa před odchodem domů to musíme dočíst, kdyby hrom bil!“

„Špuntíku, probud' se, musíš si jít lehnout na své místo!“ Altar Špuntíkem zatrásl, ten rozespale zamžoural očima u tváří se rozpačitě, když tvrdil, že nespál. Se Špuntíkem bylo někdy dost obtížů, ale nikdo Altarovi nevyčítal, že svého mladšího bratránka přivedl do klubu, naopak, měli ho všichni rádi.

23. Noc plná neklidu a plánů

Noc byla zase větrná, a jak řekl Špuntík, strašidelná. Vítr se chvílemi měnil ve vichřici a temně hučel v korunách borovic na okolních skalách.

Ještě že si chlapi za večerního soumraku připravili v jeskyni svá primitivní lůžka a mohli ulehnout. Když někde v dáli zahřmělo, měli pocit, že jsou v bezpečí, že je jeskyně chrání, ať se děje venku co děje.

„Přes den je tady krásně,“ řekl Barvín, „ale jak to tady asi vydrželi ti dva dobrodruzi, Elvi s Viktorem, jen sami dva a o samotě, to si nedovedu představit!“

„Oni tu snad přes noc ani nikdy nebyli,“ mínil Roman, „nikde jsem o tom v jejich deníku nečetl.“

„Romane,“ ozval se Denny. „Co kdybychom ten deník teď večer přeče jen dočetli?“

„Dobrá, ať je po tvém,“ řekl po chvíli přemýšlení Roman. „Stejně zbývají už jen poslední stránky, které jsem našel přelepené kouskem lepicí pásky, jako by se Viktor bál, aby je nikdo nečetl.“

Seskupili se zase kolem něj, Roman zapálil zbytek své svíčky v kelímku a začal číst:

„Občas chodíme do ústavu pro slepé děti číst jim nahlas nějaké knížky. Naši o tom nesmějí vědět, protože se prý máme doma učit a neběhat po ulicích a někde někomu něco předčítat. Kdyby tak věděli o našich cestách s Elvim do tohoto opuštěného kraje sjezerem, bylo by asi zle! O sobotách doma říkáme, že chodíme s turistickým oddílem, a to smíme!“

„Proto on ty stránky Viktor asi zalepil... aby se to doma nedočetli, kdyby mu na ten deník přišli!“ mínil Altar, ale Roman odporoval: „To by musel zalepit celý deník, kdyby se bál prozrazení!“

Romanova svíčka náhle prskla a vzápětí zhasla, dohořela. Přesně v té chvíli se venku ozvala hromová rána a oslnivě se zablesklo. Bylo zřejmé, že dnes je se čtením konec. Hoši ještě v záblesku zahledli, jak Roman sklapl deník a položil ho vedle sebe. Rozpoutala se ohlušující bouře, blesk stíhal blesk, obloha jako by se ani zavřít nechtěla. Hromy otrásaly celou jeskyní. Hoši se vyděšeně stáhli do svých spacích pytlů, nikdo tu přírodní scénu nechtěl vidět.

Kolem půlnoci bouře odehřměla, zmizela tak náhle jak přišla. Někdo v jeskyni začal mluvit ze spaní a pak zoufale volal o pomoc. Všechny to probudilo. Roman rozsvítil baterku, vyklouzl ze spacího pytle a mířil po hlasu. Byl to Mínek. Rozespálý a vyděšený Romanovi zmateně vykládal, jak se mu zdál příšerný sen. Plul prý sám v dřevěm člunu, a když byl uprostřed jezera, začal prý se ve snu topit, a to už ho prý vodní proud táhl ke skalní prohlubni a vcucával ho kamsi do

vodního podzemí. Mínkovi zřejmě utkvělo v hlavě něco z Viktorova deníku, a teď se mu o tom zdál živý sen. Tak živý, že Mínek mohl zmateně vypovídat i jeho hrůzné podrobnosti. Všichni ostatní chlapi mu napjatě naslouchali.

Roman Mínka uklidnil, a ten zase brzo usnul. Ostatní chlapi však rozrušením spát nemohli. Roman dostal nápad, jak odvést jejich myšlenky: začal jim v hrubých obrysech líčit hru, kterou chce doma se Saturnem začít. Škoda, že ho to prý nenapadlo už dřív!

V blízkosti, kde má Saturn klubovnu, je továrnička na kartonáž, vyrábějí se tam různé krabičky, notýsky a podobné věci. Roman si tam chodí pro různobarevné odřezky tuhého papíru, ale neví, co s nimi. Teď už ale na to přišel: začne se Saturnem hrát zajímavou hru. Nastříhá asi pět stovek malých obdélníčků, ty očísluje a označí různými značkami, například kolečkem, hvězdičkou, trojúhelníčkem, a kromě toho na každý ten ústřížek napíše jedno slovo. A když se pak slova správně uspořádají, dají úžasnou věc: sdělení, jež každého jistě potěší. Jaká zpráva to bude, Roman neprozradí. Chlapi sami budou ústřížky strádat, budou je hledat po úkrytech doma i na výpravách a podle čísel, která ústřížky také ponosou, si sestaví obsah zprávy. A co víc: každý člen klubu sice bude ústřížky hledat a strádat samostatně, ale bude si je moci podle své značky s ostatními vyměňovat. Hra skončí se školním rokem a vítězem bude ten, kdo zprávu na ústřížcích rozluští jako první.

„Škoda, že jsem na tu hru nepřišel už dřív,“ končil Roman svůj výklad a dodal: „Každý z vás by měl do klubu přinést nějaký podobný návrh k činnosti, ať je jakýkoliv, jen trochu přemýšlet! Zkuste to!“

Z chlapců jako zázrakem zmizela ospalost, a Barvín byl první, kdo se ozval: „Tak já, Romane, mám taky něco! Tobě pomohly vymyslet hru barevné kartonky, mě zase napadlo, abychom si uspořili na nový gumový člun. Co tomu říkáte?“

Když dáme všechny své koruny dohromady, můžeme si ho snad koupit!?”

Altar se přidal nápadem, že jeho otec se trochu zná s majitelem Sportingu, kde ty čluny prodávají. Zeptá se doma, a tatínek třeba koupí vyjedná za levnější peníz.

Denny nechtěl zůstat pozadu: „Já mám taky nápad! Vnukl mi ho ten Viktorův deník. Začnu psát kroniku našeho klubu, „tak jak si všechno pamatuju od té doby, co jste mě přijali. A když mně ještě prozradíte, co bylo v klubu předtím, bude to o to lepší, hned bude víc stránek.“

Jeho návrh byl přijat s jásotem, a do toho se ještě zezadu ozval Špuntík: „A já bych mohl taky něco dělat! Doma máme hromadu starých obrázkových časopisů, budu z nich vystříhovat barevné obrázky a dělat z nich časopis. Mohl by se třeba jmenovat Saturnovské noviny nebo tak nějak! Třeba si někdo vymyslí lepší název, to už je jedno. Ale ten časopis bych dělal rád, abych byl taky něco platný!“

Do všech chlapců – kromě spícího Mínka – jako by vjel elektrický proud. Rozpovídali se o všem, co si právě uradili a taky kdy se s čím začne. No samozřejmě, hned jak se večer vrátí domů! Možná, že si i Mínek ráno něco vymyslí, až bude vzhůru.

„A co ty, Oldo? Napadne tě taky něco?“ řekl do tmy Barvín.

„Určitě! Určitě mě něco napadne!“ zahuhlal Olda. „A už jsem taky na něco přišel. Podívejte – já hrozně rád kreslím. Já budu Dennyemu kreslit do kroniky obrázky! Jen žádné strachy, že budu zahálet!“

24. Denny v těžkém podezření

Těžké bouřkové mraky z nočního hromobití odpluly k ránu kamsi za vrcholky skal a nebe bylo ranním větrem jako vymetené. Když ale Roman zvolal zpěvným hlasem: „Budííí-čéééé“, nikomu se z prohrátých spacích pytlů do studeného rána příliš nechtělo. Roman byl však neúprosný: „Budu

počítat do desíti!“ Ozval se legračník Olda: „A proč ne do jedenácti, Romane?“

Krátká rozcvička zastihla už celý klub venku před jeskyní, a potom se rozvonělo suché palivo pod šálky. O jídlo dnes bylo dost zle a ten, komu zbylo ještě víc než čtvrt šišky chleba, byl středem žádostivé pozornosti. Nikdo však z těch šťastlivců nebyl lakotný, a tak po krajících ukrajoval těm, kdo neměl co k čaji.

„Všechny papíry spalte, ať tu po nás nezbyde ani smítko!“ řekl Roman, ale Olda hned zase: „Romane, říkáš všechny papíry? I tu moji papírovou desetikorunu? Tu snad ne?“ Roman se jen usmál, byl na Oldovu prostořekost zvyklý a troška legrace nikdy neškodila.

Prázdné plechovky odnášeli hoši zakopat u hustého křoví vzadu za skálou s jeskyní a Barvín tam objevil ještě jednu větev z borovice, podobnou té, kterou Altar zkoušel, zda by plavala. Roman na ni hleděl s určitou myšlenkou, zatím ji ale nevyslovil. Když však zahlédl Altara, jak se máchá ve vedlejší ponorné říčce, řekl mu: „Až se voda v jezeře odpoledne ohřeje, musíme, Altare, něco zkusit, budeš-li chtít!“

Cestovní horečka ovládla brzo celý Saturn. Ti, kdo věděli, že dnes už nebudou nic vařit, cídili u vody své očazené šálky, jak si to přál Roman. „Pamatujte si,“ řekl při tom, „žádný pořádný táborník se nevrací domů se špinavým nádobím!“

Mínek se všem rozpačitě omlouval, že je svým nočním blouzněním probudil. A když se dozvěděl, že si každý vzal v klubu něco na starost, řekl: „Já bych ti, Romane, pomohl stříhat na tu hru čtverečky nebo co to bude. Abys to nemusel dělat sám. Bude to pěkná šichta, když jich má být pět stovek, vid’?“ Roman samozřejmě souhlasil, měl radost z jeho ochoty. Mínek pak znovu a znovu vyprávěl každému, kdo ho chtěl poslouchat, svůj úděsný noční sen. Někde něco ubral, jinde přidal, takže Olda nakonec prohlásil, jestli si Mínek příliš nevyvýšlí.

„Ne abys ten sen vyprávěl doma!“ varoval Mínka Barvín. „Kdyby věděli, co by se nám tady třeba mohlo stát, už by nás sem nikdy nepustili!“

Roman to uslyšel a řekl: „Je správné, co Barvín říká! Leckteří rodiče by vám ty výpravy opravdu mohli zakázat.“

Brzo po chudičkém obědě pak Roman zavolal Altara, toho vodomilce, a řekl mu: „Altare, potřebuju udělat ještě jednu zkoušku. Jsi ochoten jít do vody?“ Altar samozřejmě hned souhlasil, voda byla jeho živel. Přinesli spolu z jeskyně obě mohutné borové větve a dali je na vodu. „Zkus, Altare, znovu tady u břehu plavat tak, že budeš pohybovat jen nohama a těch větví se přitom budeš držet. Zajímá mě, jestli by se ten zmizelý Elvi – kdyby ho to napadlo – přece jen takto nemohl dostat z ostrova ke břehu, když nedovedl dohře plavat.“

Ostatní hoši hned zanechali práce a šli se podívat k vodě, jak zkouška dopadne. Výsledek nebyl valný. Obě větve se trochu potápěly, sotva se na ně Altar zavěsil. Roman byl viditelně zklamaný a řekl: „Tak moje teorie se neosvědčila. Snad kdyby Elvi byl lehoučký jako pírkó a uměl šlapat vodu, ještě by se z ostrova možná dostal. Ale jestli to byl hromotluk – a to my nevíme –, tak by se určitě utopil, toho by ty dvě větve dlouho neudržely!“

Větve vylovili a odnesli zpátky do jeskyně. Budou se třeba ještě k něčemu hodit. Brzo potom Roman ohlásil, že za hodinu bude odchod domů, tak aby byli hoši připraveni a nemuselo se na nikoho čekat. Někteří chlapci se ještě naposledy rozeběhli po nejbližším okolí. Roman vyzval Dennyho, aby snesl do úkrytu v propasti Viktorův deník – nechtěl mít sešit u sebe. Denny dole na dně propasti deník zamaskoval a za pomoci lana se pak rychle vyšplhal nahoru.

Roman měl nakonec k hochům krátkou řeč, poděkoval jim za dobré kamarádké jednání i za to, že nepoužili ani jedno hrubé slovo, a dodal, že by si přál, aby se takto chovali pokaždé.

Ohlášená hodina příprav uplynula a hoši se vydali na cestu domů. Byla dlouhá, téměř tříhodinová, ale chlapci se nenudili. Mluvili jeden přes druhého, bobříka mlčení by dnes určitě nikdo neuložil! Jen Mínek byl pořád trochu zamlklý, zřejmě stále pod dojmem svého hrůzného nočního snu. „Jestli se nám podaří koupit ten nový člun, „ utěšoval ho Barvín, „nic podobného se ti už nestane, a to ani ve snu!“ Když došli ke skále, kterou minule slézali po lanu, Špuntík se vydal oklikou k jejímu vrcholu, aby se tam podíval po své ztracené kápezetce. I ostatní hoši mu ji pomáhali ve vysoké trávě hledat, ale marně.

Od hranic města jejich hlasitý hovor pomalu ustával. Míjeli cizí hochy i děvčata a nebylo radno vybavovat se před nimi o všem, co za své nádherné tři dny prožili. Tam v tom zaslíbeném skalním a jezerním kraji bylo všechno tak zajímavé, hry, kamarádství, dobrodružný způsob života, zatímco tady viděli kolem sebe jen bezduché bloumání a bez cíle plynoucí hodiny těch, kteří kouzlo takového klubu, jako měli oni, nikdy nepoznali. O to větší přichylnost k Saturnu teď cítili. Každý z nich si uvědomoval, jaké má štěstí, že může žít v takové kamarádké společnosti.

Denny si už v duchu sestavoval úvod do kroniky, kterou se zavázal vést. A protože byl chlapec činu, hned druhý den se cestou ze školy zastavil v papírnictví, kde zakoupil pevně svázanou čistou knihu a doma do ní na první list napsal: Naše milá nová kroniko, přeju Tobě i sobě, abych do Tvých stránek mohl psát jen samé radostné zprávy a aby se nám nic zlého nepříhodilo! Těchto závěrečných slov později trochu litoval, to když otec si zápis přečetl a podezíravě se zeptal: „No, prosím tě, co zlého by vás v tom vašem klubu mohlo potkat?“

Denny si uvědomil, že bude muset být opatrný na každé slovo, nebo mu nezbyde než kroniku před podezíravým tátou schovávat.

Teď ovšem byla kronika ještě čistá, nepopsaná a na budoucí děje teprve čekala. Denny ji otevřel v polovině

a v duchu se zeptal: Co asi na této stránce bude, až se k ní se psáním dostanu?

Druhý den, kdy Dennymu odpadlo odpolední vyučování, spatřil cestou ze školy v otevřených dveřích jedné veřejné jídelny starší paní v zástěře, jak uklízí ze stolu talíře se zbytky jídel. Napadlo ho, že dnes ještě nemá splněné okénko Dobrý čin v Modrém životě, který už po řadu měsíců poctivě plnil. Tak tady má příležitost. Vzkročil do jídelny a nabídl se, že bude chvíli pomáhat nosit nádobí do kuchyně. Paní byla zřejmě příjemně překvapena, hostů v jídelně bylo mnoho a ona na práci viditelně nestačila. Dal si tašku ke dveřím u kuchyně a začal nádobí odnášet. Přitom ho napadlo, že by sem mohl přijít pomáhat té unavené paní častěji a tak si celkem bez velké námahy a přemýšlení plnit svá okénka. Netušil, co ho při této užitečné činnosti potká a jak brzo tady skončí.

Když tu byl pomáhal znovu asi po dvou třech dnech, všiml si, že u některých použitých talířů nejsou příbory. Tu chyběla lžice, tu vidlička i nůž. Denny si pomyslel, že někteří hosté si třeba nosí své příbory z domova, že nechtějí používat příbory z jídelny. Nedivil se tomu, do jídelny chodili někdy lidé opravdu nepříjemného zevnějšku, někteří nosiči uhlí a zedníci z blízké stavby si dokonce ani nemyli ruce. Dva mladší dospěláky zanedbaného zjevu zde viděl už několikrát a ti zřejmě byli příčinou toho, co se později stalo.

Jednoho dne vedoucí jídelny náhle zamkla dveře a oznámila hostům: „Promiňte nám a neurazte se, ale v poslední době se nám stále častěji ztrácejí příbory. Musíme udělat kontrolu s osobní prohlídkou.“

85 Hosté ochotně nabízeli své aktovky a v legraci i kapsy, nic se však nenašlo. Náhle se vedoucí podívala na Dennyho:

„Pojď sem, chlapče, ukaž nám taky svou tašku s učením!“ Denny byl samozřejmě uražen podezřením, že by snad on měl být tím zlodějíčkem. Klidně šel ke své tašce u dveří – zdála se mu sice nějak podivně těžká –, ale když ji před zraky paní vedoucí otevřel, zůstal stát jako opařený. V tašce, která nebyla

ani pořádně dovřená, byla řada lžíc, nožů a vidliček! Jak se sem dostaly? Vedoucí zpřísněla a řekla ledově: „Tak to jsi ty – tak mladý a už zlodějíček! Kam ty příbory chodíš prodávat?“

Denny nebyl chvíli schopen slova, pak se ale rozkřičel na celou jídelnu: „Paní, co si to o mně myslíte? Vždyť já nevím, jak se mi sem ty vidličky a lžíce a nože vůbec dostaly!“

Paní vedoucí se omluvila hostům a otevřela jídelnu, aby mohli odejít. Dennymu řekla: „Ty tu zůstaneš, musíme si tě zjistit. Ukaž mi školní legitimaci!“

Ale nebylo toho zapotřebí. Jakási starší paní, která právě dojídala oběd, vstala od stolu a přistoupila k paní vedoucí: „Tenhle chlapec je nevinný! Já jsem před chvílí viděla, jak mu dva mladíci strkali příbory do tašky! Divila jsem se tomu, ale protože jsem zaslechla váš hovor s kuchařkou o ztracení příborů, pochopila jsem, oč se asi jedná. Když ti dva mladí viděli, že se chystalo zavřít jídelnu kvůli prohlídce, vyndali příbory z kapes a nastrkali je do tašky toho chlapce!“

Mezitím už Denny ochotně ukazoval svou školní legitimaci a také ručně vymalovanou průkazku Saturnu, a to paní vedoucí stačilo. Omluvila se Dennymu za podezření a on – ještě celý rozechvělý vzal svou tašku a odcházel z jídelny. Paní vedoucí za ním ještě vyběhla a vnutila mu hrst drobných za jeho dnešní práci. „A přijď zase!“ řekla mu povzbudivě.

Horší to měl ale Denny doma. Ještě týž den totiž kterýsi soused mluvil s jeho maminkou, pochválil ho, jak prý mu to jde od ruky v jídelně a byl oheň na střeše. Otec se rozzlobil, že Denny dělá rodině ostudu a že to vypadá, jako že si vydělává na jídlo, a co že si lidi o jejich rodině pomyslí? Dennymu trvalo velmi dlouho, než otce přesvědčil, že v jídelně pomáhal proto, aby splnil okénko Dobrého činu pro Modrý život. A musel ještě tatínkovi vysvětlit, co to ten Modrý život je.

Později si do svého deníčku napsal: „Někde jsem četl, že za poctivou práci se člověk nemusí stydět. Ale já jsem se dnes styděl, a k tomu ještě nevinně!“ Do jídelny už víc nechodil.

A tak přišel o svůj pramen Dobrých činů. 25. Zaváté stopy začínají

Denny se strašně těšil na středeční schůzku klubu, první po jejich památné třídení výpravě k Modrému jezírku. Bleděmodrá osmatřicítka ho zavezla v místa, kde měl Saturn svou klubovnu, a Denny se smíšenými pocity pozoroval po ulicích mládež a její prázdné lelkování a maření volného času. Proč si nezaloží také takový klub, jako mají oni, proč je to nenapadne? Proč jim to nikdo neřekne? V klubovně už byli všichni chlapi, když Denny dorazil. Nemluvílo se samozřejmě o ničem jiném než o poslední třídení výpravě, a kdekdo navrhoval, aby se brzo konala další cesta do jejich zaslíbeného kraje. Mnoho se také hovořilo o tom, co si kdo v klubu vzal na starost, ale hlavně se věnovali Romanově hře. Roman k ní totiž přinesl haldu odřezků kartonu v nejrůznějších barvách: žluté, oranžové, růžové, světle i tmavě zelené, hnědé, světlemodré, tmavomodré, fialové a červené. Přinesl také dvoje nůžky, ostře ořezané tužky, pravítka a celou sadu barevných fixek.

„Když mi Mínek pomůže, jak slíbil,“ pravil při vybalování, „tak dnes začneme vyrábět Zaváté stopy. Tak se ta hra jmenuje – má název podle jednoho vzrušujícího příběhu. Nejdříve nastříháme tyhle různé kartonky v počtu asi pěti set kusů na přesné rozměry. Každý obdélníček bude měřit dva a půl centimetru krát tři centimetru.“

Všichni se hned dali do práce. Někdo vyměřoval obrysy lístků, jiný je třídil podle barev, Roman s Mínkem je stříhali. Povídali si při tom a šlo jim to od ruky.

Mezitím Denny, hořící nedočkavostí, vybalil svou ohnivě červenou knihu, první kroniku Saturnu. A když Roman zjednal chvíli ticha, Denny začal číst krasopisně zaznamenané události z památného třideňáku, jak se minulé výpravě začalo říkat. A protože psal velice vtipně a nadto líčení zpestřil různými veselými poznámkami vtípálka Oldy, bouře smíchu nebrala konce až do přečtení celého zápisu. Pak se ozval

potlesk a Denny, trochu zčervenalý tou pochvalou, předal kroniku Oldovi, aby do mezer mezi textem hned nakreslil své obrázky.

Olda měl opravdu talent, každý, kdo jeho obrázky s postavičkami viděl, se na nich poznal – a smál se ještě víc. I Roman jim zatleskal a Dennyho prohlásil za rodilého písmáka a kronikáře klubu. Denny byl v sedmém nebi a umiňoval si, že příští příhody napíše ještě lépe a výstižněji. Jen pořád uvažoval, jak kroniku psát, aby se podezíravý táta při jejím čtení nedozvěděl plnou pravdu, zejména tu o nebezpečné plavbě Viktora a Elviho do podzemí. Tyto výňatky z Viktorova deníku zatím raději zcela vynechal.

Když se potlesk a hovor chlapců kolem kroniky utišil, Roman se vrátil k výkladu hry, k níž právě připravovali lístečky: „Příběh, který se před mnoha lety skutečně udál, vzrušil tehdy celý svět. Do brazilské divočiny se vydala přírodovědná výprava plukovníka Fawceta a tam kdesi v neznámu zmizela. Tuto výpravu se později rozhodli hledat dobrovolníci. Vydali se po jejích stopách, pokud se nějaké vůbec našly, a přitom se sami dostali do neuvěřitelných potíží. Jaké obtíže to byly, co vše tito dobrovolní zachránci museli prožívat, to vám budu na kartičkách, co stříháme, vypravovat.“

„A to se ten příběh vejde na kartičky?“ ptal se dobromyslně Špuntík, ale Roman mu to hned vysvětlil: „Prozatím budu potřebovat několikrát třináct kartiček žlutých a tentýž počet lístků jiných barev. A ty lístky, ty kartičky očísloji od jedničky až já nevím do kolikátého čísla, v němž bude zpráva končit. Na každém tom obdélníčku bude jedno slovo toho vyprávění a vy si ta slova budete podle čísel zapisovat a postupně skládat. Jak už jsem vám řekl v jeskyni, budete si je moci i vyměňovat – a kdo sestaví příběh té výpravy jako první, bude ve hře vítězem.“

„A jak ty kartičky budeme dostávat?“ ptal se Mínek. I to Roman hned vysvětlil: „Budete je hledat na cestách, po

kterých půjdeme na výpravu do jezerního kraje, nebo budou všelijak schované i zde v klubovně, musíte mít zkrátka oči pořád na štopkách. Dnes to ovšem ještě nebude, to až kartičky v klidu připravím. Lístky budou mít také své barevné značky, třeba třináct žlutých lístku bude mít červená kolečka, třináct zelených zase modré trojúhelníky, zkrátka každých třináct lístků každé barvy bude mít jinak barevnou stejnou značku. Kdo najde nebo sežene nebo vymění kompletní stejnou třináctku, přinese mi ji a já mu ji zapíšu, a jeho odevzdané kartičky vmísím znova do hry. A vy budete mít – jak už jsem řekl – oči na štopkách, abyste jich nasbírali co nejvíc. Rozumíte tomu?“

Všichni rozuměli, až na Špuntíka, který výraz o všímavých očích ještě neslyšel, a tak se potají zeptal Altara: „Všemu rozumím, ale kde vezmeme ty štopky a jak si je budeme dávat na oči?“ Altarovi chvíli trvalo, než Špuntíkovi vysvětlil, že oči na štopkách je jen takový obrazný výraz, žádné štopky že nikde nebudou ...

Řeč se pak stočila ke koupi člunu, a nebyla příliš potěšitelná. Altarův otec přišel se zprávou, že čluny jsou drahé a že chlapcům jejich úspory sotva budou stačit na přímou koupi člunu. Leda, že ...

Umluvili si zatím jen dvoudenní výpravu k Modrému jezírku, ale zítra se přece jen půjdou do Sportingu na svůj vytoužený sen alespoň podívat. Altarův tatínek přece naznačil, že by se snad něco dalo v té věci podniknout.

26. Muž se zlatým srdcem

Už od nedělního návratu ze tří denní výpravy, kde poprvé mluvili o novém člunu, se hoši snažili získat každou korunu, kterou bylo možné si vydělat. Prodávali v potravinářských obchodech nalezené a vymyté láhve, do sběrný surovin nosili starý papír, hlásili se o kdejakou jen trochu placenou práci.

V pátek před sobotní výpravou do země Modrého jezírka se odvážili zastavit napřed u výkladu Sportingu a pak dokonce

i vejít dovnitř, když končila prodejní doba a krám se pomalu vyprazdňoval od zákazníků.

Vedoucí prodejny, starší prošedivělý muž, hochy vlídně uvítal a dal si vyložit, proč hoši tak touží po člunu. Chlapci mu po pravdě vysvětlili, že zatím nemají dost peněz, ale že by člun potřebovali ke svým dobrodružným plavbám daleko za městem ještě toto léto. Olda vzal s sebou i kroniku, tak úspěšně začatou Dennym, do které už doma nakreslil záhlaví k minulé schůzce. Vedoucí prodejny si ji se zvláštním zájmem prohlédl, pochválil Dennemu jeho rukopis, a pak se náhle rozhovořil:

„Taky jsme měli podobnou partu jako vy. Byli jsme čtyři a dokonce jsme také měli svůj název. V té době se začaly zakládat v týdeníku Mladý hlasatel takzvané čtenářské kluby, a my jsme se rozhodli, že se do nich přihlásíme. Šli jsme do redakce, vzpomínám si, že tam měli takový zvláštní výtah, který nikde nezastavoval a neměl dveře. V redakci jsme se představili a přednesli svou žádost. Vymysleli jsme si ovšem hloupý název – Hledači klubovny, a jeden z redaktorů nám vyložil, že to není vhodné, co když jednou nějakou klubovnu seženeme, co potom s názvem? Tak jsme se hned na místě přejmenovali na Věrné kamarády a ten název byl přijat a vydržel nám po celá naše mladá léta. Klub vedl Lojza Truhlář, já byl písař. Každý měsíc jsme měli psát do redakce hlášení o činnosti to byl můj úkol, a já ho plnil poctivě. Klubovnu jsme ale zoufale hledali dál a dlouho se nám nedařilo ji sehnat. A my po ní tolik toužili! Představovali jsme si, jak se v ní každý den scházíme a připravujeme různé vývěsky, třeba o plnění bobříků, nebo záznamy o docházce, o bodování, zkrátka všechno, o čem jsme se dočetli v Mladém hlasateli. To byl totiž opravdu báječný časopis, plný návodů k nejrůznějším činnostem. A každý týden, kdy Mladý hlasatel vycházel a my jej náruživě pročítali, se naše touha po vlastní klubovně zvětšovala. Scházeli jsme se nějaký čas na půdě jednoho domu, kde bydlel Venca Mrázek, ale zkrátka nás lidé

z horního patra vystrnadili, že prý tam děláme rámus a že posloucháme lidem za dveřmi, což ovšem nebyla pravda. Stěžovali si, že lam nosíme bláto, i když viděli, že se dole u vchodu přezouváme. Slibovali jsme, že pokaždé zameteme celý dům a jednou týdně že umyjeme schody. K nájemníkům z posledního patra se pak přidali i nájemníci z nižších pater – a náš osud byl zpečetěn. Co těm lidem bylo po nějakém cizím klubu, co jim bylo po nějakých Věrných kamarádech!?

Desítky domů jsme proběhali, u mnohých lidí jsme prosili třeba jen o nějakou komůrku, ale marně. Pak se na nás usmálo štěstí. Jeden člen našeho klubu, jmenoval se Ondra Tomský, nám vymohl, že si v domě, kde bydlel, můžeme na zahradě upravit zanedbaný altán, plný všelijakého haraburdí. V obchodě s ovocem jsme si vyžebřali velké lepenkové krabice, ty jsme rozebrali na ploché desky a vnitřní stěny altánu jsme pobili, aby tam nefoukalo, když bylo chladno.

Pak někdo navrhl, abychom si lepenkové stěny polepili Rychlými šípy, na které jsme se vždycky složili a jedno nebo dvě čísla Hlasatele obětovali. Byli jsme šťastni jako snad žádný školák v naší čtvrti, a snažili jsme se, aby proti nám nemohli mít nájemníci domu žádné námitky. Zase ale byli lidi, co tvrdili, že tam prý kouříme a děláme rámus. Pořád jsme ty stížnosti od sebe jakž takž odháněli. I vánoční besídku jsme si v té klubovně přichystali, a vůbec mnoho pěkných chvil jsme v ní prožili.

Ale přišlo jaro, a to byla pro náš klub pohroma. Majitel domu nám řekl, že altán bude potřebovat pro sebe a pro své zahradnické náčiní. Do týdne jsme museli klubovnu vystěhovat! Div jsme nebrečeli, když jsme se to dozvěděli. A při poslední schůzce, když jsme se s klubovnou loučili, přinesl Lojza Truhlář velikou červenou svíčku, zapálil ji a řekl: Složíme slavnostní slib, že až budeme dospělí, tak budeme pomáhat mládeži všude, kde se nám naskytne příležitost, a že nebudeme takoví jako všichni ti dospěláci, se kterými jsme se

při hledání klubovny setkali! Podali jsme si ruce – a ten slib jsme přijali jako posvátný závazek, který nikdy neporušíme!“

Vedoucí prodejny pan Hejret se odmlčel a odvážný Olda se zeptal: „No – a porušil někdo z vás někdy ten slib?“

Pan Hejret ještě chvíli mlčel, bylo na něm vidět, jak ho vzpomínky na dávné doby jeho mládí dojaly. Pak odpověděl: „Myslím, že ne! A co víc: Když jsme dorostli a rozprchli se do všech koutů, stýkali jsme se – a stýkáme se i nadále jednou za měsíc – a tu červenou slibovou svíčku vždycky na chvíli zapálíme. Za sebe vám můžu říct, že jsem se napomáhal mládeži dost, ale dnes mám možnost splnit svůj dávný slib jak se patří! Podívejte se: ve skladu mám dva čtyřmístné čluny. Ten jeden je kazový, je poškozený na povrchu nějakými černými skvrnami. Mohl bych ho prodat se slevou. A ten druhý je čistý a zcela nový. Oba vám je dám na splátky, které mě můžete splácet třeba po celý rok. Souhlasíte?“

Jak by ne! Jistě že souhlasí, a rádi. Pan Hejret se usmál, sáhl do spodního šuplíku kancelářského stolu, vyndal z něj už pořádně ohořelou památnou červenou svíčku a zapálil ji zapalovačem. Pak otevřel dveře do skladu a přivlekl odtud dva velké balíky, položil je před oněmělé chlapce a řekl: „Tak – jsou vaše! Přeju vám s nimi vše dobré – a šťastnou plavbu!“ Pak zhasil svíčku a uložil ji znovu hluboko do spodní zásuvky stolu.

Roman mu zjihlým hlasem poděkoval a podal mu ruku. To samé pak učinili i ostatní chlapci. A ačkoliv bylo již dosti pozdě, stačili ještě ten nenadálý vytoužený poklad odvézt do klubovny. A všichni si při tom slíbili, že i oni si opatří červenou slibovou svíčku a složí podobný slib jako dávní Věrní kamarádi. Denny si při tom uvědomoval, jaké měli štěstí, že jim Romanův otec vymohl klubovnu v nepotřebné kočárkárně. Pořád měl na mysli trampoty, o kterých jim dnes vyprávěl vedoucí Sportingu pan Hejret.

V klubovně se ještě chvíli radili, zda mají čluny vybalit z obalů, ale pak přece jen poslechl Romana: „Víme přece, jak

takový člun vypadá, vždyť to je ohromný bágel, ten bychom už nikdy nezabalili, jako je teď!“

Na dluh koupili ve Sportingu i našlápnou nafukovací pumpu a Barvin řekl: „S tím se panečku proneseme, než se dostaneme k Modrému jezírku. Ale mám nápad: U nás na dvoře je podvozek ze starého dětského kočárku. Zítra povežeme čluny na něm!“

Když vycházeli z klubovny, čekal na ně všudypřítomný Fretka. „Co jste v těch pytlech vláčeli?“ vyzvídal, ale nikdo mu neodpověděl. Až pak mu Roman řekl: „Nebud' zvědavý, byl bys brzo starý!“

„Však já se to stejné dozvím!“ vyhrožoval Fretka, „já vím, že někam chodíte, je to moc daleko, už jsem vás stopoval, ale ztratili jste se mně u takové skály, váš Špuntík tam vytrousil krabičku, ve které byly různé drobnosti, a já ji našel!“

„Tak ji koukej navalit, nebo bude zle!“ hrozil zlobně Špuntík, ale Fretka se jen výsměšně uculoval a vydíral: „Co mi za ni dáš? Za nalezené věci se přece dává nálezné – ne?“

„Ano, ano,“ potvrdil mu Olda. „Dává se nálezné – někdy ale taky pár pohlavků, když kápezetku Špuntíkovi nevrátíš! Takové nálezné dostaneš, s tím musíš počítat!“ Fretka se ušklíbl a beze slova zmizel.

27. První plavba ve dvou

Byl zase krásný, už skoro letní den, když se hoši vydali na svou další cestu k Modrému jezírku. Barvin ještě včera večer za pomoci Altara upravil vrak starého dětského kočárku, sloužícího kdysi pro dvojčata, na poměrně dobrý malý vozík. Ten teď sténal pod nečekanou tíhou, ale jel zatím spolehlivě, kolečka byla důkladná a dobře se točila.

Nekosené lučiny voněly čerstvou trávou a šípkové keře kvetly růžovými květy plnými včel. Hoši táhli vozík za dvě upravená lana a v tahu se střídali, když tahouni byli již unaveni. Ostatní obíhali kolem vozíku, podpírali náklad, když se vozík nahýbal na nerovném terénu, mluvili a křičeli nadšením jeden přes druhého. I Špuntíka nechali chvíli

táhnout, když o to dlouho žadonil. Byla to pěkná kamarádská pohoda, příjemnější o naději na dobrodružství, která je čekají. A Denny si zase v duchu vděčně připomínal, jaké je to štěstí, že se dostal do klubu. Blahoslavená tenkrát ta plechovka modrou hlinou ve dvoře domu, kde bydlel Roman. A vlastně i ten mizera Fretka byl nepřímo příčinou Dennyho štěstí. Kdyby tenkrát nelovil hákem na provaze tu plechovku v Romanově dvorku, Denny by přešel nevšímavě kolem a nevěděl by nic o tom, že tam dole je klubovna Saturnu. Tak tedy na chvíli i Fretka budiž blahoslavený! Tak uvažoval Denny zavěšený do vlečného lana před vozíkem, takové myšlenky se mu honily hlavou. A teď jsou všichni členové Saturnu tady kolem něho, každý trochu jiný a každý trochu jiného věku, ale všichni báječní a Denny je rád, že se mu podařilo mezi ně tak dobře zapadnout.

Dorazili ke skále, z níž se posledně na památné třídní výpravě spouštěli po laně k jejímu úpatí a u níž Špuntík ztratil svou kápezetku. Všichni se bezděčně zastavili a podívali se na sebe. Ale Mínkův bláhový nápad spustit dolů kočárek s čluny shledali jako nebezpečný, složitý a nerozumný. Lana se mohou smeknout, čluny se vysypou z vozíku a budou se řídit po ostrých útesech skály dolů – a to jen proto, aby si hoši uspořili čtvrthodinku chůze. Kdepak, ani nápad! Tahouni znovu zabrali a celá výprava se vydala oklikou. Terén byl více než nerovný, čluny museli věčně rovnat a podpíral, když se s nimi vozík kácel. Cesta však stála zato. Míjeli trsy obrovských kopretin, mochnu jarní a různé červené kvítí. Všem těmto květinám se na radu Romana úzkostlivě vyhýbali. Roman vydal heslo, že „květiny jsou tabu“ a že ani jediné nesmějí poničit stvol a kořínky. Bylo to dosti těžké a cestu to silně zdržovalo, ale Romanovo heslo se všem líbilo. Denny si umínil, že si při zpáteční cestě po jednom květu těchto kouzelných rostlinek utrhne a doma vylisuje pro kroniku. Už se těšil, jak zase bude v psaní pokračovat. Opatrně ovšem, tatínek se stává jejím podezřele náruživým čtenářem. Stačí

zmínka o nějakém nebezpečí, a je konec s Modrým jezírkem a výpravami k němu! Denny přece jen neměl doma vyprávět o záhadně se ztrativším Elvim.

„Pozor!“ vykřikl náhle varovně Olda. „Kolečko! Vypadne kolečko!“ Byla to pravda, pravé zadní kolečko se začalo povážlivě viklat. Všichni se zastavili, ale pohotový Barvín už sundával tornu a vyhrabával z ní látkový sáček s náradím.

„Nadzvedněte trochu tu káru!“ volal přitom a hned několik ochotných paží se dalo do práce.

Chvíli bylo ticho, hovor ustal, tahouni Mínek a Altar, kteří byli právě na řadě, si sedli do trávy.

„Slyšíte ten hukot?“ zvolal po chvíli Denny. „Tady někde pod námi hučí nějaká voda či co!“

„Ale ne žádná voda!“ řekl Roman. „To šumí borovice kolem nás. Jen chvíli poslouchejte!“

„Máš pravdu, je to tak, to si zpívá vítr v korunách stromů,“ přidal se Denny, „tatínek přinesl z knihovny knížku Věčně zpívají lesy, teď tedy vím, co ten hezký název znamená. Napíšu o tom do kroniky, bude to pěkný zápis.“

„No – a napiš tam taky, jak jsme málem měli o kolečko míň!“ smál se vtipálek Olda. Ale nikdo se nesmál, nikdo nechtěl v tom nastalém tichu rušit kouzelný šum a hukot v korunách borovic.

Porouchané kolečko brzy spravili, ale cesta se nebývalé protáhla, museli jel s vozíkem co nejopatrněji, aby kolo vydrželo.

Modré jezírko bylo opravdu šmolkově modré, když se k němu přiblížili a z výšiny, na které se právě pohybovali, pozorovali hladinu. Větrík po ní hnal vlnky jako o závod.

„Už abychom byli u něj!“ povzdechl si Mínek a vyjádřil tím touhu všech. Cesta z města trvala už příliš dlouho.

Pobřežní pěšinou se konečně doharcovali k jeskyni a našli ji v nedotčeném stavu, tak jak ji minule opustili. Nastal okamžik, na který se všichni těšili. Roman s Barvínem přistoupili ke kočárku a počali odmotávat provazy, jimiž byly

balíky se čluny připevněny. Všichni chtěli být u toho a nějak pomáhat, ale spíše překáželi, až Roman s Barvínem museli ochotné pomocníky zahnat. Když ale byly balíky z kočárku dole, dostala se práce i na všechny ostatní. Pevně sešněrované obaly uvolnili, a tu se jim zjevila jejich touha – nadšení nad čluny neznalo mezí. Denny si pro kroniku zapsal do notýsku i hodinu a minutu, kdy se tak stalo, a Roman mu uznale řekl: „Denny, ty jsi opravdu rozený kronikář! Dobře, že sis tuhle klubovní funkci vzal na starost.“ Dennyho ta pochvala samozřejmě potěšila.

Opatrně rozložili čluny před jeskyní na trávu a dali se do jejich podrobného zkoumání. Brzy objevili všechny nafukovací ventily a Roman určil, aby nejprve nafoukli ten člun, co měl černé skvrny. Z obou balíků vzal do úschovy záruční listy; v každém člunu také objevil sáček s jakýmsi záhadným obsahem, a když je otevřel, zjistil, že jsou to náhradní záplaty různých velikostí a v barvě člunu. I ty vzal Roman k sobě. Na plnění člunu vzduchem se chtěli podílet všichni, tolik hořeli nedočkavostí. A když se borty plavidla začaly postupně zaoblovat, byli nadšení. Hned se pustili i do toho druhého a brzo před nimi ležely oba čluny v plné kráse.

„Nemyslete si, hošánkové,“ pravil Roman, „že budeme moci čluny nechávat v jeskyni! A jestli se s nimi nechceme pachtit z města sem a zpátky, musíme pro ně objevit pořádný úkryt. Musí být suchý a vzdušný, jinak nám čluny budou plesnivět – a taky musí být úkryt snadno dosažitelný – rozumí-te? Dávat je do té jámy, jak tam přechovávali svůj člun Viktor s Elvim, to by nešlo! Ještě dnes musíme něco objevit! Taky si určíme, kdo z nás ve kterém člunu bude jezdit, kdo se o něj bude starat!“ Bylo vidět, že Roman myslí na všechno. Blížilo se poledne a nastal čas k přípravě oběda. Ten nedal tak velkou práci jako posledně, každý chlapec měl s sebou dvě konzervy, vždyť jsou tu jen do zítřka. Mezitím se Špuntík odtrhl od své barbuchy s Altarem a začal šplhat na travnatou stráň za ponornou říčkou. Kupodivu to byla jedna

ze šťastných událostí toho dne, což ovšem v té chvíli ještě nikdo nevěděl. Špuntík se totiž vyškrábal až za skalnatý vrchol stráně a tam učinil objev. Když se hned potom spíše dokutálel než spustil ze stráně, celý udýchaný všem oznamoval: „Tam nahoře je další jeskyně, a má hned dva vchody!“

Rozhodli se, že odpoledne jeskyni prozkoumají. Možná to bude právě ten vhodný úkryt pro čluny, se kterým si před chvílí dělali starosti.

Špuntíkův starší bratránek Altar hned nato objevil něco neméně úžasného, když náhodou zabrousil do jedné kapsičky své košile: „No ne, to je překvápko! Podívejte, co mi otec strčil do kapsy! Je to vzkaz, že nám pan Hejret ze Sportingu zajistil dobrý výdělek ve sportovním velkoskladu ve městě. Píše: Do toho skladu můžete ve všední dny libovolně docházet na výpomoc při balení menších poštovních zásilek a doručovat je na poštu, ale můžete vypomáhat i jinak, když nebudete mít odpolední vyučování. Práce bude placena, i když ne nějak královsky, a tak si budete moci odpracovávat svůj dluh za čluny. Proč mi to ale otec neřek přímo a sděluje mi to takhle tajemně?“

Chlapci se shlukli kolem Altara, každý chtěl nahlédnout do toho překvapivého vzkazu. „Asi tvůj taťka chtěl, aby nás to překvapilo všechny najednou. A to se mu taky podařilo. Vyříd' mu, že nám všem udělal nesmírnou radost,“ řekl Altarovi Roman.

Špuntíkův objev úkrytu a Altarův nález otcova vzkazu, to byly dva zlaté hřeby dvoudenní výpravy Saturnu.

Třetí zlatý hřeb následoval hned potom, co dovařili jídlo, poobědvali a vydali se s čluny k jezeru. Ocenili, že každý člun měl kromě lanek na přídi a zádi ještě po dvou držadlech na každém boku. Jednoho člunu se chopila čtveřice v čele s Barvínem; Špuntík nechtěl nic slyšet o tom, že by člun nemusel nést, a pro jistotu se hned jako první chopil jednoho z bočních lanek. U dalšího člunu byla sice posádka pouze tříčlenná, ale Roman si hravě poradil: chopil se sám lanek na

pravém boku člunu, o levý se postarali Olda s Minkem. Dali se na pochod.

Obě posádky dorazily k jezeru a spustily čluny na vodu. První plavba začala dost nejistě a nesměle, přesto to byl pro všechny nezapomenutelný zážitek. Pádlovat se muselo jen tak rukama, protože na koupi pádel peníze nebyly, to ale nikomu nevadilo. Postupně začali chlapi nabývat větší jistotu, což se ostatně poznalo i z jejich rostoucího bujarého veselí. Hned se začaly množit návrhy na plavbu k ostrůvku, ty ale Roman hned v zárodku zarazil: „Buďme rádi, že nám to tak dobře jde, a nechtějme všechno hned najednou!“ A při tom taky zůstalo.

Ještě téhož dne pak se Špuntíkem prozkoumali objevenou jeskyňku, která se zdála být pro úkryt člunů jako stvořená. Na Altarův návrh jí dali název Špuntíkova. Špuntík byl na ten název nesmírně pyšný. Vtipálek Olda k tomu ovšem dodal s předstíranou lítostí: „Tak to vidíte – takový tintílek, a už má svou skálu. Komupak z nás se to podaří?“ Chlapi se smáli tomu „tintílkovi“ a Špuntíkovi to přízvisko už zůstalo po celou dobu výpravy.

Vynalézavý a stále podnikavý Roman mezitím během dne rozhodil několik lístečků Zavátých stop, a chlapi byli nadšeni, když Mínek objevil první lísteček s číslem čtyři sta šestnáct. Byl fialový s červeným kolečkem a měl vepsáno jediné, nic neříkající slovo. Roman lístečky nerozhazoval nijak veřejně, každý byl trochu ukrytý, tu v jeskyni, tu pod poklopeným šálkem a podobně. Co lísteček, to jedno slovo do příběhu o hledáčích, kteří šli v legendě hledat stopy zmizelé výpravy plukovníka Fawceta kdesi v brazilském pralese. Hra dostávala spád, nálezce každého lístku si jej pečlivě uschoval a dělal s ním drahoty, když mu jej někdo z ostatních chlapců chtěl vyměnit za svůj.

Neúnavný Roman také s konečnou platností určil, kdo bude ve kterém člunu napříště při jízdách po jezeru sedět: v prvním člunu bude kapitánem on, ve druhém Barvín, po něm nejstarší člen klubu. Sestavy pak byly jednou provždy

určeny takto: první člun, nazvaný po svých skvrnách Černouš, bude mít posádku Roman, Altar, Špuntík a Denny, v druhém, Žluťouši, pak budou Barvín, Mínek a Olda. Nikdo zatím nemohl vědět, že zakrátko i druhý člun dostane do posádky čtvrtého. Kdo jím ale bude? Za několik dnů se to měli dozvědět.

Roman také rozhodl, že chlapci nesmějí do člunu ve vycházkové obuvi, ve které přišli z města, ale jen ve starých teniskách, se kterými není škoda vstoupit i do vody. Olda tuto obuv nazval výstižně „brodivky“ a ten název se záhy ujal.

Schylovalo se k večeru a z vodní hladiny vycházel chlad. Hoši se již nabažili plavby a zatoužili po pevné půdě. Byli už také notně zmáčení od pádlování rukama a Barvín řekl: „Ke člunům patří pádla. Musíme si na ně vydělat, nebo si je vyrobit. Bez pádel by nás plavčení po jezeře asi brzo omrzelo!“ Všichni mu dali za pravdu. Do večerního vzduchu zavonělo pálené chroští, hoši si vařili čaj na zapití chleba, který si namazali společně vyrobenou pomazánkou. „Očazené šálky dnes nedrhněte,“ řekl Roman, „vycídíme je pořádně zítra!“ Hoši to přijali s povděkem, od několikahodinového máčení měli ruce již tak zmrzlé, že si je docela rádi ohřívají u ohýnků.

„Večer si uděláme táborák, vid' Romane?“ obrátil se k němu Altar.

„Jestli tu máte ještě dříví, tak ano. Ale neříkej táborák, to je takové už moc oběhané slovo. Má se říkat táborový oheň.“

Olda s tím nebyl spokojený a navrhl: „To už je taky moc obyčejný. Já dávám návrh, abychom večernímu ohníčku říkali Červený večer, co tomu říkáte?“ Denny si už jeho návrh zapisoval do notýsku pro kroniku, až do ní zítra večer po návratu bude psát.

Vrcholky skal s borovicemi byly ještě ozářené žlutým světlem zapadajícího slunce, ale tady už panovalo šero. Z nadoblačných výšin se ozval tlumený zvuk letadla a Mínek řekl: „Kdyby tu tak přistál létající talíř! Co byste dělali?“ Olda, který si ze všeho dělal legraci, hned věděl, co by udělal:

„Kdyby na tom talíři bylo něco dobrého k snědku, dal bych se pozvat!“ Nikdo se ale jeho vtipu nesmál, chlapi si právě povídali, co kdo četl z fantastických románů nebo jaký film na to téma viděl.

„Bylo by dobře přenést sem k jeskyni čluny,“ řekl Roman, „měli bychom na ně vidět. Kdo půjde se mnou?“ Hlásil se Mínek, Špuntík a Olda. Altar to nyní oplatil Oldovi: „Ááá, tintílkové se hlásí!“ Barvín a Altar zatím odklízeli horké kameny po ohništích, na nichž vařili čaj, a kutáleli je stranou, aby bylo místo na Červený večer. Altar pak vešel do jeskyně a vytáhl ven dětský kočárek, na kterém hoši přivezli čluny. Kdosi se tomu divil, vždyť kočárek v jeskyni nepřekážel. Altar k tomu tiše řekl: „Neříkejte to před Špuntíkem, ale on se mi ráno svěřil, že se mu v noci zdál sen, jak na kočárku seděla smrt. Nechci, aby se mu o kočárku a o kostlivci v noci zase zdalo – víte?“

Mezitím donesli chlapi čluny až téměř k jeskyni a Červený večer mohl začít. A snad to byl právě ten podivný Špuntíkův sen, že se i sezení u ohníčku neslo jakousi tajemnou náladou. Chlapi si vyprávěli strašidelné historky a povídali si o různých neštěstích, jeden pán prý měl doma na zvláštní památku provaz, na kterém se u nich v domě oběsila jakási nešťastná paní. A Mínek se vytasil s povídkou o tetičce, která vždycky když k nim přijela na návštěvu, vyprávěla o svém hrůzném snu, v němž byla zámeckou paní, oblečenou do šatů zdobených zlatem. A ten sen se jí prý zdál po několik nocí, až prý se tetička probudila v těch zlatých šatech v rakvi, lidé na zámku kolem ní nařikali, a od té noci se tetě tento sen už nikdy nezdál.

Roman – aby hochy trochu rozveselil – povídal o nástěnných hodinách s kukačkou, která prý každou hodinu kukala tolikrát, kolik bylo právě hodin, a nikdo v noclehárně na školním výletě prý kvůli tomu kukání nemohl usnout. Až potom kterýsi nezbeda hodil po hodinách tenisku, hodiny spadly na zem, ale kukačka prý kukala i na zemi ostošest.

Špuntík tvrdil, že když nesli čluny od břehu jezera k jeskyni, zaslechl prý slabě nějaký hlas volající Elviho. Ale Roman to popřel, on ani Mínek s Oldou prý nic neslyšeli, i když mají dobrý sluch. Hoši rozveselení povídáním o vytrvalé kukačce se rázem uklidnili, smích ustal a řeč se stočila na záhadné zmizení neznámého Elviho. „Uvidíte,“ pravil Roman, „že o něm a Viktorovi ještě někdy uslyšíme a že Elviho tajemné zmizení rozřešíme!“

„Proč on se jen tomu Viktorovi neozval, když byli takoví kamarádi?“ uvažoval už poněkolkáté Altar. „Představte si, že by se jednou takhle zdekoval někdo z nás, jak jsme tady, a nikdy víc bychom o něm nic nevěděli! To přece není samo sebou!“

Hovor vázl, všichni mysleli na záhadu kolem Elviho, ale nikdo nechtěl vyslovit to, co už naznačil Viktorův deník: že se Elvi třeba utopil.

„Pojďme si něco zazpívat!“ navrhl Roman. Vytáhl z kapsy foukací harmoniku a zahrál Šli skautíci na výlet v údolí, v údolí, v údolí...

Červený večer pomalu dohořival, chlapci se přidali k Romanovi, ale nebylo to ono, zpěv se dnes nedařil. Roman schoval harmoniku a rozhodl, že se půjde spát. Zítra musí znovu pořádně prozkoumat Špuntíkovu jeskyni na kopci, a odpoledne je čeká dlouhá cesta domů.

Noc minula klidně, chlapci byli po své první plavbě po jezeře unavení. Také Špuntík, uvelebený vedle Altara v poslední řadě až na konci jeskyně, spal tvrdě, bez strašidelných snů. Kočárek ho nestrašil.

28. Kam se čluny?

Nedělní ráno bylo pořádně chladné, do rozcvičky, kterou vedl Roman, se chlapcům – kromě Dennyho, jenž na ni byl zvyklý z domova nechtělo, ale nikdo ji nemohl Romanovi odříci. Potom začali vařit snídaní. Dřeva a chrastí od včerejšího Červeného večera mnoho nezbylo, a tak Barvín

navrhl rozřezat schované borové větve. Ale Roman to nedovolil. „Nech je tam vzadu v křoví, Barvíne, na čaj si nasbírejte chvojí. Pořád mám dojem, že ty větve někomu patří a že si je tu schválně nechal.“

Barvín se rozmrzele vydal za ostatními mezi borovice. Na uvaření snídaně bylo chrastí a chvojí všude kolem skutečně dost. Roman při snídani ukryl na různých místech další Zaváté stopy a nález každého lístečku provázeli chlapici jáсотem. Ze slov na lístečcích se už ledacos dalo přečíst, ale zatím se nikomu nepodařilo nalézt kompletní třináctku, nebo dokonce sestavit slova do věty dávající smysl.

A pak už hurá ke člunům! Po včerejšku se chlapici další plavby po jezeře nemohli dočkat.

Nejprve uspořádali závody člunů v rychlosti: která posádka dříve dorazí k ostrůvku. Roman jako kapitán Černouše dal přitom Barvínově Žluťoušovi s početně slabší posádkou malý náskok, ale jeho člun přesto vyhrál. Na ostrůvek však nesměl nikdo vystoupit. Oba čluny ostrůvek obepluly a dostaly se až tam, kde se proud z ponorné říčky mísil s jezerní vodou. Přistály celkem bezpečně u vpádu vody do podzemí.

„Brr – nechtěl bych tam spadnout!“ řekl Denny a otrásl se hrůzou při představě, jak by to asi skončilo. „Vidíš – a Viktor s Elvim se toho odvážili,“ řekl Roman, „snad i my jednou najdeme odvahu a podíváme se kousek dolů!“ Hoši vystoupili ve svých brodivkách ze člunů a přivázali je k břízám. Špuntík se jednou rukou držel břízky a druhou Altara. Dlouho pozorovali spád vody do prohlubně, ale dovnitř se neodvážili. Roman najednou rázně řekl: „Teď ale, chlapi, už dost koukání. Vrátime se kolem ostrova k naší jeskyni, odneseme čluny na pevnou půdu, necháme je oschnout a pak s nimi hajdy do Špuntíkovy jeskyně.“

Obě posádky odvázaly své čluny, nasedly a vydaly se zpátky k jeskyni. Když utrmácení chlapici přistáli, vynesli oba čluny na břeh a obrátili dnem vzhůru. Slunce již připalovalo a dna člunů rychle osychala. Hoši teď měřili očima výšku kopce,

k jehož vrcholu musí po obědě čluny vynést a uklidit před nepovolanými zraky, i když nevěřili, že by se v této pustině někdo cizí ukázal. Ale jistota je jistota!

Denny měl téměř pořád po ruce svůj poznámkový blok, do něhož zapisoval průběh dne. Čas jen odhadoval, protože své hodinky nechal v jeskyni v torně. Těm by voda při pádlování rukama příliš nesvědčila.

Uvařili si skrovný oběd a najedli se. Očazené kameny po vaření uklidili k úpatí jeskyně pro příští použití. Šálky už také vydrhli; teď jen ty zatrolené čluny dostat nahoru.

„Himbajs, nevím, nevím, jestli tohle bude dobrý úkryt,“ vztekal se Barvín, když se svou posádkou vlácel člun do příkrého kopce. „To jsi mohl. Špuntíku, taky nalézt něco lepšího!“ Špuntík už to také viděl, ale byla to jeho skála, jeho objev, a tak jen pronesl omluvnou větu: „Nezlobte se na mé, dolů to bude snadnější!“ Ale už v polovině kopce bylo zřejmé, že budou muset pro čluny nalézt úkryt někde jinde, lépe přístupný a přitom bezpečný. Snad příště nějaký objeví.

„Konečně!“ vykřikl udýchaný Altar, když dosáhli vrcholu. Špuntíkova jeskyně byla poměrně malá, ale měla dva protilehlé vchody a těmi proudil dovnitř stále svěží vzduch. „Škoda, že musíme hledat přístupnější úkryt,“ řekl Roman, „tady je průvan a čluny by nevlhly, žádná plesnivina by jim tu nehrozila.“ Rozložili čluny vedle sebe na zem a začali rychle sestupovat. Teď už jim byla každá minuta drahá, byl čas k návratu do města.

29. Záhadný nález

„Já bych byl rád, kdyby bylo vždycky, když odcházím domů, ošklivo!“ řekl Mínek, když se v nejkrásnějším odpoledním počasí chystali na cestu zpátky. Každý si myslel totéž, bohužel přírodě se nedá poroučet, nadto bylo vždy zase lepší jít domů za pěkného počasí než za lijáku. Místo kolem jeskyně už bylo uklizeno, chvojí a chroští v jeskyni srovnáno a kdejaký papírek spálen. Denny se už těšil domů, protože

jeho notýsek byl za včerejšek i za dnešek plný poznámek pro kroniku. Navíc doma ještě otevře jednu těžkou starodávnou knihu, ve které lisoval pro kroniku první květiny z památné třídenní výpravy.

„Jestlipak se odtud stejnou cestou vracívali domů Viktor a Elvi,“ zauvažoval nahlas Mínek, „a o čem si asi po cestě povídali?“

„Vždyť byli jen sami dva, tak jaképak povídání,“ řekl Olda. Pak si ale vzpomněl na jejich příhody s děravým člunem a na všechny ty jejich strachy a už mlčel.

Jak se hoši blížili k městu, stále víc se motali kolem Romana, protože on občas nenápadně vyhodil nějakou Zavátou stopu. Byl prostě pořád obléhán a hlídán. To se mu ale nelíbilo, protože najednou řekl: „Jak budete pořád tancovat kolem mě, nevyhodím nic, to by nebyla pozorovací hra!“

A přece najednou leželo na zemi cosi, co tam nepatřilo a co Roman nevyhodil. Byl to zmuchlaný lístek, tramvajová jízdenka, zřejmě z dvanáctky, jak hoši hned usoudili, když lístek zvedli a rozbali.

„Někdo tady musel jít, a to buď dnes nebo včera!“ prohlásil Roman, když jízdenku prohlédl. „Je zde proštípáno včerejší datum – podívejte se!“ Všichni se kolem něho rázem shlukli, každý chtěl záhadnou jízdenku vidět.

„To mohl být Viktor!“ řekl Altar. „Včera byla přece sobota – jejich Velký Den, nevzpomínáte si?“

„Stejně tak to ale mohl být Fretka. Pamatujete se přece, jak nám vyhrožoval, že nás bude stopovat,“ ozval se Denny.

Špuntík si najednou vzpomněl na to tlumené naříkavé volání ELVI – ELVI, které slyšel včera, když odnášeli čluny k jeskyni, a jemuž nikdo nevěřil. Teď, když to všem připomněl, nebyli si už tak jistí.

Jízdenku pak zabavil Denny, přilepí ji do kroniky, až bude psát o jejím nález. To byla také první věc, kterou chtěl udělat hned po návratu domů. Jakmile si uklidil tornu, hnal se pro

starodávnou knihu, v níž lisoval kytky. Nenašel ji však, a když se ptal otce, zda ji někam nezaložil, otec se jen usmál a položil před Dennyho na stůl kroniku Saturnu. Denny byl udiven, ale brzo tatínkův úsměv pochopil. Nalezl v kronice na její předposlední čisté stránce nejen květinčky z minulé výpravy k Modrému jezírku, pečlivě přelepené celofánem, ale navíc i něco připsáno otcovou rukou. Denny se zájmem četl:

*S láskou vás náš Denny trhal,
očarován vůní čichal.*

*Slunce hřálo, skřivan zpíval,
jitrocel se v trávě kýval.*

*Zvadni kvítí, uschni kvítí, zde buď pochováno,
ve tvé zvadlé vůni bude léto zachováno.*

Dennymu k jeho třináctým narozeninám složil táta.

Teď si teprve Denny uvědomil, že měl včera narozeniny. „Děkuju ti, táto!“ vydechl vděčně a udělal to, co u nich doma nebylo zvykem: podal otci ruku a pevněji stiskl. Otec se stále usmíval: „Denny, vedeš si opravdu dobře. Ať se ti pořád líbí to, co se ti líbí teď. Když, budeš nosit ze školy takové známky jako nosíš, nikdy ti klub nebudeme s mámou zakazovat!“

Na psaní do kroniky o dnešní výpravě však už Denny neměl únavou výdrž. Zápis o ní napíše až zítra, když mu zbude čas. Od té doby, co vstoupil do Saturnu, měl opravdu nouzi o čas. Aby nezklamal třídní učitelku a rodiče, musel se poctivě učit. Psaní do klubovní kroniky mu také zabíralo dost času, protože si dával záležet nejen na obsahu, ale i na úpravě. A teď se ještě s chlapci zavázal pracovat dobrovolně ve skladu Sportingu, aby mohli splácet dluh za čluny.

Sháněli na jejich zaplacení korunu ke koruně, skládali na ten účel své kapesné, jež dostávali od rodičů na drobné útraty. Denny si ani nekoupil měsíční jízdenku na osmatřicítku a jezdil do klubu na kole. Vymýšlel kdejaký zdroj příjmu pro klubovní pokladničku. Staré noviny, svázané do balíku a pohozené před kterýmsi činžovním domem v blízkosti jeho

bydliště, mu vnučky další nápad. U bývalé hokynářky paní Zejbrdlíkové si vypůjčil košatinový vozík, ve kterém kdysi vozívala na trh zeleninu, napsal krasopisně několik vývěsek do okolních domů a prosil, aby mu lidé schovávali noviny. Výkupna papíru byla dost daleko a nadto platila za jeden kilogram starých novin tak nepatrnou částku, že se lidé ani nenamáhali noviny do sběrný nosit. Téměř každý den teď nalézal podobné balíky novin u vchodů do domů, a když je na vozíku přivezl do sběrný, přece jen za ně několik korun obdržel. Romana jeho obětavost nadchla a dal ho na jedné schůzce klubu za příklad. To Dennyho podnítilo k vymýšlení nějakého dalšího zdroje příjmů. Zatím však na žádný další nepřišel, a bylo to vlastně skoro dobře, protože sběr novin a jejich odvoz odčerpával mnoho jeho drahocenných pracovních jednotek, jak tomu říkal.

Na každé schůzce vždy bilancovali, o kolik korun se dluh ve Sportingu snížil. Hoši se snažili, nikdo nenaříkal. Klub jim byl vším ...

30. Dennyho dobrý návrh

Po několika nádherných, jarně letních dnech se počasí trochu pokazilo, ale Saturnu to příliš nevadilo. Jedno pondělní odpoledne se vydali do velkoskladu Sportingu, aby se seznámili s prací a trochu se zaučili. Když vstoupili do velké haly, ovanula je podivná směsice vůní kůže, gumy, papíru a jiných věcí, se kterými velkoobchod pracoval. „Tak vás tu máme, Saturnovci!“ přivítal je pan Strnad, jeden ze zaměstnanců podniku. „Už tu na vás čekáme! Prohlédneme si sklad a vy budete dávat dobrý pozor, co od vás budeme potřebovat!“ Procházeli uličkami haly, kde bylo plno palet s nejrůznějšími krabicemi, klubka provazů, spousta sportovního nářadí a náčiní, a také gumové čluny jednomístné i vícemístné, v rohu stála narovnaná pádla – a vše příjemně vonělo novotou.

„Kdo umí hezky psát?“ zeptal se pan Strnad. Roman postrčil kupředu Dennyho a pan Strnad mu dal úkol napsat na předtištěné štítky několik adres. Denny – písmák – byl ve svém živlu a pan Strnad byl spokojen, když si jeho dílo prohlédl. Hoši pak podle objednávek plnili krabice pingpongovými nebo tenisovými micky, rybářskými potřebami a desítkami jiných věcí. Pan Strnad jim předvedl správný způsob balení krabic a zakrátko už vše běželo jako na drátku. Denny psal dobírkové průvodky, štítky na už zabalené krabice, a když pan Strnad po čase přišel na kontrolu, nestačil se divit tempu, v jakém hoši pracovali. Hochy tato nová nezvyklá činnost bavila, Olda do práce utrušoval různé legrační poznámky, kterým se musel smát i pan Strnad, a když jim oznámil, že dnes už práce končí a sklad se zavírá, ani se jim to nechtělo věřit. Zítra přijdou zase, nepřijdou jen ve středu, to je klubovní schůzka. Zdálo se, že to panu Strnadovi nevadí, i tak napoprvé udělali kus užitečné práce.

Když hoši vyšli do večerního šera, uviděli na ulici Haryka a Mildu. Kolem nich kroužil Fretka. Denny dal hochům výstrahu, aby si s nimi nic nezačínali, ale zdálo se, že oba násilníci Dennyho nepoznali a že si nevšimli ani ostatních členů klubu.

Zato si jich všiml Fretka a Denny viděl, jak se přitočil k Harykovi a Mildovi, tahal je za rukáv a ukazoval jim vzdalující se hlouček Saturnu. Denny pobídl hochy, aby zrychlili krok. Hochy to dost vzrušilo, protože tam, kde je Fretka, tam se vždy může dít něco nekalého, zvlášť když jsou u toho ti dva lotři. Zatím však byl klid. Až později měla přijít doba, kdy se střetnutí s těmito lotry vyhnout nemohli. A bylo to střetnutí velmi ostré. O tom ale zatím nic nemohli vědět, do budoucnosti nelze nahlédnout, i když vytušit se dá leccos.

Na ulicích se právě rozsvítily lampy a celé město dostalo svůj obvyklý a trochu strašidelný ráz. Hoši z klubu byli ještě plni dojmů ze svého prvního pracovního odpoledne ve skladu Sportingu, a tak na nenadálé setkání s trojicí brzo zapomněli.

Roman dal každému po jedné Zaváté stopě, každá byla jiné barvy a měla jiný obrázek. Altar se nabídl, že na kartonky všem udělá skládací taštičku z tuhého papíru, aby se jim lístečky nepomačkaly a nepoztrácely, což bylo přijato s potěšením. Ale to už se řeč stočila k Modrému jezírku, těšili se na novou výpravu k němu, zlepši-li se jen trochu počasí.

„Co myslíte,“ začal hovor na obvyklé téma Altar, „najde ten Viktor ještě někdy Elviho?“

„Já si myslím, že asi ne. Že se Elvi asi opravdu utopil, když neuměl skoro vůbec plavat a když Viktor našel polopotopený člun u ostrova!“ mínil Barvín. „Jak by se byl doslal z ostrova?“

„Kdyby měl nafukovací měchy pro neplavce,“ řekl Denny, „tak by se mu to nemohlo stát. Viděli jste je ve skladu?“

„Já si jich všiml!“ vmísil se do hovoru Altar. „Ale ty se prý už nesmějí prodávat. Protože jak takové nafukovadlo vyklouzne z podpaží, neplavec propadne panice, a už se topí!“

„Kdyby se každý kluk, hned jak se narodí, naučil plavat, tak by žádné topení nemuselo být!“ řekl Špuntík, ačkoliv se za pomoci Altara naučil plavat teprve před rokem. Ale Mínek ho hned usadil: „Víš, ono se řekne umět plavat – ale kdo vydrží – i když umí – takovou dálku, jako je třeba od naší jeskyně k ostrovu. Nebo ještě dál, k tomu vpádu vody do podzemí? To by musel být už jo nějaký plavec – vytrvalec!“ Pak se do řeči vmísil i Roman: „Já vlastně ani nevím, jak kdo vůbec umíte plavat! Víte co? Teď když máme čluny, tak můžeme v sobotu na Modrém jezírku udělat zkoušku! Každému, kdo ji vykoná, dám dvě Zaváté stopy bez hledání.“

„I když se přitom utopí?“ řehtal se Olda, ale nikdo se mu nesmál.

„Ty měchy se jmenujou Torpéda, přečetl jsem si to, a jsou to vlastně dva pásem spojené nafukovací gumové pytlíky, které si každý může snadno nafouknout a připevnit na tělo sám,“ řekl Denny. „Až zase půjdeme do velkoskladu, řeknu panu Strnadovi, jestli by nám nějaké vyřazené nepůjčil, když je stejně nesmí prodávat. Co říkáte?“

Roman s jeho návrhem souhlasil a pravil, že to s panem Strnadem zítra vyjednájí.

„A měl bych ještě jeden návrh,“ nesměle pronesl Denny. Nesměle proto, poněvadž se pořád ještě cítil tak trochu jako nováček v klubu a nechtěl ze sebe dělat rozumbradu. „Tak ven s tím!“ pobídl ho Roman.

„Dávám návrh ale to jen když budeme mít torpéda – abychom ty čluny netahali nahoru do Špuntíkovy jeskyně, ale schovávali je někde na ostrově, a z ostrova pluli na torpédech domů, tedy vlastně k jeskyni s našimi věcmi!“

„To by šlo,“ řekl Roman, „kéž bychom torpéda získali!“ Každý byl s Dennyho nápadem spokojen, jen Špuntík byl trochu mrzutý, že se jeho větrací jeskyně na kopci nevyužije. Ale Roman mu dal jako náplast jednu Zavátou stopu, protože Špuntík jich měl zatím ze všech nejméně.

Šli ještě kus cesty od velkoskladu společně. Byl sice už podvečer, ale nikomu z chlapců se nechtělo domů. Zastavili se na chvíli na malém plácku na okraji sadu a pořád ještě hovořili o využití torpéd a sem tam zabrousili na Elviho a jeho kamaráda Viktora. Z parku se linula vůně šeríku a hoši se chvíli přeli o to, kolik odstínů šerík asi má, a pak se rozloučili a rozešli. Nejvíce spěchal Denny, aby nebyl rámus kvůli pozdnímu návratu. Dnes to opravdu trochu přetáhli ...

31. Saturn na vrcholu štěstí

Hned po první pracovní akci ve skladišti Sportingu se tam klub nazítří vydal znovu. Nebyla to jen výtěžná činnost, která je sem táhla, ale také – a to bylo dnes hlavní – zvědavost, jak dopadne jednání u pana Strnada ohledně nafukovacích torpéd.

Pan Strnad byl překvapen, když mu Roman vyslovil své přání jakýmkoliv způsobem koupit nebo si odpracovat odběr torpéd pro každého člena klubu, chvíli přemýšlel a pak řekl: „Počkejte chvíli tady, musím se zeptat šéfa. Snad ho nějak umluví.“ S těmi slovy se vydal kamsi do hlubin skladu.

Dlouho se nevracel, a to byly pro celý klub chvíle k nepřechání. Jak asi jednání pana Strnada dopadne? Vyjde to, nebo nevyjde? Hoši si už od včerejšího večera tak zvykli na představu, jak plavčí po Modrém jezírku s torpédy, že jim teprve teď došlo, že vše visí na vlásku, že vše záleží na tom, jak rozhodne šéf závodu.

Pak se přece jen pan Strnad objevil a tvářil se spokojeně. Za ním přicházel sám vedoucí celého závodu. Dal si od mluvčího klubu Romana vyložit, proč mají o ta torpéda takový zájem, a když mu Roman za účasti hochů a jejich dychtivého doplňování vše vysvětlil, řekl: „Jste podnikaví chlapci, pracovití a takové je nutno podporovat. I můj syn, když byl jako vy, byl v takovém nějakém klubu. A tak vám ta torpéda dám zadarmo, abyste věděli, že jsou na světě lidi, co mají pro mládež pochopení. Přeju vám, abyste s nimi užili hezké koupání. Ahoj, mějte se dobře, chlapci!“ Podal všem ruku, i malému Špuntíkovi, který byl v sedmém nebi, a odešel zpátky ke své práci.

Pan Strnad zatím svázal do dvou krabic osm torpéd, i když jich potřebovali jen sedm. Byla to snad náhoda nebo předzvěst dalších příhod klubu? Chlapci přišli na omyl osmého torpéda až při rozvazování v klubovně. Roman řekl, že by se to přebývající mělo vrátit do skladu, ale Olda řekl: „Však ono se neztratí, uvidíte!“ A při tom zůstalo.

Pro Dennyho ale šťastný den s torpédy ještě neskončil. Když se s ním přihnal domů z klubovny, tatínek se velmi podivil: „Na co, prosím tě, tohleto? Copak ty neumíš plavat? To potřebuješ na to vaše plivátko?“ Denny si v duchu pomyslel, že kdyby otec viděl to „plivátko“ v jeho skutečné rozloze, že by mluvil jinak. Ale připomněl si přísloví: mluvití stříbro, mlčeti zlato, chytil se té druhé poloviny a byl zticha.

Mezím si tatínek vzal dnešní Večerník, chvíli v něm listoval, až náhodou padl na stránku s názvem Pro hochy a dívky, kde byl též Koutek mladých autorů. Pak řekl Dennymu: „Když jsi takový písmák a máte na tom Modrém

jezířku tolik příhod, zkus o nich napsat do téhle rubriky. Třeba ti to otisknou a budeš ještě slavný!“

Otcův nápad byl jen jedním z článků řetězu dalších příhod, aniž by to Denny nebo tatínek tušili. Denny se tehdy jen usmál, že by mohl být slavný, ale teprve v noci před usnutím začal na otcova slova znovu myslet. Zdálo se mu, že by to za pokus stálo, a rozhodl se do redakce Večerníku něco o sobotních a nedělních příhodách klubu Saturn napsat. Dlouho o tom ještě přemýšlel, než usnul. Ve snu se mu zdálo, jak rejdí po Modrém jezírku s torpédem v podpaží!

32. Denny píše do novin

Mezi dospělými lidmi ve městě, zejména mezi stárnoucími bývalými dělníky z vápencových dolů za městem bylo určitě povědomí o tom, že na území obehnaném dnes chátrající ohradou jsou ještě pozůstatky vydolovaných vápencových lomů. Celkem se však o ně již nikdo nestaral, snad kromě starého hlídače onoho území, který tam ze zvyku chodil hlídat, i když mu už správu dolů dávno přestala vyplácet mzdu. Však se na něj chlapci pamatují ze svých prvních cest do Modré rokle, jak to území nazvali.

Denny si ve středu po prosněné noci umínil, že se pokusí napsat do Večerníku něco o Modré rokli a modré hlíně v ní i o příhodách kolem. Možná, že jednou přece jen budu slavný, pomyslel si, když si to odpoledne drandil na kole do klubovny na schůzku. A v duchu si už sprádal první řádky, zřejmě začne tou plechovkou modré hlíny na dvorku Romanova bydlíště.

Schůzka byla veselá a družná, tak jako vždy, dnes ještě o to rušnější, že si hoši přinesli svá torpéda a zkoušeli si je nafouknout.

„Co říkáte,“ začal Denny opatrně mezi programem, „směl bych napsat do Večerníku něco o Modré rokli nebo o naší jeskyni a tak podobně ...?“

Roman byl Dennyho nápadem spíše poplašen, než aby se mu ta myšlenka zamlouvala. „Já myslím, že by to nebylo moc

dobré,“ řekl. „Budeš psát o našem kraji kolem Modrého jezírka a natáhneš sem turisty a trampy, dovedeš si to představit?“

Také Barvín i Altar byli proti Dennyho nápadu. „Jen žádné psaní do novin!“ bouřil Altar, „Roman má pravdu – byl by konec s naším tábořením – ani nápad!“

Denny viděl, že přestřelil. „Máte asi pravdu. Neuvážil jsem, co by to mohlo znamenat – lidé by chtěli to naše Modré jezírko vidět, třeba by tam i chtěli stavět chaty... Máte pravdu. Nebudu o tom nic psát!“

Hoši se uklidnili a začali se zase dál obírat svými torpédy. Navlékali si je a chechtali se u toho. Ale zdálo se, že Roman má starosti, když jejich počínání chvíli pozoroval.

„Nemyslete si,“ pravil, „že se s těmi balónky budete pouštět po Modrém jezírku někam do dále. To by mohlo špatně dopadnout, i když všichni, jak říkáte, umíte plavat. Rozplavete se do všech koutů jezera – a kdo vás má hlídat, když se něco stane?“

„A co by se prosím tě mohlo stát?“ divil se Olda. „Když budeme mít torpéda dobře nafouknutá a upevněná, tak žádné nebezpečí přece nehrozí.“

Ale Roman odporoval: „Hrozí! Co když někomu unikne z torpéda vzduch, nikdo vás neuvidí a s vámi může být konec! Dávám rozkaz a ten si všichni pamatujte: torpédu nejsou na daleké plavby, smíte se s nimi pohybovat jen v blízkosti ostatních, a to ještě jen v okolí jeskyně. Tedy žádné vytrvalostní plavby. Torpéda jsou vlastně určena jen pro vyučování dětí v bazénu, když je v blízkosti plavčík nebo táta nějakého tintíla!“

Hoši se rozesmáli a podívali se na Špuntíka, ale ten se tvářil, jako že se ho to netýká.

Roman ještě pokračoval: „Pan Strnad ze Sportingu mi říkal, že mají také plovací vesty. Ty jsou bezpečné, měli bychom je mít vlastně na sobě, když plujeme na člunech, ale jsou dosti drahé. Mohli bychom si je jednou možná koupit, až

zaplatíme čluny. Mají prý vesty malých čísel, které nikdo nekupuje, protože rodiče prý menší kluky a holky na divokou řeku z bezpečnostních důvodů neberou. Tak tahleta menší čísla bychom snad mohli někdy lacino získat.“

Hoši Romanovu opatrnost uznali a Denny ji dokonce obdivoval. Bylo vidět, že Roman je opravdu nejrozumnější člen klubu. Už jen pro to, jak Dennymu zarazil úmysl psát do Večerníku o Modré rokli a jejích Modrém jezírku.

A přece se Denny té myšlenky o psaní do novin nechtěl vzdát. O tom, že by se dalo vynechat pojmenování těch jejich míst, aby čtenáři nevěděli, kde je hledat, se tady na schůzce neodvážil zmínit. Vždyť on přece nemusí psát o Modrém jezírku. Nemusí psát ani o tom, jak si v klubu vydělávají na čluny, čtenářům by mohlo vrtat hlavou, k čemu čluny potřebují, když v nejbližším okolí města není žádná řeka ani přehrada. Může přece psal třeba jen o tom, jak ho dva ničemové připravili o možnost stát se vítězem v Městském mistrovství mládeže v krasobruslení. Potěšen tím, jak na obavy Romana a hochů v Saturnu může čestně vyžrát, jel po schůzce v dobré náladě domů.

Hned po příjezdu a po chvatné večeři chtěl zasednout k psaní. Ale tatínek se ho ledově zeptal: „A co úkoly? To nic?“ Denny však mohl s klidem odpovědět: „Ne, táto, žádné strachy, dnes jsme dostali jen dva, z matiky a češtiny, a ty jsem si udělal, ještě než jsem jel na schůzku.“ Dokonce je vyndal z brašny a otci ukázal.

Pak si spočítal, kolik asi řádků může Večerník věnovat koutku Mladých autorů, a začal. Téma už promyslel, jednalo se v něm opravdu o tom, co předcházelo nešťastnému pádu tenkrát na ledě před mistrovstvím, v němž Denny skládal takové naděje. Bylo toho asi třicet řádků školního sešitu. A když byl s psáním hotov, dal svůj výtvor otci k posouzení. Otec mu ho schválil a řekl: „No vidíš, Denny, ty jsi hotový spisovatel!“

Dennyho pochvala samozřejmě potěšila a tak ho nadchla, že ještě týž večer, ač už značně unaven, začal psát druhý

příběh. Psal o Fretkovi, kterého překřtil na Brebtu, protože jméno Fretka by mohlo leckoho přivést na stopu. Denny ho vyličil popravdě tak, jak se mu Fretka jevil: všemi mastmi mazaný, prolhaný, vychytralý dareba, jemuž nebylo co věřit a od něhož bylo radno se držet co nejdál. Pak si Denny odstříhl z Večerníku adresní linku s telefony a jmény redaktorů. Snad už zítra zkusí ve Večerníku své štěstí.

„Kéž by mně to vyšlo! Kéž by to přijali!“ přál si toužebně, a snad by byl zasedl ještě ke třetímu příspěvku, kdyby ho maminka nehnala spát.

Ráno, hned jak vstal, si Denny uvědomil, jak má ten dnešní den nabitý. Napřed ranní cvičení do Modrého života, to nechtěl nikdy vynechat, aby měl celoměsíční tabulku této činnosti bez jediného vynechaného okénka. Pak rychle nakoupit pečivo pro snídani a prohlédnout vchody okolních domů, zdá tam nejsou připravené nějaké balíky starých novin pro sběr. Objevil tři a těžce s nimi zápolil, než je donesl s nákupem domů. Při snídani si znovu přečetl své dva příspěvky pro Večerník. Otec ho napomenul, že se při jídle nechte, ale Denny byl příliš zvědavý, jak se mu oba články budou jevit s odstupem času. Měl v plánu doručit je odpoledne do redakce. Teď se mu už ale nezdály tak zdařilé jako včera a jeho nálada tím trochu poklesla. Zlepšila se mu až ve škole při češtině, když dal své články přečíst češtinářce.

„Denny, to jsi opravdu psal sám, nebo ti někdo pomáhal?“ zeptala se učitelka trochu podezřívavě.

„Ne, prosím!“ odpověděl pobouřeně. „Psal jsem to sám, protože jsem to psal podle skutečnosti. Nic jsem si nemusel vymýšlet!“

A pak rovnou ze školy se po druhé hodině vydal s tlukoucím srdcem do ulice, kde byla redakce Večerníku. Kolem něho proudily davy lidí, nevšimavě, každý někam pospíchal. Denny po chvíli otálení vstoupil do domu. I tam bylo plno lidí, ale vrátný Dennymu řekl, aby jel výtahem do druhého patra, kde se už doptá.

Brzo nato stál v uctivém postoji před mladým mužem a trochu zmateně ze sebe vysoukal, že nese dva příspěvky do rubriky pro mladé autory. Pan redaktor vzal od Dennyho sešit s ručně psanými příspěvky a řekl: „Tak ukaž co umíš! My sice přijímáme jen příspěvky psané na stroji – ale kdepak ty bys asi sehnal psací stroj, vid’?“ Se zájmem přehlédli oba články a řekl: „No, zdá se to být dobré. Asi to otiskneme. Prohlížej každý den Večerník, snad tam aspoň jeden svůj článek najdeš. A piš dál!“

33. Otcův spásný nápad

Cestou z redakce Večerníku byl Denny úspěchem jako omámený. Těšila ho výzva redaktora, aby v psaní pokračoval. I doma pak ještě neviděl žádné úskalí té výzvy. Samozřejmě že bude psát dál. Ale pak se dostavily pochybnosti, které mu kalily dobrou mysl, a když otcí vylíčil všechny své dojmy z redakce, najednou ho přepadla tíseň.

Vzpomněl si, jakou nevoli vzbudila v klubu jeho zpráva, že bude psát do Večerníku, a jak on sám vlastně po té bouři odporu prohlásil, že do novin psát nebude! Co teď? Má psát dál, nebo se má smířit s tím, že zůstane jen u těch dvou schválených článku, v nichž vlastně nic o klubu neprozrazuje. Když si otec po večeři prohlížel svou obvyklou četbu, Denny se už neudržel: „Tati, poraď mi, co mám udělat. Námětů na psaní mám dost, v redakci mi jsou zřejmě nakloněni, ale já teď mám strach, že zklamou svůj klub. Jak se mám zachovat?“

Tatínek chvíli přemýšlel a pak řekl: „Tady je dobrá rada drahá, milý Denny! Jednou jsi v klubu slíbil, že do Večerníku psát nebudeš, a teď se ti naskýtá možnost, jakou má jen málokdo. Kdo v tom vašem klubu nechtěl, abys tam psal?“

„No, vlastně všichni, tati,“ přiznal se Denny. „Všichni Romanem počínaje byli proti tomu, abych něco o Saturnu vyzradil. Nevím, co mám teď hochům vlastně říct? Nic mě nenapadá!“

„Ale mě něco napadá! Když sleduju to vaše shánění korunky ke korunce, řekni, že když něco za otištění článku ve Večerníku dostaneš, že to věnuješ klubu!“

Tohle byl opravdu moudrý a spásný nápad. Zlatý tatínek. Teď už se Denny nebude muset bát jít na schůzku a vytasit se s tím, že do Večerníku sem tam něco napíše! Ano, dá všechno do klubovní pokladny. Však je i tak jeden z nejpilnějších členů Saturnu, jak to o něm prohlásil sám Roman.

Přesto v něm byla malá dušička a neklid, jak se každým šlápnutím kola přibližoval ke klubovně. Jak přijmou jeho zprávu? Co řekne Roman? Naštěstí byla v klubovně pro jeho problém příznivá nálada. Roman se totiž právě radil s Barvínem a bědoval, že korunky na zaplacení člunů se scházejí pomaleji než předpokládali. „Ahoj kluci!“ zavolal Denny dosti stísněně. „Oldo, namaloval jsi do kroniky k mému poslednímu zápisu ty obrázky?“

„Namaloval, namaloval, mladý muži!“ pronesl Olda s obvyklým smíchem a vtipkováním. „A namaloval jsem ještě něco navíc! To budete čubrnět!“ Vytáhl z tašky podlouhlou obálku a vyndal z ní něco neobvyklého: malé barevné kresbičky s místem pro krátký text. „Podívejte se, co mě napadlo. Každému jsem namaloval vzpomínkový lístek s datem a malým povídáním – to tam snad krasopisně vepíše Denny. A budeme jím říkat pamětníčky, chcete?“ A už hbitě rozdával hochům malé úzké lístky s kresbičkami vysokými asi deset centimetrů a v šíři asi čtyři centimetry. „Kdo si píšete deník, můžete si tam ty obrázky lepit na věčnou památku. Když se vám budou líbit, nakreslím vám další!“

Hoši si je s nadšením rozebírali – a nemohli se při tom smíchy udržet. Kresbičky, na nichž se poznávali, totiž měly ty nejveselejší náměty z jejich klubové činnosti. Roman Oldovi jeho nápad pochválil a Olda řekl: „Když já tak rád maluju, víte?“ I do kroniky k poslednímu Dennyho zápisu takový jeden pamětníček přilepil.

A tu se nesměle přihlásil Špuntík, že i on něco pro klub udělal. Vytáhl veliký školní sešit s nalepenými obrázky a texty z celého světa. Vybral je doma za pomoci Altara ze stohů starých časopisů, původně určených pro sběr. „Jen nevím,“ řekl trochu nerozhodně, „jak tomu budeme říkat?“ Hoši se na jeho výtvar vrhli se zájmem a Mínek navrhl: „Mohli bychom to pojmenovat Noviny z celého světa!“ V sešitu byly fotoreprodukce ze všech možných zemí a měst, k nejzajímavějším patřily přírodní snímky exotických zvířel, o kterých nikdo neměl ani potuchy.

A tu Denny pocítil, že přišla jeho pravá chvíle. Vysypal ze své peněženky čtyřicet korun a řekl: „To je za sběr papíru – oni teď málo platí. Ale brzo přinesu možná víc. Víte – já jsem přece jenom napsal něco do Večerníku, i když jste mi to neschválili. Ale nebojte se, nebude tam nic o Modrém jezírku, ani slovo tam nebude. Píšu tam o Harykovi a Mildovi a v jednom také o Fretkovi, a to snad můžu, ne?“

„To bys za to měl opravdu dostat nějakou honoraci, ne?“ zeptal se Špuntík.

„Co že by měl dostat?“ řekl Roman, „chceš snad říct honorář, ne? Honorace je něco jiného, to se říká nějaké vzácné společnosti nebo tak něco.“

„No tak tedy honorář, no!“ připustil zahanbeně Špuntík. „Jen mi držte palce, aby něco uveřejnili. A já vám slibuju, že dám do pokladny celý honorář, který dostanu.“ Denny si po těch slovech oddechl, že už tu nepříjemnou věc má za sebou a že to nevyvolalo žádné pobouření jako minule. „Romane, prosím tě, přečti, co jsem napsal, aby to celý klub slyšel a nikdo se nebál, že tam něco prozrazuju. Uvidíš, že tam o Modrém jezírku nic nebude!“ Podal Romanovi sešit se svými dvěma články, které si pro sebe opsal, a Roman je přečetl. Někdo zatleskal, někdo pochvalně zamručel, někdo se zasmál. Denny měl vyhráno, měl po starosti. Může psát do Večerníku dál, když ho něco šikovného napadne.

Roman byl spokojen, ostatně jako vždy, když viděl, jak se hoši činí. Oldovi, Špuntíkovi a Dennymu dal po jedné Zaváté stopě, každému od jiné barvy.

Chlapci si teď povídali, jak trefně Denny nazval ve svém článku Fretku. Brebta se jim zamlouvalo. „Mně se ale ani trochu nelíbí, že Brebta teď pořád peče s těmi lotry Mildou a Harykem,“ řekl Altar. „Zase jsem je tuhle viděl pohromadě!“

„Musíme si před nim dávat větší pozor!“ varoval Roman. „Stopuje nás, poslouchá nás. Nedávno se ptal tadyhle Mínka, jak se jmenuje kluk, co prý se ztratil Viktorovi. Kde to jméno Viktor mohl slyšet?“

Nechali pak Brebtu Brebtou a umluvili si další výpravu na sobotu. Když bude hezky, vyrazí časně ráno k Modrému jezírku. Byla to pěkně vydařená schůzka, a nejvíc byl při ní spokojený Denny. Snad zase něco napíše do Večerníku.

34. Nečekaná návštěva

A zase nadešla celým klubem toužebně očekávaná sobota. Zase byl krásný „jezerní“ den, jak takové počasí pojmenoval Altar, když na obloze nebyl ani mráček.

Hoši se sešli u památné kašny, kde nedávno napálili Fretku. Denny přijel svou bleděmodrou osmatřicítkou, dnes výjimečně nemohl přijet na kole. Cesta, ač velmi dlouhá, při svižné chůzi téměř tříhodinová, ubíhala za veselého hovoru. Nadto ji každou chvíli zpestřoval Roman, který měl stále připravenou nějakou hříčku nebo drobný program: „Dám Ztracenou stopu tomu z vás, kdo první vysloví slovo na sedm písmen!“ A Denny pohotově zvolal: „Hromada!“ Roman vyňal ze sáčku oranžovou Stopu s číslem 389 a Denny měl hned o jednu víc. „Tohle místo si budu pamatovat!“ řekl přitom.

Každý úsek, kterým procházeli, byl ostatně něčím památný: tady se porouchalo kolečko, když sem vezli čluny, tam zase našli jízdenku z tramvaje – kdopak to tu tehdy asi šel? Jinde zase nalézali větší množství stop, památným místem byla i skála, po které se spouštěli, aby si nadešli.

Vzduch voněl trávou, rozkvetlými šípkovými keři a mírný větřík sem zanášel vůni vody z Modrého jezírka. Jinde zase naslouchali tajuplnému šumu v korunách borovic. To bylo místo, kde Denny mluvil o knížce Věčně zpívají lesy, co přinesl otec z knihovny. A zase se zastavili: odkudsi z dálky se ozvala kukačka a Barvín začal počítat a řekl přitom: „Schválně, jak dlouho budu živ!“ Roman jeho počítání přerušil: „To je pověra, teď nemysli na konec života, když je tak krásný den. A vůbec – važme si každé takové chvíle, kdy jsme pospolu, zdraví a silní! Jednou – za dlouho – přijde doba, kdy takoví nebudeme. Važme si tedy přítomnosti!“ Mluvil skoro jako by byl jejich pan učitel. Denny si přitom vzpomněl, jak Roman jednou na schůzce hochům řekl, že po prázdninách, až ukončí devítku, půjde studovat na učitelský ústav.

Chlapci na chvíli zmlkli, nikdo si nechtěl a ani neuměl představit, že bude jednou i když za dlouho také dospělý, a že to už asi bude konec se Saturnem.

Pak ale ticho přerušil Altar: „Až dorazíme k jeskyni, nejdříve ze všeho sundáme ze Špuntíkovy skály naše čluny – vidíte?“

„Ano, to jistě!“ přisvědčil Roman. „A hned po obědě prozkoumáme ostrov! Musíme tam někde pod borovicemi objevit místo pro ukládání člunů, jak minule navrhl Denny.“

„A myslíš, že tam něco najdeme?“ ptal se záhadně Barvín.

„No, místo určitě,“ přisvědčil Roman, „a jestli ještě něco jiného, to zatím nevím.“

Denny si přitom pomyslel, že Roman s Barvínem si už asi cestou povídali něco, co ostatní neměli slyšet. Možná si myslí, že tam najdou nějaký vzkaz od Elviho!

Slunce již notné hrálo a Olda si lebedil: „Jen ať hřeje, ať je voda jako polívka, to bude, panečku, rácháníčko!“ Ale přesto ještě dlouho šlapali, než se k Modrému jezírku dostali. Už je od jeho objevení viděli několikrát, ale jako vždy i teď byli uneseni jeho modří. Seběhli po malé stráni na pobřežní stezku a hned zamířili k jeskyni.

Složili torny k jejímu vchodu a vydali se na Špuntíkovu skálu. Čluny tam našli tak jak je tam minulou neděli uložili. „Hlavně pomalu, opatrně, ať je neprotrhnete!“ varoval Roman, „mezi trávou jsou samé kameny.“ Sám pak řídil sestup chlapců, aby se čluny nepoškodily. „Opravdu, je to naposledy, co jsme je sem ukládali,“ řekl, když je přitáhli k jezeru. „A teď rychle vaření, barbuchy nastoupit!“ velel Barvín. Přivalili uklizené kameny na postavení šálků, a brzy pod nimi vzplály první ohníčky. Vzduchem se nesla vůně páleného roští. „Neplývejte dřívím, ať je ho dost na Červený večer!“ volal Altar.

Saturnovci byli u Modrého jezírka už několikrát, ale co zažili teď, to nezažili ještě nikdy předtím! Barbuchy se právě dělily o svůj skromný rychlý oběd, když Altar náhle vzrušeně zvolal: „Heleďte, koukejte se, někdo sem jde!“ A nemýlil se. Z návrší nad pobřežní stezkou kráčel nějaký chlapec, asi tak veliký jako Altar nebo Denny. Když se přiblížil na menší vzdálenost, jeho tvář nejevila ani trochu údivu nad tím, že zde někoho vidí. Naopak! Byla zakaboněná, skoro až hněvivě stažená. Měl tornu na zádech a spací pytel na jejím víku. Byl v kraťasech. Když došel až k hochům, řekl nepřátelsky: „Co tady děláte? Vy jste nám ukradli naši jeskyni!“

Roman popošel kousek k němu a řekl mu mírně: „Jen klid, proč myslíš, že jsme ji ukradli? Ano, obsadili jsme ji, ale chodíme sem už od jara, když chceš něco vědět!“

„A my jsme sem chodili už od minulého podzimu s kamarádem,“ řekl příchozí. „Jmenoval se Elvi a já jsem Viktor Melichar. Tak kdo tu byl dřív – vy nebo my?“

Byl to úplný otřes, když hoši najednou na vlastní oči viděli toho, o kom četli v kronice, kterou našli v úkrytu.

Chvilí nikdo nepromluvil, až pak Roman řekl přátelsky: „Podívej se, Viktore, my tě známe, ty nás neznáš! My jsme klub Saturn a tebe známe z vaší kroniky, kterou jsme tu našli pod poloplesnivým člunem ve vaší skrýši. Čí je ta jeskyně, jestli vaše nebo naše, to přece nelze jen tak určit. Ty ani Elvi

jste ji nestvořili. Ta jeskyně tady byla už snad tisíc let předtím, než jsme se narodili. Ta jeskyně je zrovna tak naše jako tvoje a tvého kamaráda, co ho zřejmě tak usilovně hledáš.“ Podal Viktorovi ruku a řekl: „Pojď, zrovna tu vaříme čaj, napiješ se s námi na přátelství, a když budeš chtít, posedíš u nás večer na Červeném večeru, jak říkáme táborovému ohni, chceš?“

Romanovo pozvání bylo tak vlídné a kamarádké, že Viktor nemohl jinak, než odpovědět podobným tónem. Mrzutost z jeho tváře zmizela, stiskl Romanovi pravici a řekl: „Vidím, že jste dobrá parta, že nejste zlí kluci. Rád přijímám vaše pozvání!“

Všichni hoši Saturnu vstali od svých ohníčků a podali Viktorovi ruce.

35. Viktor mluví o Elvim

Zdálo se, že Viktor není žádný zchoulostivělý chlapec, ale zkušený zálesák. Hoši mu nabídli čaj, a třebaže to nebyl čaj tak čistý, jaký by snad pil doma, nevadilo mu sem tam nějaké smítko či jehličí, jak se stává při vaření na otevřeném ohni. Saturnovce překvapilo u potěšilo, že se napil ze zdvořilosti z každého podaného šálku a vypadal docela spokojeně.

„My jsme si tu s Elvim taky vařili a ešusy jsme nikdy nepřikrývali!“ řekl. „Já jsem vás tu viděl už před týdnem, byli jste tady, vidíte?“

„Ano,“ přisvědčil Roman, „neviděli jsme tě, ale víme, že jsi přijel dvanáctkou vid? Našli jsme cestou tvůj lístek od elektriky a divili jsme se, kde se tu vzal!“

„To jsem ho asi vytrousil z kapsy, nikdy bych ho nevyhodil,“ vysvětloval Viktor.

Mezitím hoši dopili své čaje a zavedli Viktora k místu, kde měli připravené čluny. „No to je úžasné! To je opravdu báječné!“ řekl Viktor, „mít takový člun, nemuselo se nám s Elvim stát to, co se stalo.“ Jeho hlas trochu zesmutněl, když pokračoval: „Náš člun šel sice nafouknout, ale trvale se nám potápěl, protože byl starý a děravý, a přestože jsme ho

několikrát zalepovali, záplaty nedržely. Elvi skoro neuměl plavat, strašně se bál vody, a děravý člun zavinil to, co se asi stalo ...“

„Poplujeme teď k ostrovu, chceme tam najít lepší úkryt pro čluny. Pojedeš s námi, Viktore? Máme v člunech jedno místo volné!“

Po těch slovech se Viktorova tvář změnila na vysloveně zděšenou: „Na ostrov? Nikdy! Poplavu vedle vás, doprovodím vás k ostrovu, ale na něj mě nikdo nedostane!“

Bylo na něm vidět značné rozechvění a Barvín později Romanovi řekl, že ve Viktorových očích se objevily slzy.

Hoši si ještě vypláchli šálky v čisté vodě ponorné říčky, vzali si pro zpáteční cestu svá torpéda, a pak už začali nasedat do člunů. Viktor znovu hrdě odmítl místo v jednom z nich, řekl, že je dobrý plavec, že donedávna docházel na trénink do plaveckého oddílu v Globusu. Svlékl kraťasy, v plavkách vstoupil do vody a zvolna začal brázdit hladinu jezera směrem k ostrovu. Strídal kraul, prsa, znak, zdálo se, že je ve vodě jako doma.

Když se čluny blížily k ostrovu, Roman zvolal: „Nikdo zatím na ostrov nevstupujte. Až s Barvínem prohlédneme terén, zavoláme vás.“

Bystrý Denny si vzpomněl na rozhovor s Barvínem, který se ho jednou ptal, jak dlouho to trvá, než z mrtvého člověka zůstane kostra. Mají snad Barvín a Roman dnes něco podobného na mysli? Proč nechtějí, aby na ostrov vstupovali ostatní? Co tam asi mání nalézt?

Přistáli na mělčině u ostrova a Roman s Barvínem vystoupili. Když poodešli, ostatní se s čluny vydali zpátky na hlubší vodu a křížovali u břehu, zanedlouho uslyšeli Romana: „Haló, hošani! Můžete vystoupit!“ Denny si oddechl.

Vystoupili na ostrov, jen podivně neklidný Viktor zůstal u člunů. Ostrov byl hustě zalesněn pokřivenými borovicemi a panovalo zde téměř šero.

„Dávejte pozor a hledejte!“ řekl nejistě Roman. Hoši se ptali, co mají hledat, snad nějaké stopy po Elvim? „Hledejte takové místo, kde borovice sklánějí své větve až k zemi. Tam přeneseme a ukryjeme čluny. Zpátky se pak podle Dennyho nápadu dostaneme pomocí torpéd. A kdo by si ani s torpédem netroufnul přeplavat jezero, například náš tintílek, tak toho napřed převezeme na jednom člunu, vrátíme se a potom poplaveme s torpédy.“ Zdálo se, že tím je problém vyřešen. Hoši se vydali na všechny strany hledat vhodný úkryt pro čluny. A tu zpovzdálí vykřikl Mínek: „Lidi, já něco našel!“

36. Elviho písmo

Všichni se seběhli na místo, odkud se ozýval Minkův hlas. Mínek stál rozkročmo skloněný nad něčím, co zatím mohl vidět jen on sám. „Pojďte rychle všichni sem!“ volal vzrušeným hlasem. „Všichni sem, rychle, poběžte!“

Stál nad něčím, co vypadalo jako změť drobných větviček a kaménků. Roman zřejmě jako první pochopil, oč se jedná, neboť do Minkova vzrušeného pokřikování řekl: „Dejte pozor, ať to nerozkopáte! Tady je něco napsáno, je to písmo!“ Chvíli nález zkoumal. „Ano, je to málo čitelné, ale snad to vyluštíme. Doplňujte mne, co nepřečtu sám! *Vi – Viktore – já – já nedo – nedoplavu – sám ta – kovou dálku – co – co jsem – to jen – udě udělal – moc – se bo – jím – Elvi – Hle – dej – pod kamenem – Viktore!*“

Dočetli, domyslili! Žádné další písmeno na umeteném plácku už nebylo.

Náhle však mezi hochy nečekaně vběhl Viktor: „Šipka! Tady je šipka – podívejte se!“ volal. Byl ještě celý mokrý. „Hledejme, hledejme něco pod nějakým kamenem!“ Rozběhl se do zarostlého houští pod borovice. Skutečně tam vedla šipka či alespoň její náznak. Našel! Našel kámen, plochý a velký. Skočil po něm, odkryl jej – a tam na zemi ležel složený papír, vytržený z bloku.

„Ještě že jsme předtím trénovali morse, aspoň měl Elvi na co psát,“ vysvětloval Viktor při chvatném rozbalování zvlhlého papíru. A namáhavě četl: „*Našel jsem – v trenkách – propisku – škoda, že jsem – – se – neučil plavat. Po – kusím se – udě – lat z větví v – – or – snad mě unese je – mi hrozná – – zima – mám – všechno – mo – kré – zkoušel jsem člun – ale – – musel – jsem se – vra – tit na ostrov – záplata – moc – pro – pou – – – štěla – asi – se uto – pím – já – to – vím sbohem – – Viki – už – se asi – ne – neshledáme – Elvi!*“

„Nikdy by se to nestalo, „naříkal Viktor, „kdybych tenkrát nevynechal náš Velký Den, je to moje vina. Nikdy bych nepustil Elviho samotného na vodu – ten člun – to bylo naše neštěstí! Ten jsme neměli najít ...“ V blízkosti kameme, pod kterým byl Elviho vzkaz, pak hoši náhodou našli vhodné místo pro ukládání člunů. Potom se znovu věnovali prohlídce ostrova, když cíle plavby sem dosáhli. Žádnou další stopu po Elvim však nenašli.

„Vrátíme se, hoši, čluny máme v suchu, sem se přece nemůže žádný výletník ani trempíř hned tak dostat. A když, tak nikoho nenapadne šmejdit v tom houští pod borovicemi, i kdyby sem přeplaval jako dnes Viktor,“ řekl Roman. Všichni uznali, že ostrov je vlastně ten nejlepší úkryt pro čluny, jaký mohli zvolit.

V poněkud zamlklé náladě se připravili na plavbu s torpédy zpět k jeskyni. Všichni včetně dobře hlídaného Špuntíka se jí odvážili, všichni uměli natolik plavat, že jim to nedělalo žádné velké potíže. Dokonce se při plavbě rozpovídali o těch dvou borových větvích, které objevili u ponorné říčky a poblíž jeskyně. Snad to nejsou větve z voru, o kterém psal Elvi? Kdyby tak ty větve mohly mluvit!

Když doplávali k jeskyni, dal Roman každému chlapci po jedné Zaváté stopě. Zasněvil do té hry Viktora a i jemu dal jednu kartičku. Na památku, jak řekl. Hochům zatím nic

neříkal, ale v hlavě mu už zrál plán, který potom večer také uskutečnil.

„A kde dnes v noci přespíš ty, Viktore?“ zeptal se najednou Roman.

„Nedělej si starosti, Romane, mám tu blízko jedno místo pěkně kryté borovicemi, kde jsme s Elvim přespávali, když jsme tu byli na dva dny.“ Dennyho při těch slovech cosi napadlo. Jako by četl Romanovy tajné myšlenky.

Když zapálili Červený večer a chvíli si povídali o dnešní plavbě na ostrov, Roman náhle oslovil Viktora: „Podívej se, Viktore, tady v těch končinách se už asi Elviho nedočkáš. A kdybys sem přesto pořád chodil sám, utrápil by ses zármutkem. Myslím, že ti dnes bylo s námi dobře, i když jsi mezi nás přišel na začátku dost rozzlobený. Ale i nám bylo s tebou dobře – a já ti dávám návrh: chceš vstoupit do našeho Saturnu? Ručím ti za to, že se s námi nebudeš nudit. Tak co?“

Zdálo se, že Viktor je spíše vyděšen než potěšen Romanovou nabídkou. „Já že bych kvám měl vstoupit?“ vyjekl rozpačitě, a po chvíli dodal: „Musím si to rozmyslet. Jste všichni prima, to jsem už za těch několik hodin poznal, ale ... „ nedořekl.

„Co ale?“ dotíral na něho Altar. „Měl jsi – vlastně chci říct – máš někde svého kamaráda. Aspoň doufám. My ti ho pomůžeme hledat a jistě ho někde objevíme, ale takhle těch kamarádů budeš mít sedm a basta! Jaképak dlouhé rozmýšlení?“

„Když my jsme ale byli takoví přátelé, seznámili jsme se na kopané, to byl zápas na Globusu – a já Elviho nechci zradit, rozumějte tomu!“ vzpíral se Viktor.

Roman ukončil dohadování: „To přece není žádná zrada, když se tvá dvojička rozmnoží o sedm nových! Podívej se – dnes tě zveme k nám na nocleh do jeskyně, a ty se do zítřka rozmyslíš. Platíš?“

„Ano, díky, do zítřka si to všechno srovnám v hlavě!“ vydechl Viktor.

Zpívali klubovní písničky, vyprávěli Viktorovi, jak si vydělávají ve Sportingu na zaplacení člunů, Olda dnes výjimečně přinesl Dennyemu kroniku, ač ji jindy přinášel až na schůzku, a tak z ní četli některé Dennyho zápisy a Olda kolem nich rozhazoval své vtipy.

Obloha byla plná hvězd, úzký srpek dorůstajícího měsíce nemohl jejich lesk zaplašit. Všechno, vzduch, tráva, voda voněly kouzlem jarního večera. Viktor si rozložil svůj spací pytel mezi Romana a Barvína – a pak si vleže ještě dlouho do noci povídali. Viktor doloval vzpomínky na Elviho – jednou, to prý bylo krátce po seznámení, se vydali za město, šli dlouho, dlouho, až čirou náhodou došli sem k jezeru, a pak už sem chodívali každý volný den. Denny zase vyprávěl, jak navštívil redakci Večerníku, jak napsal o lotrech Mildovi a Harykovi a také o Fretkovi – Breptovi. Únava je pozvolna přemohla. Dennyemu se zdál sen, jaký krásný zápis napíše o dnešku.

37. Saturn přibírá nového člena

Ráno se Viktor při vaření čaje rozhodl, že se stane členem Saturnu. Navíc hochy ohromil částkou, kterou jim přispěje na čluny. Když to spočítali, zjistili, že tím bohatě zaplatí první člun a ještě něco zbyde na druhý. Denny při té příležitosti požádal Viktora o Elviho dopis z ostrova do kroniky. Viktor mu ho ale nechtěl dát – jen prý opsat, a nic víc. Denny si tedy Elviho dopis opsal do bloku, v němž měl poznámky pro kroniku, a Olda mu tam zakreslil změť větévek a kaménků, kterou objevil Mínek.

V dobré pohodě se teď vraceli domů, čekala je dlouhá cesta. Nikdy jim nepřipadala všední, pořád si měli co povídat. „Jedna věc mi přece jenom nejde do hlavy!“ začal opět o Elvim Altar. „Proč jsi, Viktore, nehledal Elviho doma u rodičů, ve městě?“

„Já ho hledal! Ale věřte mi nebo ne, já nikdy pořádně nevěděl, kde Elvi bydlí. Když jsme se vraceli z výpravy, Elvi si

počkal na svou čtrnáctku a tou jel někam přes celé město. A mě nikdy nenapadlo zeptat se ho na adresu. Vždycky jsme se umluvili na náš Velký Den, adresu jsme nepotřebovali. Já myslím, že ani Elvi neznal mou adresu. Dnes vidím, jak to bylo všechno pochybené, vlastně jsme o sobě hrozně málo věděli!“

Viktor chlapce zcela okouznil. Cestou se pořád točili kolem něho a vyptávali se ho na různé věci. Roman kráčel spíše mlčky, ale bylo vidět, že i on je spokojen, že Saturn má nového člena. Viktor se dotazoval na historii klubu, jak vznikl, kdo kdy do klubu vstoupil – a tak cesta pěkně ubíhala. Na zítřek si umluvili práci ve velkoskladu Sportingu, a už se mírně šerilo, když dorazili na okraj města.

Denny, ač unaven a přeplněn dojmy, chtěl ještě podle poznámek zapsat průběh výpravy do kroniky. Předtím stačil všechno vylíčit otci a byl rád, že tatínek začíná mít o činnost klubu zájem. Bylo to dobré znamení. Denny udělal výpravě do kroniky pěkné záhlaví, ale na delší psaní, na které se cestou tak těšil, už neměl výdrž. Byl nesmírně ospalý.

Ráno si časně přivstal, jak býval zvyklý ze zimních tréninků na kluzišti, a zapsal nečekané setkání s Viktorem. Pochvaly otce i Romana a ostatních chlapců ho nutily, aby o všem psal co nejpodrobněji. To ještě nevěděl, že jeho kronikový zápis budou číst i nepovolané oči. Rozplýval se líčením krásného „jezerního“ dne, psal o úkrytu člunů na ostrově a o nálezu Elviho dopisu. Nalepil do kroniky i Oldův náčrtek Elviho vzkazu z větviček a kamének.

Odpoledne šel pracovat se Saturnem do Sportingu, aby si vydělali na druhý, dosud nezaplacený člun. A když jejich pracovní doba skončila a vyšli ven, slyšeli po ulicích volat: „Večerník právě vyšel!“

Koupil jeden výtisk pro otce, ale teprve doma zjistil, že v novinách je jeden jeho příspěvek otištěn. Měl nesmírnou radost, když pod svým článkem o Fretkovi– Breptovi četl své jméno. Tatínek ho hned potom poslal, aby koupil ještě

další čtyři výtisky, prý na památku jeho prvního úspěchu, jak prohlásil. Chodil potom po všech nájemnicích z domu a Dennyho články rozdával.

K večeru si pro kroniku přijel na kole Olda, aby do ní k novému zápisu namaloval obrázky. Slíbil, že ji ve středu přinese na schůzku.

Ale zatím bylo pondělí. Saturn splatil za pomoci štědrého Viktorova daru zbytek dluhu za první člun. A co víc: Roman zařídil nákup plovací vesty nejmenšího čísla pro Špuntíka. Vedoucí prodejny pan Hejret mu ji prodal se slevou a navíc na splátky, věděl, že klub tento nový malý dluh brzy uhradí, tak jako poctivě splatil první člun. Roman i Altar měli po starosti, už nebudou muset tolik hlídat Špuntíka, když se pustí do vody.

38. Schůzka plná událostí

Když si to Denny ve středu vesele drandil na kole těch několik stanic osmatřicítky do klubovny, neměl ani ponětí, co se předchozího dne udalo. V klubovně už byli všichni chlapi, i Viktor, jemuž Roman došel na půdu pro židli, aby měl jako novopečený člen klubu kde sedět. Členstvo se právě sklánělo nad kronikou a trochu zaraženě si prohlíželo Oldovy kresbičky z poslední výpravy. Bylo to podivné, obvykle bylo nad obrázky veselo.

„Ahoj! Vidím, že už máš kresby hotové,“ byla první Dennyho slova, když se přirůtil do klubovny.

„Jasně!“ přikývl Olda a v jeho hlasu bylo znát cosi významného. „A hned ti taky řeknu, co všechno se včera s kronikou dělo!“

Denny se trochu zarazil, jako by tušil nějakou zlou zprávu, a vydechl: „Co se stalo? Povídej!“

„Nic víc a nic míň,“ napíнал jeho netrpělivost Olda, „než že jsme málem o kroniku přišli.“ A pak začal Dennymu líčit to, co už před chvílí řekl všem v klubovně: „Byl jsem přepadenej. Nastoupili na mě Milda s Harykem a navedl je na mě Fretka,

asi proto, že se poznal v tom článku ve Večerníku. A stalo se to skoro u našeho domu. Ti mizerové mi kroniku doslova vyrvali z tašky a vzali s ní roha. Fretka běžel s nimi. Naštěstí, jak možná víš anebo nevíš, táta je u policajtů a byl doma. Sebral služební auto a jeli jsme tam, co mají Milda s Harykem svůj pelech. Načapali jsme je, zrovna když si kroniku prohlíželi. Táta jim ji sebral, a tak je tady. Myslím, že se jim to už víckrát nepovede.“

„Horší je, že ti lotři teď vědí o naší jeskyni a o Modrém jezírku,“ řekl Roman, „a že je tam můžeme čekat. Zejména když jsi v kronice vylíčil, kde máme ukryté čluny!“

„No to by museli na ten ostrov doplavat!“ řekl Altar.

„Ale Olda ti ještě nepověděl všechno,“ skočil mu do řeči Barvín, „představ si, že Oldův otec vypátral Elviho adresu! Proč to vlastně nenapadlo už tebe, Viktore?“

„Já se bál jít na policii, aby mi třeba nedávali vinu, že jsem nějak zavinil Elviho zmizení nebo dokonce smrt!“

Chvíli bylo ticho, hoši uvažovali, zda Viktorovy obavy mohly být tak závažné.

Olda však ještě nebyl se svými zprávami u konce: „Můj táta také zjistil, že Milda a Haryk jsou známí násilníci, kteří už několikrát stáli na policii u výslechu pro různé drobné krádeže a dokonce i pro opilství. Řekl mi, že je lepší se jim vyhnout, než si s nimi něco začínat.“

„No, my si nic začínat nebudeme, jen si na ně musíme dát pozor,“ řekl Roman, a aby odvedl pozornost, začal z kroniky nahlas číst Dennyho zápis o minulé výpravě. Potom připravil několik zajímavých soutěží o Zaváté stopy.

„Kolik těch kartiček vlastně ještě vůbec máš?“ zeptal se Barvín, „a máš přehled, kolik jsi jich už rozdál?“

Roman se usmál a vytáhl z aktovky krabici, kde měl v úhledných balíčcích gumičkami přepásané lístky, čekající ještě na uplatnění ve hře. Kartičky byly jedna jako druhá, tak jak je s Mínkem pečlivě nastříhali. „Dva takovéto balíčky jsou

už mezi vámi! Tu a tam z nich možná můžete sestavit i jednotlivé věty.“

Potom se dostal ke slovu Olda a rozdal své Pamětní lístky. Na každém byla na bleděmodrém podkladu nakreslena jednoduchými tahy figurka, sklánějící se k zemi nad nedokončeným Elviho vzkazem na ostrově. Pod kresbičkou byl nápis Elvi píše Viktorovi a datum výpravy. Roman potom uklidil balíčky s připravenými Zavátými stopami zpět do krabice a řekl: „Mám radost a vy snad taky – jak se nám naše saturnovská činnost pěkně rozvíjí. Jenom prosím vás nikdo nenapodobte toho Jurku Biháně, co tak nehezky zdrhnul z Viktorova a Elviho klubu!“

„To se neboj,“ utěšoval ho Barvín, „to by byla černá skvrna na Saturnu. Zatím to nevypadá, že by se u nás někdo otravoval!“

Blažený Viktor se pak zeptal: „Zítra bych se chtěl vydat k Elviho rodičům. Kdo byste jel se mnou? Nikdy jsem v té části města nebyl a možná bych jejich dům nenašel.“ Roman se nabídl, že s ním pojedede, a Denny se připojil, že chce být jako kronikář při tom.

Na závěr schůzky, tak bohaté na neobyčejné a vzrušující zprávy, Roman najednou řekl: „Dobrá, pojedeme tedy za Elvim tři. Viktor, Denny a já. Ale pojedeme hned, do večera je ještě dost času! Jestli je to všechno tak jak říká Oldův tatínek a jestli je Elviho adresu správná, a ...“ a tu se na chvíli odmlčel a pak dodal: „... a jestli najdeme Elviho živého, tak to bude opravdu historická cesta – a já snad budu muset jít znovu na půdu pro další židli!“ Přitom se vesele usmál, a každý pochopil, co má na mysli: že se pokusí, aby Viktor Elviho přemluvil ke vstupu do klubu. Jestli ovšem Elviho najdou! To zatím byla otázka. Ještě dnes ji Roman, Viktor a Denny zodpovědí.

„Tak my jedem!“ skončil rázně schůzku Roman. Viktor se loučil trochu rozechvěně: „Chápejte, jak mi je! Najdeme-li dnes Elviho, bude to můj nejšťastnější den. Bude to konec

mých výčitek, že jsem snad něco hrozného zavinil!“ Altar řekl: „Uvidíš, že to dobře dopadne, tak jako to dnes dopadlo s naší kronikou!“ Denny ji při těch slovech vzal ze stolu a uložil ji pečlivě do tašky.

Všichni si podali ruce, jak to kdysi Roman zavedl, a klubovna se po chvíli ztišila. Každý člen klubu měl od ní klíč, nebylo nutné, aby ji zamykal Roman. I Špuntík měl svůj klíč, nosil jej stále na krku, zavěšený na režné tkanici.

Roman s Viktorem a Dennyem chvíli čekali na stanici električky, až se dočkali osmatřicítky. Nastoupili do ní. Viktor byl stále víc a víc rozechvělý, v kapse svíral Elviho adresu napsanou pevnou rukou Oldova otce, a když promluvil, tak vždy jen o Elvim. A otázky byly pořád stejné: Najdou Elviho? Co řeknou jeho rodičům? Kdo to řekne? Co když Elvi nebude doma? Viktorovo vzrušení přešlo i na Romana a Dennyho. Cesta tramvají byla dlouhá, dvakrát museli přestupovat, až je poslední električka s číslem čtrnáct vyklopila v hustě zabydlené čtvrti, kde ani zcestovalý Roman ještě nikdy nebyl, tím méně Viktor a Denny.

Hned jak vystoupili, uschoval si Denny svou oranžovou jízdenku ze čtrnáctky pro kroniku. Přilepí ji tam večer spolu s jízdenkou z osmatřicítky. Myl to opravdu schopný kronikář! Když došli do Dražického ulice a přicházeli k domu číslo 49, jejich vzrušení dostoupilo vrcholu. Bude Elvi doma? Jak se bude tvářit? Co řekne Viktorovi? A co Viktor Elvimu?

Na orientační tabuli v přízemí našel Roman jméno Jiří Vilecký – třetí patro. Sloupali po schodišti beze slov. U dveří řekl Roman chvějícímu se Viktorovi: „No tak, Viktore, vzmuž se přece!“ Pak krátce zazvonil. V bytě bylo chvíli ticho, pak se ozvaly kroky, a když se dveře otevřely, stála v nich paní středního věku a překvapeně se zadívala na příchozí.

„Dobrý den!“ pozdravil Roman. „Já se jmenuju Roman a tohle jsou moji dva kamarádi z klubu, Denny a Viktor. Jdeme za Elvim.“

„Myslíte našeho Emílka, vidíte?“ řekla paní a zavolala do bytu: „Emílku, máš tu kamarády!“ Pak se obrátila k Romanovi: „Nesmíte ho moc rozrušit, je po těžké nemoci. Mysleli jsme, že nám umře. Bylo to s ním moc špatné!“ A vtom se za ní otevřely dveře z nějaké místnosti, vyšel z ní chlapec velký asi jako Mínek – a když uviděl Viktora, ozvaly se současně dva výkřiky: „Elvi“ – „Viku!“

Nic víc! Na další slova nebylo v tu chvíli ani pomyslení. Podali si ruce, když se napřed rozpačitě snažili obejmout, což se jim asi nezdálo příliš vhodné.

„Emílku, nestůjte tady, zaveď kamarády nahoru do mansardy, ale brzo přijď! Víš že máš brát ještě dvojí užívání a že nesmíš vynechat!“

Klopýtali a hnali se všichni vzhůru po vyšlapaných schodech. Viktor s Elvim si stále tiskli ruce a šťastně na sebe hleděli. „Elvi, prosím tě, jak ses vlastně dostal z ostrova k jeskyni? Jak je možné, že ses neutopil?“

„Všechno ti vysvětlím a vypovím, jen co budeme nahoře. Nechci o tom tady po domě mluvit,“ odpověděl Elvi.

Denny jako pravý kronikář si zapsal hodinu a minutu setkání obou kamarádů, hned jak se nahoře v mansardě usadili. Byla to malá světnička se stolkem uprostřed. Podél jedné stěny byla lavice, mi níž teď seděli Roman s Dennem a Viktorem, Elvi se posadil na židli za stůl. Viktor opakoval svůj dotaz a Elvi začal. 39. Vyprávění v mansardě

„To, že jsem tady a že s tebou mluvím, Viki, to je vlastně zázrak. A já se tomu všemu dodnes divím, a skoro na to nechci ani vzpomínat. A přece bys měl vědět všechno. I to, jaký bláznivý kousek jsem tenkrát u jezera provedl!“

„My z klubu Saturn tomu jezeru říkáme Modré jezírko,“ přerušil ho Denny.

„Tak dobře. Budu mu tak taky říkat,“ souhlasil Elvi, „i když se tam už nikdy nechci vrátit.“

Na chvílku se odmlčel, jako by sbíral vzpomínky na něco hrůzného, a potom pokračoval: „Čekal jsem tam tenkrát

dlouho na tebe, Viki. A když jsi nešel, říkal jsem si, že jsi třeba už přeplaval na ostrov. Vytáhl jsem náš člun ze skrýše pod stromem a vydal jsem se s ním přes jezero. Záplata zprvu jakž takž držela, i když propouštěla vodu, a já jsem se bláznivě rozhodl, že se s člunem musím dostat na ostrov. Dostal jsem se tam napůl potopený, ale ty nikde – a já bloudil po ostrově, snad poprvé od doby, co jsme k Modrému jezírku přišli. Pořád jsem tě hledal, volal jsem, byla mi zima, byl jsem celý zmáčený, jak jsem seděl ve člunu zpola ve vodě. Záplata na dně se odlepila – proklínal jsem ten den, kdy jsme člun ze skládky přinesli k jeskyni!“

Znovu se na chvíli odmlčel. Denny si všiml, jak je pohublý a bleďý.

„Když mi došlo, že už asi nepřijdeš, chtěl jsem ti nechat vzkaz, že jsem tam byl, že jsem tě dlouho čekal a že se vracím domů. Napřed jsem nevěděl, čím to napsat, blok a tužku jsem měl v jeskyni, tak jsem začal psát na umeteném plácku pomocí větviček a kaménků. Pak jsem ale v kapse trenýrek našel propisku a složený papír z bloku, jak jsme trénovali morseovku.

Snad jsem to větvičkové písmo ani nedokončil, to už se moc nepamatuju, a začal jsem psát propiskou na ten papír. Psalo se mi šatně, papír byl taky mokrý. Jako podložku jsem měl plochý kámen, co ležel opodál.“

„Ano, my jsme všechno našli,“ řekl Roman. „I to písmo z kaménků a větviček u pak i tu šipku a díky šipce i dopis pod kamenem. Šipka byla už skoro neviditelná. Tak povídej dál, povídej!“

„Měl jsem hrozný strach z návratu k jeskyni. Člun se začal potápět hned několik metrů od břehu. Nechal jsem člun člunem a dobrodil se zpátky na ostrov. Tam jsem našel dvě velké suché větve, jednu jsem hodil na vodu a s druhou jsem šel za ní. Když jsem se doslal na hloubku, zjistil jsem, že mě ty větve trochu nesou. Držel jsem se jich a zkoušel šlapat vodu, jak jsi mě to jednou učil. Ale jak jsem přestal, hned jsem šel

pod hladinu. Nemůžu nikomu říct, jaký jsem měl strach. Kolikrát jsem si říkal, že se přes tu dálku k jeskyni nedostanu a že se asi utopím. Byla to opravdu děsná hrůza. To nikomu nepřeju. Ale věděl jsem, že pokus o přeplavání s větvemi je moje jediná naděje. Pořád jsem vzpomínal, jaký ty jsi plavec, Viki!“

„Taky takový jednou budeš, Elvi, uvidíš,“ utěšoval ho Viktor. „Vezmu si tě do parády, i kdybychom měli být ve vodě celé dny!“

„Nebudeme, Viki, nebudeme! Já do vody už nikdy nevstoupím!“ odporoval Elvi. „Jak už jsem říkal, větve mě nesly jen taktak, i když byly suché. Jakmile jsem přestal pracovat nohama, hned jsem se topil. Dostal jsem se přes jezero napolo utopený. Dusil jsem se – v životě jsem nevypil tolik vody co tenkrát! Několik metrů od břehu jsem konečně ucítil dno pod nohama.“

Vyhrabal jsem se na pevný břeh, v jeskyni jsem se převlékl do suchých tepláků a chvíli jsem běhal po břehu, abych se zahřál. Pak jsem vyždímal mokré trenky a tričko, strčil jsem všechno vlhké do torny a zpola omámený tou přetrpělou hrůzou z utopení jsem se vydal na cestu domů. V žaludku mi žbluňkala voda, uši jsem měl zalehlé, ale zase jsem byl rád, že jsem živý. Někde jsem jednou četl, že když člověku hrozí smrt, že si v posledních chvílích vzpomíná na celý svůj život. To u mě tedy nebylo, ale co všechno mně probíhalo hlavou, to si neumíte představit.

Jak jsem se dostal domů, ani nevím. Bylo mně špatně od žaludku, zvracel jsem, chvíli se mnou třásla zimnice, chvíli mi zase bylo horko. Říkal jsem si, že to určitě odstůnu, voda byla jako led. Naši hned poznali, že je se mnou zle. Měřili mi pořád teplotu, maminka mi vařila čaj s citronem a druhý den jsem už nešel do školy. V noci jsem prý několikrát křičel o pomoc, ale co se mi zdálo, to si nepamatuju. Naše paní doktorka usoudila, že mám těžký zápal plic, a nechala mě odvézt do nemocnice. A tam jsem ležel snad měsíc nebo jak dlouho. Pak jsem musel

být ještě doma, ven jsem nesměl. Za tebou, Viki, jsem taky nemohl, chtěl jsem ti napsat, ale neznal jsem tvou adresu.“

„A já jsem zase neznal tvou!“ doplnil jeho vyprávění Viktor. „Tak dlouho jsme se znali a přitom jsme o sobě nevěděli vlastně skoro nic!“

Roman zasáhl do rozhovoru: „No – a teď už o sobě víte, už si můžete psát kdykoliv a cokoliv. Teď je ale řada na nás, abychom ti pověděli, jak jsme tě hledali. A jak tadyhle Viktor byl nešťastný, že o tobě nic neví, a jak si myslel, že ses snad jeho vinou utopil, když našel u břehu ostrova polozatopený člun. Budeme ti vyprávět, jak jsme se seznámili.“

A všechno pak Elvimu pověděl. I to, jak přijali Viktora do klubu Saturn. „A jistě toho nelituje. – Když budeš chtít, můžeš se stát naším členem taky, Elvi!“

„A topit se u nás nebudeš,“ smál se Denny. „Máme dva nové čtyřmístné čluny, ten druhý sice ještě není zaplacený, ale brzy na něj našetříme.“

„A já ti tady předávám naši kroniku, vynesl jsem ji ze skrýše!“ řekl Viktor. I on se smál a bylo zřejmé, že chce Elviho dostat do klubu. „Určitě by se ti v Saturnu líbilo, máme pěknou činnost. Byli jsme dva, tedy ty a já, teď by nás bylo devět, a to už je pořádný klub!“

Za dveřmi mansardy se ozvaly kroky a pak vstoupila Elviho maminka. „Tak, Emílku, už jsi tady moc dlouho a máš ještě užívat ... Rozluč se s kamarády, však oni za tebou jistě zase přijdou – vidíte, chlapi!“

Roman se Elviho mamince omluvil, že tu byli tak dlouho, a všichni tři se s Elvim rozloučili. Toho dne snad nebylo šťastnějších hochů, než ti dva – Viktor a Elvi.

Denny si pak doma nalepil do klubovní kroniky dva oranžové lístky z električky a napsal tři plné stránky o dnešku. Jedna byla o schůzce, kterou ke konci s Romanem a Viktorem opustili, a dvě byly o šťastném shledání s Elvim.

40. Nabídka z Večerníku

Když se Denny na druhý den vrátil domů z práce ve Sportingu, maminka ho přivítala zajímavou zprávou: „Denny, přišel ti dopis z Večerníku. Nevím co v něm je, neotevřela jsem ho, ale ty nám to jistě řekneš, vid’?“

Denny dychtivě sáhl po dopisu, který měl v záhlaví známou hlavičku listu, po celém městě tak známém. Rozstříhl obálku a chvíli nevěděl, co má překvapením dělat. Ale už je tu maminka a Denny cle psaní nahlas: „Ahoj, Denny Santare! Máš u nás v pokladnč' honorář za dva příspěvky, které jsme Ti otiskli v rubrice Práce mladých autorů. Dostav se do naší

redakce a vezmi s sebou takti kroniku vašeho klubu. Máme zájem o některé věci z ní. S pozdravem R. Hradiský, redaktor.“

Ve čtvrtek Denny neměl odpoledne školu, a tak se s bušícím srdcem vypravil do redakce Večerníku.

Přijal ho tentýž redaktor jako poprvé, představil se mu jako Hradiský a řekl: „Ty se jmenuješ Denny Santar, víd? Psal jsem ti, že u nás máš dvě poukázky na honorář za články, co jsme ti otiskli. Vybereš si ho dole o patro níž v pokladně. Ale to není to hlavní, mám pro tebe ještě jednu zprávu. Rozšiřujeme teď ve Večerníku dětskou rubriku na celou stránku a já bych v ní chtěl uveřejňovat statě o činnosti a životě vašeho Saturnu. Co tomu říkáš?“ Denny neříkal chvilku nic, pak se ale zeptal na podrobnosti a dozvěděl se, že by bylo zapotřebí dodat jednu týdně jednu až dvě stránky pro stálou rubriku, kterou by nazvali třeba Klub Saturn hlásí nebo tak nějak. „Máš s sebou vaši kroniku?“ zeptal se pak, a když mu ji Denny podal, se zájmem se do ní podíval a několik stránek si přečetl. „Dovedeš psát na stroji?“ zeptal se pak a Denny se trochu vyplašil, když musel říct že ne. „To nevadí,“ uklidnil ho redaktor, „to se naučíš, a než to budeš umět, můžeš psát příběhy klubu zatím rukou. My už si to přepíšeme pro sazárnu sami!“

„Ale kde vezmu psací stroj? My ho doma nemáme,“ vzdychl Denny. Redaktor ho však překvapil: „To nevadí. My ti nějakou redakční mašinu půjčíme. Podepíšeš nám její převzetí, vezmeš si ji domů a budeš se učit psát. Uvidíš, jak tě to bude bavit!“

Denny si s úlevou oddychl, u když mu dal redaktor Hradiský ještě několik pokynů, neznalo jeho nadšení mezí. Sledoval ho, jak zvedá telefon a někomu volá. Za několik minut se otevřely dveře a vstoupil redakční zřízenec s něčím příkrytým černou pokrývkou. Byl to stroj pro Dennyho. Viděl takovou věc poprvé v životě, v obchodech psacímu stroji nikdy nevěnoval pozornost.

Psací stroj byl starého typu a byl těžký. Denny si liboval, že jel do redakce na kole jen s malým ruksáčkem na zádech, ve

kterém měl kroniku. Teď může dát psací stroj na nosič a tak jej dopravit domů. Kolo sice jen povede, protože bude muset stroj přidržovat, ale to mu nevadilo.

Když se připotácel se strojem domů, maminka spráskla ruce úžasem: „Snad jsi ho, prosím tě, nekoupil?“ ptala se, ačkoliv věděla, že Denny nemá v kapse víc než několik korun.

„Ba ne, mami,“ uklidňoval ji Denny, „půjčili mi ho ve Večerníku, abych se na něm naučil psát.“ Také otec byl udiven, když se vrátil k večeru z práce, a nesměle na některá písmenka stroje slabě zatukal.

Téměř celý dům, kde Denny bydlel, kupoval Večerník. Ještě týž večer oběhl Denny všechny nájemníky, které znal, a požádal je, aby mu propříště schovávali ty výtisky, kde bude na stránce pro mládež něco o klubu Saturn. A všude hrdě prozradil: „Víte, já tam budu psát! Redakce mě vyzvala!“

41. Denny má starosti

Dlouho, velmi dlouho nemohl Denny tu noc po návratu z redakce Večerníku usnout. Po prvním návalu radosti z nabídky, kterou mu redaktor Hradiský učinil, teď na něj začínala doléhat starost, jak všechno zvládne. Škola, učení na stroji, a hlavně psaní do Večerníku, to vše mu působilo obavy. Nejvíc se trápil tím, jak zatajit ten kouzelný kraj Modrého jezírka. Jak to v psaní pro Večerník zamlžit, aby nikdo nepoznal, kde to je?

I ve škole se trápil nejistotami a nakonec se rozhodl zajít odpoledne do redakce Večerníku a svěřit se panu Hradiskému se svými obavami. Jeho rozhodnutí ho trochu uklidnilo. Ale to, co se pak v redakci dozvěděl, byl přímo balzám na jeho starosti.

„Já nevím, kde to tvoje Modré jezírko je,“ řekl redaktor Hradiský, ale asi je někde tady, vid?“ Při těch slovech vytáhl ze skříně mapu okolí města a najedno místo ukázal. Denny přikývl. Pan redaktor pokračoval: „Já tam sice ještě nikdy nebyl, ale vím trochu o tom kraji a můžu tě utěšit sdělením, že

všechna ta místa budou brzo vyhlášena za chráněné území. Nebude se tam smět nic stavět, bude tam zakázáno stanovat. A to jezero, milý Denny, abys věděl, to je zatopený vápencový důl. A je zatraceně hluboké. Jestli jste tam někde plavali, tak ani nevíte, nad jakou hloubkou jste rejčili! Na všech přístupových cestách budou výstražné tabule omezující pohyb. Mimochodem – jsou tam prý i nějaké jeskyně a vstup do nich je nebezpečný. Tak jen se neobávej, že tam budete mít nával turistů, a piš klidně a otevřeně dál!“

42. Nepříjemnost s Fretkou

Denny si nemohl nechat pro sebe tu zvěst o připravované chráněné oblasti v kraji Modrého jezírka až do zítřejší soboty, kdy se s klubem v ta místa znovu vydají. Musí to sdělit ještě dnes Romanovi! Stejně měl neurčitý dojem, že Roman jeho psaní do Večerníku nevidí zrovna rád. I když Denny slíbil, že všechny honoráře, které dostane, věnuje klubu.

Jakmile si udělal úkoly na pondělní vyučování, sedl na kolo a uháněl k Romanovi. Jen aby byl Roman doma, kmitalo mu horečně hlavou! Zamkl si kolo na řetízek a hnal se do patra. Viděl, že v blízkosti okouní Fretka, ale nevěnoval mu pozornost. A přesto ten malý ničema udělal něco, co Dennyho rozzuřilo: vypustil mu zadní duši a ukradl mu ventilek.

Denny, už dost zklamaný tím, že Romana nezastihl doma, se rozběhl za Fretkou a chytil ho. A když se Fretka nepřestal tvářit škodolibě, Denny se neudržel a vrazil mu políček do tváře. Nějaká kolemjdoucí žena se na Dennyho obořila: „Že se nestydíš tlouct tak malého kluka, vždyť je o hlavu menší než ty!“

„Nemíchejte se, paní, mezi nás! Kdybyste znala tohohle darebu, který mi právě vypustil kolo a ukradl ventilek, mluvila byste jinak!“

Paní přešla. Když začal Denny prohledávat Fretkovi kapsy u bundy a ventilek objevil, Fretka se rozbřečel. „Ty mizero jeden,“ soptil Denny, „z tebe nevyroste nikdy nic pořádného.“

Ty budeš dělat lidem lotroviny pořád. Teď mi tady za trest znovu napumpuješ kolo a chraň se mi dostat ještě někdy pod ruku!“

Fretkovi tekly slzy jako hrachy, ale dal se do pumpování. Duše se pod jeho slabou rukou jen pomalu plnila.

Dennyho mezitím zloba přešla a začal se sám sobě divit, co to udělal, když toho malého darebu uhodil. Bylo to poprvé, co na mladším chlapeci spáchal násilí. Slitoval se nad Fretkou a řekl: „Dej to sem, já se na tebe nemůžu dívat!“

Fretka mu milerád přenechal hustilku, i když kolo ještě nebylo napumpované, a utekl. Denny duši dohustil a chvíli rozmrzele uvažoval, co bude dělat dál. Roman doma není, asi šrotí ve Sportingu, a Denny má ještě dost času k návratu domů. Rozhodl se, že pojedje za Elvim. V dobré pohodě šlapal teď na svém kolečku a doufal, že zastihne alespoň jeho, když už se nedočkal Romana.

Paní Vilecká se nezdála příliš nadšená, když ho viděla stát ve dveřích, ale přesto ho pozvala dál. Elvi byl ve své mansardě a učil se.

„Ahoj, Elvi!“ začal Denny co nejlídněji. Byli rádi, že se vidí. Denny Elvimu vyprávěl, co se dozvěděl od redaktora Večerníku, řekl mu, že kraj kolem Modrého jezírka bude prohlášen za chráněnou oblast. A že bude psát do Večerníku historii klubu a že do psaní hodlá zamíchat i pátrání po Elvim. „Podívej se, Elvi, bylo by pěkné, kdybys vstoupil k nám do Saturnu. S námi by se ti už nikdy nemohlo stát to, co jsi prožil.“

„Když já se teď ale musím hodně učit, moc jsem ve škole zameškal,“ bránil se Elvi. Denny ale cítil, že už o členství v Saturnu přemýšlel, snad ho lákala vyhlídka na nové setkání s Viktorem. „A kde ta vaše klubovna vlastně je?“ Teď už Denny věděl, že se rybička chytá, a tak mu hned začal vysvětlovat, jak se do klubovny dostane, a dal mu přesnou adresu.

„No, tak já možná někdy přijdu!“ svolil posléze Elvi. Denny netušil, že k tomu Elvi sám nenajde odvahu. Maminka si brzo nato pro Elviho přišla a Denny se odporoučel.

43. Neuvěřitelná událost

Klub už byl u Modrého jezírka několikrát, a při každé výpravě k němu se chlapcům něco podivuhodného přihodilo. Co se ale událo tentokrát, to hoši považovali zatím za příhodu mimořádně úžasnou.

Sešli se jako obvykle v sobotu ráno u kašny a Denny přitom referoval, jak dopadl u Elviho a co se dozvěděl v redakci Večerníku. Vypytał se pak po cestě Romana na vznik klubu, protože tím chtěl ve Večerníku začít svou reportáž. Novinka pro něho například byla, že se Roman seznámil s Barvínem ve škole. Nebo zase že Barvín se znal s rodiči Altara a ten pak do začínajícího klubu přistoupil. Špuntík se cestou chlubil druhým číslem svého výstřížkového Kompasu, jak mu změnili název, a hoši si sešit střídavě prohlíželi. Tak jim v neustálé zábavě ubíhala téměř tříhodinová cesta Modrým údolím, až posléze došli na návrší u Modrého jezírka. Sílicí vítr až sem zanášel hukot vody z propadliště za ostrovem.

Altar občas nastavoval uši, jako by ještě něco slyšel. Nikdo však jeho poznámky, že slyší nějaké hlasy, nebral na vědomí. Brzy se měli přesvědčit, že měl pravdu!

„Dnes nebude s plavčením na člunech asi nic,“ mínil Roman, „čluny by se s námi houपालy jako na moři a vítr by nás odnesl kdoví kam.“

„Třeba se utiší,“ zadoufal Barvín. Nechtěl přijít o plavbu.

Pomalu sestupovali z návrší na pobřežní stezku. Uložili si do jeskyně spací pytle a torny a začali stavět ohniště na vaření. Barbuchy si umlouvaly, co kdo má dnes k vaření.

Tentokrát to byl Barvín, kdo něco uslyšel: „Je to volání, Altar měl pravdu, zdá se, že se něco děje na ostrově. Teď bychom tady potřebovali naše čluny, abychom se tam přeplavili a podívali se.“

„Romane, já tam doplavu a přeplavím je sem,“ nabídl se Viktor. Byl rád, že jako novopečený člen klubu může také něčím prospět.

„A já na ostrov poplavu s ním,“ volal horlivě Olda. Ani jemu nebyla voda cizí.

Zvláštní vzrušení ovládlo celý klub. Znovu teď naslouchali, aby se ujistili, že to nebyl přelud. Všechny jejich pohledy mířily k ostrovu.

Viktor s Oldou se vrhli do vody. Bez rozmýšlení a bez osmělování. Denny cítil, že by měl plavat s nimi, ale do vln a studené vody se mu přece jen nechtělo.

Doplavali do blízkosti ostrova a posledních několik metrů došli už po dně. Chlapci je s napětím pozorovali. Když vystoupili na břeh, ozval se Olda: „Romanééé, čluny jsou z úkrytu venku a jsou plné dešťové vody – a kde je jedno lano? Tady je nikde nevidím!“

Roman si dal dlaně k ústům a volal zpět na ostrov: „Ha-lóóó, vylejte z člunů vodu a dopravte je sem k nám!“

Chvíli panovalo ticho. Nic se nedělo, až se posléze Viktor a Olda objevili na okraji ostrova s oběma čluny. Položili je na hladinu, zaklekli do nich a za obvyklého pádlování rukama se blížili k chlapcům.

„Osušte se a vezmete si tepláky, ať se zahřejete!“ řekl Roman, když Viktor s Oldou přirazili ke břehu. Oba ho rádi poslechli a hned se rozeběhli ke svým tornám. „Kdybych se nestyděl, tak si rozbalím spacák a zalehnu,“ řekl prostydlý Olda.

Jeden člun vytáhli na břeh a do druhého naskákali Roman s Barvínem a Dennym. „Altare, dohlédni tady zatím na ostatní, my plujeme na výzkum. Snad zjistíme, co se vlastně děje!“

Denny byl rád, že ho Roman vzal na průzkumnou výpravu. Do notýsku si poznamenal hodinu a minutu odplutí. Za silného proti větru odrazili od břehu. Vlny s člunem

pohazovaly, ale protože je uměli správně najíždět, dopluli k ostrovu bez větších potíží.

Na ostrově nezapozorovali nic podezřelého. Nezdržovali se obeplouváním ostrova, jednoduše člun přes něj přenesli směrem ke splavu vody do podzemní jeskyně. A tu spatřili něco nevýslovně překvapivého:

Před propadlištěm se na malém kousku půdy chvěly známé břízky a u nich stál a za jednu se držel – Fretka! Třásl se stejně jako ty stromky a vyděšeně cosi volal do podzemí. Vichr mu bral slova od úst. Roman s Barvínem a Dennym rychle připluli až těsně k břízkám. Vtom je Fretka uviděl: „Oni – tam dole jsou oni Milda a Haryk – oni – oni mě tady nechali –!“

Snažili se ho trochu uklidnit, ale Fretka se nedal zastavit, strach ho nutil mluvit a mluvit: „Tenkrát – jak vám vzali kroniku – přečetli si tady o tom kraji. Vystopovali jsme vás podle stop kočárku, na kterém jste sem vezli čluny. – Dneska jsme sem přišli před vámi – vy jste tu ještě nebyli – oni si přinesli svůj člun z půjčovny – vzali si na ostrově vaše lano a přivázali je na tyhle břízky – a já jsem měl to lano hlídat a pomoci jim, až se budou s člunem vracet zpátky. – Lano se začalo rozvazovat – chtěl jsem je utáhnout, ale proud mi je vytrhl z ruky a voda je sebrala – tam dolů – do podzemí – a oni teď nemůžou ven a volají mě – ale já tam za nima přece nemůžu ...“

Romanovi horečně pracovala mysl. Co se dá dělat, jde o dva životy. Nic na tom nemění skutečnost, že ti dva dole jsou zcela neužiteční mizerové. „Štěstí, že nám ti lotři nechali aspoň jedno lano. Jinak bychom byli úplně nahraný!“ řekl a začal jednat. Rozmotal lano, jedním koncem je přivázal k ohýbající se břízce a druhý konec uvázal ke člunu.

„Barvíne, Denny, spustíte mě dolů. Od lana se ale ani nehněte a držte je stále napjaté, to vám povídám! Až zavolám – to snad uslyšíte – tak mě budete vytahovat ven. Potáhnu za sebou ten jejich člun z půjčovny. Snad mě tam ti

mizerové neutopí a budou nám aspoň trochu vděční. Dobře že jsme sem přijeli!“

Vsdl do člunu, dal se spustit až ke splavu a tam jej už uchopil vodní proud. Roman začal zvolna splouvat do hlubiny. Fretka, Barvín i Denny sledovali mizející člun s obavami. Ale lano drželi pevně a snažili se je co nejpomaleji popouštět. Do hukotu vody se znovu ozvalo zoufalé volání Mildy a Haryka.

Romanovi nebylo zrovna dobře u srdce, když se k nim v podzemí blížil. Našel je chvějící se zimou i strachem. Zoufale se drželi člunu zcela vytaženého na skalisko vedle mocného proudu. Ukradené lano, jedním koncem přivázané ke člunu, volně splývalo po vodě a mizelo v temnotách.

Když u nich Roman se svým člunem přistál, vylovil z proudu lano a přivázel je nakrátko ke svému člunu. Potom v hukotu vody ukázal oběma trosečníkům, aby svůj člun spustili na vodu a nasedli do něho. Učinili tak s velkým strachem, byli na pokraji zhroucení.

Z plných plic zavolal Roman nahoru proti proudu a záhy ucítil, jak se jeho lano znovu napíná. Barvín s Dennyem pochopili, co se dole děje, a začali člun přitahovat. Haryk a Milda na Romana něco volali, on byl však tak soustředěný, že na jejich volání nedbal.

Trvalo dlouho, než se celý ten tandem dostal až pod vodní schod u vpádu vody do podzemí. Stejně tak uplynula dlouhá doba, než se podařilo doslat oba čluny nahoru. Barvín s Dennyem museli táhnout ze všech sil.

Oba provinilí mizerové se vypořádali z vypůjčeného člunu na malé místočko u březek to teď sotva stačilo pojmout tolik trosečníků najednou a chvíli blekotali cosi o vděčnosti. Ale pak se tvrdě obořili na Fretku, že jim odvázel lano, že se samo od sebe nemohlo uvolnit, Fretkovi bylo do breku a málem došlo ke rvačce. Roman musel zvýšit hlas, aby je zarazil.

„Dobrý, dobrý – půjdeme se osušit na ostrov a pak se vrátíme do města,“ huhlal Haryk, ale Roman jeho plán rázně zamítl: „Nikam na ostrov nepůjdete! Tam pro vás není místo!“

Převežete se s Fretkou na svém člunu k pobřežní stezce pod kopcem, a tam se také můžete sušit! Na ostrov už ani nepáchnete – rozumíte?“

„Ano, ano,“ vzlykal ustrašeně Fretka, a kupodivu ani oba ničemové neprotestovali. Několika neobratnými slovy ještě jednou poděkovali za záchranu, načež odpluli.

„A už nikdy víc, rozumíte?“ volal za nimi teď už klidnější Roman, „už se tu nikdy neukazujte, tohle místo není pro vás! A děkujte Bohu, že jste nepřišli o život.“

Chvíli ještě hleděli se smíšenými pocity za mizejícími mizery, až se jim ztratili z očí na úpatí pobřežní stezky pod kopcem. Za ním už byla cesta k městu. Barvín tvrdil, že Milda s Harykem něco posměšného volali, a Roman na to pronesl památná slova: „Jsou to přece jen smrdutí tchoři! Kéž je tu už nikdy víc nespatriíme!“

„Já si to myslím taky,“ řekl Barvín. „Teď už ale poplujme k našim, je nejvyšší čas k obědu! Doufám, že nám u barburch něco zbylo!“

Denny si právě dopsal několik poznámek do kronikového zápisníku, aby později v opravdové kronice mohl celý ten osklivý příběh co nejpřesněji vylíčit. V kalendářovém zápisníku taky zjistil, že dnes bude úplňková noc. Velice se na ni těšil. 44. Bílá noc plná jasu a kouzla

Po odplutí obou ničemů a darebného Fretky se člun s Romanovou záchrannou posádkou vrátil kolem ostrova k jeskyni. Tam už měli hoši navařeno, dali dohromady všechny konzervy, co si která barbucha přinesla z města. Při obědě napínali uši, když jim Roman, Barvín a Denny vyprávěli o průběhu záchranné akce v podzemí.

Denny potom přečetl z kroniky zápis o poslední schůzce a Roman uspořádal několik drobných hříček pro Zaváté stopy. Příjemné odpoledne jim v neustálé činnosti rychle uteklo. Vítr se utišil. Olda s Minkem začali přinášet chraští na Červený večer.

Soumrak se dnes dlouho nedostavoval, obloha byla pořád světlezelená a Denny naléhal: „Romane, uděláme si večer na člunech Benátskou noc! Bude to krása, až vyjde měsíc!“

Roman nebyl proti tomu, a tak večer opravdu oba čluny se svými posádkami vypluly na jezerní hladinu. Tiše se kolébaly vedle sebe, nebylo mezi nimi žádné obvyklé závodění. Hoši čekali, až vyjde měsíc.

A v tom kouzelném tichu si náhle všichni – jako by se domluvili – vzpomněli na Elviho. Viktor, který by ho měl nejraději už teď vedle sebe, řekl: „Co myslíte – vstoupí Elvi do Saturnu? A bude s námi chodit na výpravy? On sice tvrdil, že sem k jezeru po té hrůze už nikdy nevkročí, ale já myslím, že bychom ho neměli nechat v tom jeho osamění. Je to dobrý kluk, takových je málo!“

Denny se k němu připojil, neboť měl stejný pocit, když Elviho navštívil.

A zase chvíli panovalo mlčení, zaposlouchali se, jak se vlnky rozbíjejí o čluny.

„Už vychází – podívejte se!“ zvolal najednou Denny. To už se obzor nad černými obrysy borovic tajuplně rozsvěttil do žlutavé záře a v jeho středu se zableskl cíp úplňku. Všichni hoši v ta místa zírali jako očarování, nikdo nepromluvil. Čluny se s nimi mírně kolébaly na temné hladině jezera. Přestali pádlovat. A v tom žlutavém středu se poznenáhlu zjevoval měsíc v úplňku jako velký oslnivě bílý disk. Vznášel se nad borovicemi výš a výš, až se vyhoupl nad stříbrně ozářenou krajinu – a tak plul po nebi a majestátně se zhlížel v klidné vodní hladině.

Na všechny chlapce působilo to zvláštní světlo hluboce a mocně jako nějaká pohádková scéna. Báli se promluvit, aby neporušili to posvátno kouzlo. Až po delší chvíli Roman zašeptal: „Měl jsi dobrý nápad, Denny. Nikdo z nás nezapomene na tento nádherný večer. A kdyby měl někdy někdo černé myšlenky, ať si na dnešní večer vzpomene!“ Altar

šeptl spíš jen pro sebe: „Kdo z nás by je mohl mít? Kdo by mohl zradit kouzlo dnešního večera?“

První špičky nejvýše položených borovic se zabodly do plujícího měsíčního disku. Hoši zvolna stáčeli čluny tak, aby byli co nejdéle svědky jeho nebeského putování. A Dennyho básnický naladěná mysl v duchu skládala první věty pro pozdější zápis do kroniky.

Čluny začaly zvolna směřovat podél ostrova zpět k jeskyni, kde na hochy čekal nocleh. A měsíc s nimi majestátně plul jako jejich věrný druh. Ani teď nemluvili, byli zmoženi vlastními dojmy a myšlenkami. Za dávnou skryší Viktora a Elviho pak čluny zakotvili a mlčky se odebrali ke své útulné jeskyni. Byl to nádherný, nezapomenutelný večer. Denny jej v kronice později nazval Bílá noc plná jasu a kouzla.

45. Rozruch kolem Večerníku

Každou volnou chvíli – a těch měl teď pomalu, se Denny věnoval učení na psacím stroji. Objevoval nové a nové páčky, kterými ovládal tu či onu funkci stroje. Maminka tomu ťukání trochu žertem a trochu doopravdy říkala klepátko. Tatínka psaní na stroji při čtení Večerníku rušilo, a tehdy musel Denny se psáním skončit. Doma Dennymu říkali, že se upsal d'áblu.

Ne tak se vyjadřoval redaktor Večerníku pan Hradiský. Vše, co mu Denny předložil, se dalo dobře použít. Pod názvem Historie klubu Saturn, která teď vycházela třikrát týdně, nepsal Denny jen o klubu samém, ale zvykl si i odpovídat na dotazy mládeže, jak a co v takovém klubu dělat.

Altar přišel se zprávou, že u nich ve škole se saturnovská hlídka čte nahlas při vyučování a klub popisovaný Dennyem je dáván za příklad.

„V našem klubu neuslyšíte jediné sprosté slovo,“ psal Denny, „jedinou nadávku, hádky a nesvornost neznáme. Ačkoliv jsme rozdílných věkových stupínků, od nejmladšího člena Špuntíku až po Romana, který je z nás nejstarší a nejmoudřejší, žijeme spolu v pohodě a přátelství...“ Večerník

vycházel podle svého názvu skutečně až v podvečer, ale už od časných odpoledních hodin stáli dospělí – zejména staří – před stánky, aby se dočkali příjezdu auta s čerstvými výtisky. Rodiče pak vystříhovali Dennyho saturnovské stránky svým dětem, aby jim sloužily za příklad.

Barvín přišel na jednu schůzku se zprávou, že Dennyho večerníkové články visí na vývěsce školní chodby a že některé výňatky – zejména o chování mládeže – tam kdosi z učitelů červeně podtrhává. V redakci Večerníku byla skříň, kde měl každý pracovník svou přihrádku. Jednu z nich měl nyní už i Denny. A tam mu dávali dopisy došlé jako ohlasy na jeho články. Jednou, když si Denny přišel pro poštu, setkal se s redaktorem Hradiským. „Podívej se, Denny, co bys tomu řekl, kdyby k vám přišel náš fotograf a udělal pro Večerník tvou fotku? Čtenáři se pořád ptají, a ty to víš sám z dopisů, kdo je ten Denny Santar, jak vypadá a kolik je mu let.“

Denny, trochu v rozpacích, souhlasil, a tak se doma brzo dočkali návštěvy z redakce, s fotoaparátem v ruce – a jdu prý vyblejsknout toho pisatele saturnovské hlídky. A když potom Dennyho fotografie skutečně vyšla, nikdo ani netušil, jaký vyvolá poprask. Denny měl příjemný vzhled a díky rozpakům, které cítil při fotografování, se mu podařilo bezděky vykouzlit na tváři přívětivý úsměv, který pak již nikdy nedovedl napodobit. V redakci Večerníku jeho podobiznu záramovali do malého kolečka a tento obrázek pak otiskovali při každém dalším pokračování Dennyho povídání. Děvčata i chlapci si jeho fotografii vystříhovali a žádali Dennyho o podpis. Denny si připadl jako nějaká filmová hvězda nebo slavný sportovec, ale protivné mu to nebylo. V klubu zatím vše pokračovalo svým tempem. Denny nosil stále častěji peníze, které dostával za články ve Večerníku, a tak za nějaký čas se jim podařilo splatit Sportingu dluh i za druhý člun. Uvažovali, co by se dalo koupit příště. Roman navrhl, aby si opatřili čtyři pádla, pro každý člun dvě, budou moci po jezeře lépe manévrovat. Kdosi

jim poradil, aby zašli do obchodu použitým zbožím, že tam mají levná starší pádla, třebaže s trochu otřepenými okraji.

Roman se už ani dost málo nehoršil na Dennyho psaní do Večerníku, naopak, těšilo ho, že si lidé Saturnu váží. „Jen piš pořád dál, ale opatrně, ať nikoho nezavedeš do naší jezerní krajiny, to ti povídám!“ připomínal. Ale to měl i Denny na mysli.

Viktora trápilo, že jeho nejlepší kamarád Elvi je stále sám. Rozhodl se proto nasadil všechna lákadla, aby ho do klubu přivedl. Věděl, že jako novopečený člen klubu si ještě nemůže příliš troufnout, ale počítal s Dennyho pomocí. A ten se na jedné schůzce lišácky zeptal Romana: „Máš na půdě ještě jednu volnou židli?“

„No, nějaká by se tam ještě našla. A proč se ptáš? Vždyť židli máme v klubovně pro každého – ne?“ A Denny to vyklopil naplno: „Ale proto, že Viktor by chtěl mít konečně v klubu Elviho!“

Roman namítl: „No jo, vždyť jste to s ním už zkoušeli, ale on přece řekl, že k jezeru ho nikdo nedostane, tak co by nám byl platný!“

Denny však útočil dál: „To by se snad nějak zařídilo. Kdyby tam s ním šel Viktor jako jeho nejvěrnější kamarád, bylo by po strachu!“

„Tak ho přiveďte!“ souhlasil posléze Roman, „jednu židli pro něj vždycky najdeme!“

Olda hovor vyslechl a smočil si: „To se ví! V nejhorším já budu sedět pod stolem. Nesmíte mě tam ale moc kopat!“

Rozmluva skončila smíchem – a Olda pak do kronikového zápisu o dnešní schůzce namaloval, jak sedí pod stolem a jak ho tam Altar okopává. Elvi byl tedy nepřímou přijat, bude-li chtít. A to už bude Viktorova věc, jak to zařídí.

Denny ještě dal k lepšímu zprávu, kterou vyčetl z jednoho dopisu, poslaného do Večerníku: Kdesi ve městě se schází parta šesti děvčat, které si dávají jméno Kopretiny. A ty Kopretiny by prý si přály navštívit klubovnu Saturnu, aby

viděly, jak taková slavná klubovna vypadá. Co prý na ten nápad Denny jako vedoucí hlídky ve Večerníku říká?

Tohle bylo na pováženou, to Denny nemohl jen tak sám rozhodnout. Ale hlasovalo se, a nakonec se smluvili, že ještě před prázdninami udělají v klubovně jakýsi den otevřených dveří a že se tedy čtenáři – i čtenářky – budou moci přijít podívat. Nikdo nebyl proti.

46. Saturn se rozrůstá

Blížil se červen a s ním i poslední týdny školy, a události začínaly nabírat obrátky.

Ve středu před klubovní schůzkou požádal Viktor Dennyho, aby s ním jel k Elvimu; rozhodl se, že ho prostě dnes přivede do klubu.

Cestou na kolech po známých tratích tramvají se domlouvali, jak pozvání začít, aby mělo úspěch. U domu, kde Elvi bydlel, zamkli kola – Fretka tu daleko široko nebyl – a vešli dovnitř. Paní Vilecká zase jako obvykle nebyla příliš nadšena jejich příchodem: „Emil se učí na zkoušky, aby se dostal do osmičky a nemusel opakovat sedmičku. To víte, nemocí zameškal skoro čtvrt roku! No pojedte dál, já Emílka na chvílku zavolám. Ale opravdu jen na chvílku. Emílku, máš tu kamarády!“

Elvi se objevil ve dveřích, trochu rozpačitý, ale s hochy se přivítal velmi přátelsky. Všechny domluvy o tom, jak Elviho zpracovat, padly, Viktor řekl rovnou: „Pojed' s námi do klubu, Saturn tě dnes chce přijmout za člena!“

Elvi se zarazil, rozhodně žádné velké nadšení v jeho tváři Viktor s Dennyem nepozorovali. Pak řekl: „Počkejte dole, musím se doma dovolit. Pojedu s vámi, ale určitě se budu muset brzo vrátit.“

Ulice zde byly dosti živé, a tak jeli pěkně za sebou: Viktor, Elvi, a Denny za nimi jako třetí. Cestou příliš nemluví, Denny jen občas zaslechl Elviho, jak se s obavami ptá Viktora, zda bude muset chodit s klubem k jezeru, bude-li přijat za

člena. „To víš, Viktoro, ta hrůza z utopení, to ze mne hned tak nezmizí!“ Viktor mu na to řekl něco, co Denny neslyšel, ale pak už jeli mlčky, až konečně dorazili k domu s klubovnou.

Když míjeli zídku, přes kterou kdysi Fretkovi pomáhal s plechovkou modré hlíny, uvědomil si Denny znovu, co vše už s klubem od té doby prožil – a taky si v duchu řekl, že to byla vlastně Fretkova zásluha, že se s klubem vůbec seznámil.

Ale už se otvírají dveře klubovny, někdo vychází, ano, je to Olda, a zve Elviho dovnitř. Ten je čím dál neklidnější, ale už je v klubovně, nemá čas se příliš rozhlížet, proti němu přichází Roman. Viktor bere Elviho za ramena a říká: „Romane, tady jsme přivedli Elviho, aby se stal naším novým členem!“

Elvi se konečně vzmohl na několik slov, řekl, že o klubu hodně ví od Viktora i z Dennyho psaní ve Večerníku.

„Doufám, že se ti u nás bude líbit, uvidíš, že jsi přišel do dobré party!“ řekl Roman. „Přichystali jsme ti už židli, aby náš vtipálek Olda nemusel sedět pod stolem – víš?“ Všichni se zasmáli, i Elvi se trochu usmál a řekl: „Jestli mě vezmete za člena, žádnou hanbu vám dělat nebudu! Zrovna nedávno byl u mne i náš bývalý kamarád Jarek Biháň, on čte taky Večerník a ty články o klubu, a říkal, co by dal za to, kdyby k vám mohl vstoupit. Ale já myslím, že by dlouho nevydržel, nemá dobrou povahu, není stálý!“ Domluvili se s Elvím na složení slibu, a pak se Elvi kvapně rozloučil. Musí už domů, připravuje se na zkoušku pro přijetí do osmičky. Moc prý ve škole zameškal, což mu Viktor potvrdil. Ale přijetí Elviho do Saturnu bylo hotové.

47. Den otevřených dveří

O novinách se říká, že je to sedmá velmoc. Ale chlapci v klubu toto rčení neznali, a tak se velmi divili, když jednoho dne, jehož datum se s jejich souhlasem objevilo ve Večerníku, začaly přicházet ke klubovně davy mladých čtenářů. Roman s hochy sice byli na den otevřených dveří připraveni

a klubovnu náležitě vyšperkovali, ale s takovým náporem děvčat a chlapců přece jen nepočítali.

V klubovně na veliké lepenkové desce svítily v pestrých barvách Zaváté stopy a Saturnovci nestačili návštěvníkům vysvětlovat, jaká že to je hra. Roman prozradil, že u nich skončí se začátkem prázdnin. Dostavil se také zástup dívek, z nichž každá měla na blůzce bavlnkou vyšítou kopretinku. „My jsme ty Kopretiny, co se přihlásily do Večerníku,“ řekla vesele jedna z nich. Olda se k nim přitočil a neodpustil si vtip: „Vítáme u nás čerstvé květinčky, jen abyste všechny vydržely a brzo neuvadly!“ Jiní diváci si prohlíželi tabulky se záznamy o docházce, o lovu bobříků a jiné věci. Také Oldovy Pamětní lístky se těšily velké pozornosti.

A Roman chodil spokojeně mezi návštěvníky a hochům ze Saturnu sem tam šeptal: „Pozor na řeč, nemluvit o jezerním kraji, ten musí zůstat zachován pro náš klub!“ – Kamkoli mezi diváky vstoupil, všude slyšel jen slova chvály a obdivu: „To je prima!“ – „To si uděláme taky.“ – „Já myslel, že takový klub může být jen vymyšlený, a tady ho vidím na vlastní oči!“ Denny byl ve svém živlu, počínal si jako reportér, zpovídal návštěvníky, zapisoval si jejich výroky a chystal se, jak o tom všem napíše.

Denny zapsal tento den do kroniky i do Večerníku jako Slavný den klubu. To ještě nevěděl, že některé klubovní dny budou mít docela jiné názvy a že jeden z nich ponese i název Strašný. Osud nebo Příroda – jak to kdo nazve – způsobí, že řada mladičkových životů bude ohrožena a že jen díky velkému štěstí skončí ten den bez pohromy. Ale kdo mohl vidět do budoucnosti?

Dny po „otevřených dveřích“ míjely, Saturn žil dál svým pestrým životem. V Zavátých stopách už dal Roman jednotlivými slůvky členstvu na vědomí, že plukovník Fawcet nebyl nikdy nalezen a že zřejmě zahynul se svou výpravou kdesi v tropické džungli.

Na jednu schůzku klubu se dostavilo pět mladších chlapců, kteří si také chtěli říkat Klub Saturn, ale Roman jim to rozmluvil a navrhl jim Jupitera, aby také měli v názvu nějakou planetu. Přicházeli i jiní, kteří chtěli Saturnovce nějak napodobit. O Saturnu se prostě vědělo, Saturn byl dáván za příklad.

Mělo to ještě jeden zvláštní důsledek: V Modré rokli a u Modrého jezírka se objevilo několik sloupků s tabulkami označujícími tento kraj za chráněné území, s poznámkou, že nad jeho údržbou a ochranou budou bdít zvláštní dozorcí, kteří se na požádání mohou prokázat zvláštní průkazkou. To ovšem Saturnovci ještě netušili, že na obecním úřadě o nich vědí a že to jsou oni, kdo budou tento dozor obstarávat.

Po jedné větrné smršti našli Mínek s Oldou v parku dlouhou ulomenou větev, a ta jim vnukla myšlenku, aby se po dlouhé době podívali znovu do Modré rokli a na své hliněné městečko v podzemí za Jezerem utopenců.

Když je viděl starý samozvaný hlídač prolézat ohradou, křičel na ně, že dlouho už tu lézt nebudou, že tu bude chráněné území a vstupy do podzemí budou zamřížovány. Zatím ale nebyly, a tak se oba chlapci bez obtíží dostali pod zem, překonali Jezero utopenců a ocitli se u svého městečka z modré hlíny. Jaké však bylo jejich zklamání, když zjistili, že jejich model je zcela zničený, zřejmě tu někdo sbíral zbytky modré hlíny – a kdo jiný to mohl být než Haryk s Mildou. No mockrát sem už nepůjdou, když jednak z modelu městečka nic nezbylo a nadto, jak říkal hlídač, podzemí bude zamřížováno. Se smíšenými pocity se vydali na zpáteční cestu. Ani Modrá rokli nebyla už modrá, rozrazilily dávno odkvetly a z louky se stala vyprahlá pustina.

48. Úžasný objev

Na středeční schůzce se domluvili, že se v sobotu opět vypraví k Modrému jezírku. Protože však už několik dnů bylo nepříznivé počasí, smluvili si chlapci sobotní sraz před

klubovnou až na devátou hodinu. Tam se taky s konečnou platností rozhodnou, půjdou-li či ne. Ta větrná smršť, která ulomila v parku Minkovu a Oldovu větev, měla být jakousi předehrnou špatného počasí. Ale když se v sobotu sešli, každý s nabalenou tornou, ukázal se na obloze mezi mračny kousek vysmejeného nebe. Nikdo už potom nepomyslel, že by měli zůstat doma.

„Žádný strachy, nejsme z cukru!“ To byla obvyklá Oldova průpovídka a on ji vyslovil i dnes. Dva volné dny, které měli před sebou, je lákaly vydat se na cestu. „Nějak bylo, nějak bude!“ rozšafně usoudil Špuntík, a každý se divil, kde k tomu úsloví přišel. O něco později si měli připomenout to ranní rozhodování, zda jít či nejít. Elvi s nimi ještě nešel, chlapci ho ani nečekali, věděli, že se musí učít.

Roman cestou opět nenápadně rozhazoval Zaváté stopy a hoši se z jejich jednotlivých slov stále více dozvídali. Příběh se jim skládal jako mozaika.

Mračna se po obloze hrozivě kupila, modravých záblesků mezi nimi stále ubývalo a vzduch byl podivně klidný – cítili jeho vlhkost. „To by mělo být znamení, že bude pršet,“ řekl Roman. „Ale domů se vracet nebudeme, vid’ Romane?“ otázal se Altar.

„No to víš že ne!“ uklidnil ho Roman, „vždyť jsme už skoro hodinu na cestě!“

„Kdyby přšelo, můžeme se přece schovat v jeskyni,“ řekl Barvín. Všechno, co si cestou říkali a jak se utěšovali, si později připomínali.

Na tábořišti před jeskyní začaly barbuchy stavět z uschovaných kamenů ohniště k vaření oběda.

„Mám plán spustit se dnes na člunech tam dolů, kde jsme zachraňovali Mildu a Haryka,“ pravil Roman. „V jeskyni by zůstali na stráži Mínek a Špuntík, jeden by se třeba bál být sám.“ Ani jednomu z nejmladších chlapců se dnes na vodu stejně moc nechtělo, nic tedy proti Romanovu rozhodnutí nenamítali.

Roman zamíchal polévku a pokračoval: „Viktor s Oldou by nám mohli po obědě přivést z ostrova čluny, nasedneme pak do nich pěkně po třech.“

Když se naobědvali, svlékli se oba borci do plavek, a šup, skočili do vody šipkou a už si to hasili k ostrovu.

„A lana!“ volal za nimi Roman. „Nezapomeňte lana!“

Mezitím se obloha zatáhla úplně a těžká mračna hrozila spustit každou chvíli liják. Ještě byl čas od nerozumného plánu ustoupit. Ale chlapi se nedali zastavit. Když se Viktor s Oldou vrátili se čluny, rychle do nich naskákali. V dále za borovicemi zahřmělo. Začal se zvedat nezvyklý vítr. A šestice Saturnu vyjela k podniku, který se málem stal jejich hrobem. Cestou se Roman zeptal: „Má někdo z vás s sebou baterku?“ Měl ji on sám a Barvín.

Když obepluli ostrov a dorazili k vodnímu propadlišti, znovu zahřmělo. Roman s Viktorem vystoupili na břízkovou plošinu a důkladně přivázali čluny k břízkám. Pořád byl ještě čas všeho nechat a vrátit se do jeskyně. Proč to alespoň Romana, nejmoudřejšího ze všech, nenapadlo? Měl snad pocit, že by ho chlapi měli za bázlivého? On to později skutečně potvrdil.

Nasedli a začali spouštět čluny do splavu. Vystoupili za ním na pevné skalisko, čluny přenesli pod vodní schod a znovu nasedli. Tunelem nad splavem náhle uviděli blesk velké intenzity a hned nato se ozvala ohlušující rána. „Jestlipak se ta naše dvě tintítka v jeskyni nebojí!“ řekl Altar.

Metr za metrem se spouštěli stále sílícím vodním proudem dál do podzemí. Doslali se ke skalisku, na kterém nedávno Roman našel při záchranné akci o pomoc volající ničemy Haryka a Mildu. Roman dni najednou pokyn k zastavení: „Nevím, jestli to pozorujete, ale venku se muselo něco stát! Podívejte se na to smetí, co přináší voda. Vždyť je to samé jehličí a větvičky, to může špatně dopadnout!“

Venku se skutečně strhla těžká průtrž mračen, na jezero i na okolní skály padaly spousty vody a vyplavovaly letité nánosy z borovic. A do toho všeho až sem do podzemí doléhaly ohlušující rány hromu, jaké nikdo z hochů ještě v životě neslyšel.

Opatrně, aby nepoškodili čluny, vystoupili na skalisko a s úděsem pozorovali, jak hladina vody stoupá.

„Zdá se, že se tam někde dole ucpalo vodní koryto,“ chmurně pronesl Roman a ukázal do podzemí. To by mohl být náš konec, pomyslel si, ale nahlas to nevyslovil, nechtěl ostatní strašit. Dodal jen: „Dál už plout nemůžeme, i když je lano ještě dost dlouhé.“

Hladina vody stoupala výš a výš. Roman rozsvítil baterku a objevil nad sebou přímo nad skaliskem průlez kamsi vzhůru. „Možná že to bude naše záchrana,“ ozval se Barvín, jako by Romanovi četl myšlenky. I on tam posvítil svou baterkou. V jasném světle se ukázalo, že tamtudy vzhůru se budou moci pohybovat jen jednotlivě za sebou, neboť strmý průlez byl velmi úzký.

Rozhodli se, že té možné únikové cesty využijí. Začali postupovat vzhůru, když tu náhle se ozval podivný zvuk. Hukot proudu zesílil – a voda v řečišti náhle začala opadávat. „Dole se to uvolnilo,“ řekl Roman. Všem se ulevilo, cesta zpět se na poslední chvíli otevřela.

Přesto zůstali v průlezu, byli zvědaví, kam vede, a škrábali se dál. Skalní písek a prach se jim lepil na těla, měli ho plno ve vlasech. Barvín, který postupoval se svou baterkou jako první, náhle vykřikl pln úžasu: „Lidičky, tady je obrovská jeskyně. Hotový sál, polezte rychle!“ Nikoho ovšem nemusel pobízet.

Ocitli se v prostoru o výšce několika metrů. Byl plný krápníků, které se ve svitu baterky leskly, jako by byly z ledu. „No tohle – lidičky, to je objev století –“, vydechl Roman a světlem své baterky objel celou jeskyni. Byla vskutku ohromná. Denny vykřikl: „Budeme jí říkat Jeskyně Saturn – chcete?“

Dlouho stáli v nčiném úžasu, až se vzpamatoval Roman a hlasitě zvolal: „To víš že chceme, jistě! Ten název sedí. Ale teď už pojdte, musíme se vrátit. Jsme tu už moc dlouho a nevíme, co se děje nahoře!“ Sešplhali pozpátku jako raci, umazaní, uprášení, přesto nanejvýš vzrušení. Opatrně spustili člun ze skaliska do řečiště a začali se přitahovat po napjatém lanu k východu z podzemí. Teď už bylo jisté, že jsou zachráněni.

Když obešli vodní schod pod splavem a dostali se ven, uviděli téměř azurově modré nebe. Jako by se žádná průtrž mračen nekonala. Olda s Altarem očistili břízky zanesené naplaveninami a Olda s nimi mluvil jako s živoucími bytostmi: „Vy naše milé věrné břízky! Vy jste se nám nevyvrátily a udržely nás. Děkujeme vám!“

Nikdo se mu ale nesmál. Chlapci byli ještě celí roztřesení z toho, co dole viděli, a zároveň je zaplavoval blažený pocit úlevy ze šťastné záchrany.

A teď rychle k jeskyni! Co tam asi dělají Špuntík s Minkem, jak tu bouří s průtrží mračen přečkali?

Když se čluny přiblížily k místu, kde vždycky přistávali, našli Mínka a Špuntíka sedět na břehu. Oba byli ještě teď vyděšení – ne strachem z bouře, ale strachem o posádky. Jako by tušili, jakému nebezpečí byly vystaveny.

A měli také co vyprávět a hlásit: „Hned když se zvedl vítr a poprvé zahřmělo, přišel k nám do jeskyně nějaký pán.“ A Špuntík dodal: „Na hlavě měl prilbu se svítilnou, a když v kapse něco zmáčkl, tak mu začala svítit!“ – „Neruš,“ řekl Mínek a pokračoval: „Schoval se u nás před bouří. Říkal, že je od speleologů, že prý nás zná z Večerníku, kam Denny píše o klubu, a kde prý jsou ostatní?“

„My jsme mu řekli, že jste odpluli na výzkum do podzemí. A že tam pořád ještě jste a že o vás máme velký strach!“ vnutil se do Mínkova vyprávění Špuntík, ale Mínek mu opět vzal slovo: „Já nevěděl, kdo jsou speleologové, a ten pán nám to vysvětlil. Jsou to lidé, kteří se na celém světě zabývají

výzkumy jeskyní. Lidově prý se jim říká jeskyňáři. A taky říkal, že už tu chodil dřív a umišťoval po krajině tabulky se státním znakem označující chráněné území. Vyprávěl nám také, co všechno už v podzemí zažil.“

„A kde je teď?“ zeptal se netrpělivě Roman.

„Když přestala průtrž mračen, tak zase odešel. Říkal, že má o vás strach a že se sem vrátí.“

„O strachu nám moc nemluv, toho jsme si užili víc než dost!“ řekl Altar.

„To vám věřím,“ poznamenal Mínek, „vždyť vám z toho všem zešedivěly vlasy hrůzou!“

Účastníci podzemní výpravy se na sebe vzájemně podívali a zjistili, že jejich vlasy jsou opravdu šedivé. Nebylo to ovšem z prožité hrůzy – byl to prach a písek z průlezu.

49. Jeskyně Saturn

Zrovna když si myli v čisté vodě vlasy a hřebeny si z nich vyčesávali písek, přiběhl od jeskyně Mínek a volal: „Už je tady, už zase přišel!“

Viděli přicházet muže s přilbou. Roman mu vyšel naproti. Představil se jako Jan Vágner, pracovník Speleologické společnosti, a vyslovil radost nad tím, že se všichni z té dobrodružné výpravy vrátili v pořádku. „Měli jste opravdu namále,“ řekl. A když mu vyprávěli, co v podzemí objevili, zpozorněl. „Myslíte, že byste měli odvahu splout tam znovu se mnou? Rád bych tu vaši jeskyni viděl a změřil.“

Popravdě řečeno nikomu z účastníků té dobrodružné plavby se do podzemí už příliš nechtělo, ale Roman věděl, že odmítnout nemůže. „Myl jsem si před chvílí vlasy asi zbytečně,“ řekl s trochu trpkým úsměvem, „ale popluju s vámi, když chcete!“

Barvín s hochy jim připravili člun a lana, pan Vágner s Romanem nasedli, vzali ještě Viktora a Altara a vydali se přes jezero k břížkám. Viktor s Altarem měli na plošině

u březek jistit spouštění pana Vágnera s Romanem do podzemí a pomoci jim při návratu.

„A co my sirotkové tady?“ zaúpěl legračně Olda, když odjížděli. „Příště si vezmu do kápezetky pletací dráty, a když bude takovéto volno, začnu si štrikovat svetr na zimu!“

Ti, co zůstali, se však nenudili. Denny připravil několik her, které bylo možné hrát před jeskyní, a protože sluníčko teď páliło, svlékli se chlapi do plavek a uspořádali několik vodních bitev. Nebyla to ztracená doba, co byli sami.

Roman s užaslým panem Vágnerem mezitím úspěšně propluli do známých podzemních prostorů. Vystoupili na skalní plošinku, vytáhli člun na skálu a začali se prodírat objeveným průlezem vzhůru.

Jeskyně pana Vágnera ohromila. Nešetřil slovy obdivu – jak k jeskyni samé, tak k odvaze hochů. Z torny vytáhl měřicí pásmo a nějaké další přístroje a s pomocí Romana jeskyni důkladně proměřil. „Romane,“ řekl, „vy ani nevíte, co jste objevili! My jsme sice měli určitou povědomost o tom, že jsou zde podzemní prostory s krasovými útvary, ale průzkum jsme zde vlastně ještě nezačali. Jak že tu jeskyni nazval ten váš Denny? Saturn? Necháme jí to jméno, bude to věčná památka na váš objev, nikdo vám ho už nevezme. Hned v pondělí na našem speleologickém semináři vše oznámím. Vás budeme jmenovat jako ochránce tohoto kraje. Nikdo vás z něj nevypuďí, nemusíte mít obavy.“

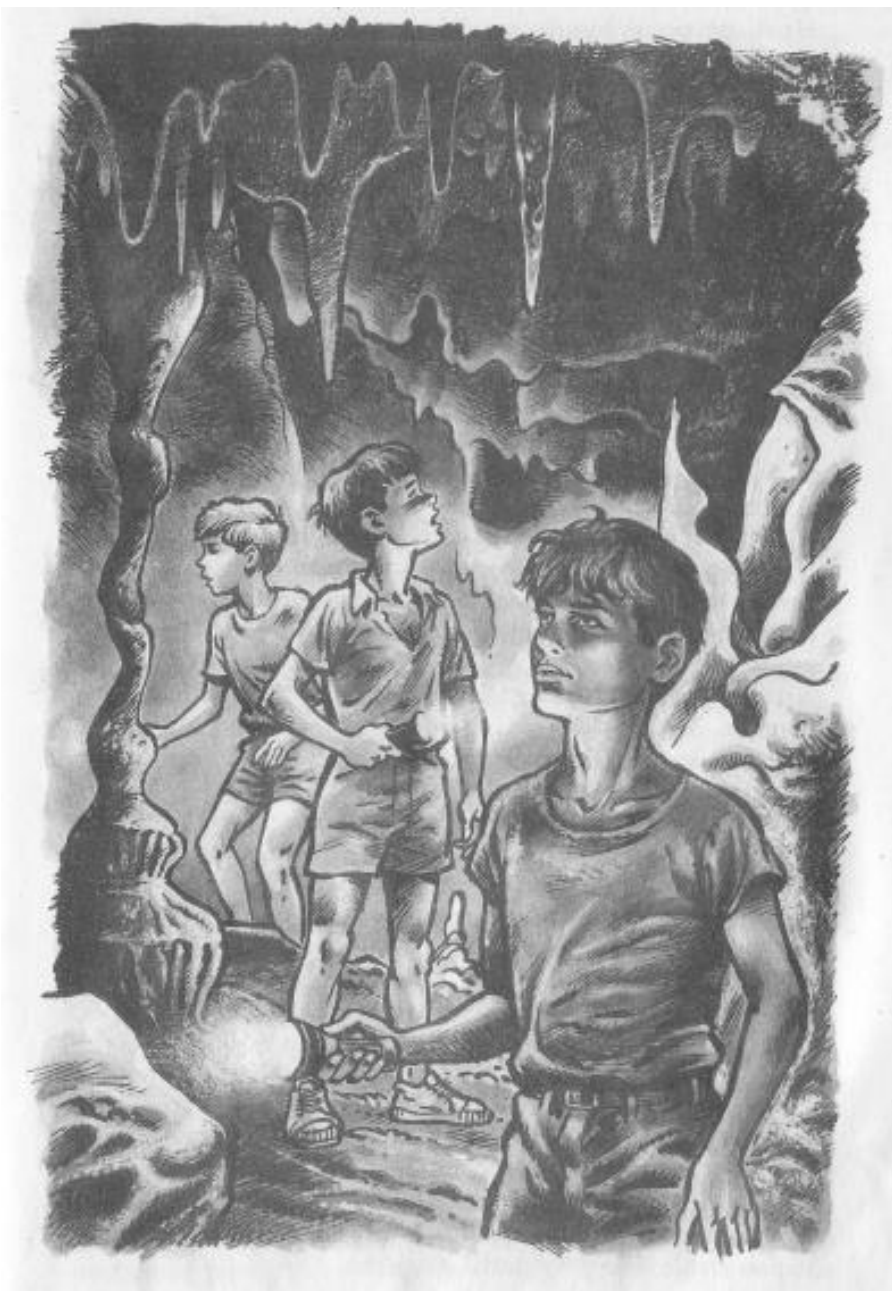
Vše, co viděl a naměřil, si zapsal do zvláštního zápisníku. Připsal si i jména všech členů klubu. Roman mu při té příležitosti pověďěl i o Modré roklí, o Jezeru utopenců a o městečku z modré hlíny, které vybudoval Olda s Mínkem a které zničili darebové Haryk a Milda. To vše si pan Vágner pečlivě zapsal s tím, že i tyto prostory s pomocí Saturnu navštíví a prozkoumá.

Když se vrátili k ostatním, pan Vágner zářil spokojeností. K večeru se s hochy rozloučil.

Druhý den, v neděli, se už nic mimořádného nestalo, proběhla bez zvláštních příhod. Však ty ze včerejška stačily, Denny měl o nich popsáno několik stránek.

Na středeční schůzku se dostavil i Elvi. Prohlásil, že právě přichází ze školy a že zdárně ukončil zkoušky do osmičky.

„Na výpravách k jezeru vám asi budu dlouho chybět, než si zvyknu,“ řekl, „ale Jarek Biháň ze mne nebude, to se nebojte!“

„Elvi,“ obrátil se k němu Roman, „ty a Viktor jste poslední chlupci, které jsme do klubu přijali!“

Olda k tomu dodal: „Víte, on totiž Roman už nemá na půdě další židle.“

50. Co skrývaly Zaváté stopy

Po vichřici a průtrži mračen, které tak postihly kraj kolem Modrého jezírka, se počasí zase umoudřilo. Slunné horké dny posledního měsíce školy ubíhaly neuvěřitelným tempem.

Denny v jednom Večerníku barvitým způsobem vylíčil dobrodružnou výpravu při průtrži mračen a po dohodě s Romanem popsal i objevení dosud neznámé jeskyně, která dostala úřední název Saturn.

Speleolog pan Vágner rozdal hochům průkazky, na kterých bylo vytištěno, že členové klubu Saturn jsou oprávněni vykonávat v chráněném území v okolí jezera dozor.

Hned na první červnové schůzce se hoši začali dotazovat Romana, co bude klub podnikat o prázdninách. A tehdy jim Roman vyjevil tajemství Zavátých stop, které stále ještě pokračovaly v různých hrách a soutěžích. Řekl jim: „Když jsem hru zjara vyhlásil, sdělil jsem vám, a to si snad ještě pamatujete, že v Zavátých stopách je ukryto určité tajemství. To už nyní můžete odhalit, klíčem jsou kartičky, jejichž čísla končí nulou nebo pětkou. Kdo z vás takové Zaváté stopy má, seřadí je podle čísel – můžete si je mezi sebou opět vyměňovat – a tajemství odhalí.“

Po tomto Romanově sdělení nastala ještě větší honba za Zavátými stopami. Každý z těch barevných lístečků nesl kousíček slibované tajuplné zprávy.

A byla to zpráva skutečně ohromující! Říkala, že Roman nabízí klubu uspořádání prázdninového tábora v kraji Modrého jezírka!

Všech chlupců se zmocnilo nadšení, nikdo netoužil jet s rodiči na obyčejné prázdniny nebo k příbuzenstvu na venkov. Altar dokonce požádal rodiče, aby ho nebrali na

zájezd k moři. Budou mít opravdovské robinsonské prázdniny. Hurá na ně! Viktor se dušoval, že jestliže se mu podaří přemluvit Elviho rodiče, aby jel Elvi s klubem, že ho naučí tak důkladně plavat, že se už nikdy nebude bát vody a že doplave až k ostrovu třeba i bez torpéda.

Všichni hoši v klubu byli teď jako vyměnění, vyhlídky na táboření u Modrého jezírka je doslova omráčily. Roman stále přicházel s novými a novými plány, co vše bude zapotřebí na tábor připravit. Altarův otec sehnal v jedné likvidované cukrárně dva ohromné desetilitrové kotle na vaření, Barvín si kdesi vypůjčil velikou plachtu, která bude sloužit jako kuchyňská střecha při vaření. Každý se snažil něčím přispět. Mínek řekl, že mu tatínek půjčí malé rádio na baterky, aby mohli poslouchat zprávy o počasí. Stejně ale byly předpovědi na léto příznivé, slibovalo být teplé a jen s malými srážkami.

Ve zvláštní bedničce si Denny poveze na tábor vypůjčený psací stroj, protože i od Modrého jezírka mínil Večerníku referovat o programu a také odpovídat na dopisy čtenářů. Jeho snem bylo vydělat si po prázdninách na koupi přenosného psacího stroje, který by patřil jen jemu.

Klubovna se utěšeně plnila nejrůznějším náradím, nádobím a potřebnými i nepotřebnými věcmi, jak je hoši nanosili. Špuntík za účinné pomoci bratránka Altara dovlekl do klubovny starý, dávno nepoužívaný kotlín. Byla to jakási přenosná kamna, v nichž byl nahoře v plechu vyříznut otvor pro zasazení kotle a zesodu se dalo zvláštním otvorem přikládat. Kotlín měl tu přednost, že žár ohně nešel mimo kotel, ale soustředil se přímo pod něj. Bude to dobré na vaření polévky a čaje. Díky ti, Špuntíku, vysloužil sis za to jednu Zavátou stopu.

I když už věděli, oč se v Zavátých stopách jedná, chlapci je stále vášnivě sbírali a skládali jednotlivá slůvka do srozumitelných vět. Už chybělo jen málo! Zlatý vynalézavý Roman, že Zaváté stopy vymyslel a uvedl do klubovní činnosti.

Nikdo neví, jak se to dověděl, ale teď před táborem se do klubu úporně hlásil Jarek Biháň, nestálý člen bývalého klubu Odvážná srdce. Hrozně rád by prý na tábor k Modrému jezírku – ale Viktor ho po smutných zkušenostech s ním odbyl. Zkrátka a dobře byl slušně, ale nesmlouvavě odmítnut. „Nemám pro něj už židli!“ prohlásil významně Roman.

Denny přinášel za články ve Večerníku poměrně značné částky peněz a poctivě je odevzdával do klubovní pokladny, kde se vždy přesně zapsaly. Budou je teď víc než jindy potřebovat, zejména na zásoby potravin. Roman navíc plánoval koupit za ně pádla a plovací vesty pro celý klub.

Jakkoliv měl každý z chlapců s účastí na táboře u Modrého jezírka starosti, přece jen největší starost měl Viktor. Stůj co stůj chtěl přemluvit Elviho rodiče, aby Elvimu povolili zúčastnit se tábora. Byli krajně nedůvěřiví, odmítaví, s Viktorem téměř nechtěli mluvit. Viktor si už nevěděl rady, jak je ujistit, že Elvimu na táboře žádné nebezpečí nehrozí.

„On nám Emílek všechno vlastně ani neřekl, a my dodnes nevíme, co ho v tom vašem zatrachtilem kraji potkalo,“ řekla paní Vilecká. „Vrátil se nám tehdy až v noci, celý vyděšený, s horečkou. Ze spaní volal o pomoc, nemohli jsme z něj nic kloudného vypáčit. Jen pořád opakoval, že Viktor nepřišel, i když měl přijít, a že pak plaval na nějakých větvích, i když skoro neumí, a že se mohl utopit, snad se dokonce i topil. A to je všechno, co o tom víme! Nedivte se nám, že ho tam nechceme pustit!“

Viktor si posléze vzal na pomoc výmluvného Romana a znovu se vydali za Elviho rodiči. „Pro mne by to nebyl úplný tábor, kdyby tam Elvi nebyl,“ řekl Viktor. Dlouho, velmi dlouho trvalo, než se Viktorovi za vydatné Romanovy pomoci konečně podařilo Elviho rodiče přemluvit. Roman se však musel zavázat, že Elviho nikdy nikdo nevysadí na ostrov, nebude-li sám chtít, a že mu ve Sportingu obstarají plovací vestu. A kromě toho: kdyby o to Elvi požádal, vrátí ho v doprovodu některého staršího člena klubu domů. Povíдали si

ještě o tom, co si má vzít Elvi na tábor, a když se řeč svezla na to, jak vše k jezeru dopraví, sama Elviho maminka přišla na skvělý nápad, se kterým si zatím nevěděl rady ani Roman.

Někde v sousedství prý bydlí starý povozník, který dodnes obstarává lidem stěhování menších nákladů. Má vůz a jednoho koně, a rád si přivydělá nějakou tu korunu. Vyjednávají prý s ním dopravu co nejbliž k Modrému jezírku, a co mu dají, to mu dají, bude prý jistě spokojen. Viktor s Romanem byli šťastni, že návštěva u Vileckých nakonec tak dobře dopadla. Po návratu do klubovny začali ještě týž den spolu s ostatními podrobně sepisovat, co vše s sebou povevou a co vše bude ještě zapotřebí opatřit. Bylo toho dost. Od lékárníčky až po zásoby potravin, zejména chleba. Rozhodli se také, že dvakrát v týdnu budou chodit určené dvojice nákupčích s ruksakem do města pro mléko a čerstvé potraviny.

Určili si také jakýsi táborový řád: budíček ráno v půl sedmé, rozsvička, mytí a čištění zubů u jezírka, v sedm hodin ,by už měla mít služba uvařený čaj a k němu nakrájený a namazaný chleba. Ve dvanáct oběd, ve čtyři svačinka, asi v půl sedmé večeře a kolem půl desáté, nebude-li zrovna Červený večer, večerka.

Červen končil a s ním i škola. Nadešlo očekávané datum odjezdu směr Modré jezírko. Pan Vokřín, majitel vozu i dobrácky vyhlížejícího koníka, se dostavil ke klubovně, jak se smluvili, v osm hodin ráno. Hoši už předtím vynesli největší část nákladu před dům. Dostavili se i někteří rodiče, zejména maminky, a cestou do práce se zde stavil i Dennyho otec. Koníčka si hoši naladili několika kostkami cukru a pan Vokřín jim ukázal, jak mu mají kostky dávat, aby je snadno sebral.

Dostavil se i pan redaktor Hradiský s fotografem a udělali několik snímků celého klubu. Hoši se nenápadně tlačili kupředu, aby byli na obrázku dobře vidět. Později pak snímek s příslušným slovním doprovodem vyšel na Dennyho stránce. Rozloučili se a vytoužená cesta na tábor mohla začít!

51. Hurá na tábor

Kdyby byli pan Vokřín se svým koníkem tušili, do jakého terénu je hoši zavedou, kdoví jestli by se jim sem chtělo! Samý kopec, samý svah, skaliska, kameny, vysoká tráva, křoviny. Hoši pomáhali tlačit, jak to šlo. Jen malou chvíli jeli po rovince, po dávno zarostlé silničce, po které se před mnohými lety dopravoval vápenec. Chlapci si umiňovali, že tuto rovinku jednou zbaví křovisek a silničku obnoví jako památku na doby dávno minulé.

Téměř do dvou odpoledne trvalo, než dorazili a než z vozu pana Vokřína složili táborový náklad. Po částech jej pak nosili do jeskyně. Postavili kotlin a zkoušeli uvařit na něm v jednom z kotlů čaj. Byl to jejich první táborový čaj a Roman jim při popíjení vyložil, jaká práce je ještě dnes čeká. Rozděлил také klub na dvojice s tím, že každá z nich bude mít po dobu tábora střídavě denní službu. To znamená, že ráno udělá snídani, v poledne nějaký oběd, odpoledne připraví svačinku a svou práci skončí až po večeři. Dvojice určil Roman takto: 1. Barvín a Mínek, 2. Altar a Špuntík, 3. Viktor a Elvi, 4. Denny a Olda. Sám bude pomáhat všem. Všichni s rozdělením souhlasili. Roman měl před táborem obavy, jak se osvědčí zamlklý Elvi, ale ten se osmělil už při cestě, byl hovorný a ukázal se jako velmi schopný. „Je to náš poslední člen klubu, a nemohli jsme dostat lepšího!“ řekl o něm Roman Viktorovi.

Vzadu za jeskyní v trvale zásobárně chroští našli chlapci i dvě známé borové větve, které Elvimu zřejmě zachránily život. Altar je chtěl rozřezat na polena pod kotlin, ale Roman řekl: „I když svému účelu už nebudou nikdy sloužit, necháme je na památku. Použijeme je jako opěrné kůly na kuchyňskou plachtu, další dva její rohy upneme na borovice. Jen doufám, že je Elvi nepozná. Dáme se hned do toho!“

Když postavili stříšku, pustili se do vnitřku jeskyně. Upravili ho tak, aby v něm byl kromě lůžek dostatek místa na devět kufrů i na bedničku s Dennyho psacím strojem. Našli také vhodný větraný prostor pro zásoby potravin a nanosili je

sem. Pořádali své věci, přenášeli je sem tam, až byly všechny na svém nejlepším místě.

V samé práci zapomněli na čas, a než se nadali, byl večer. S příchodem tmy je po vyčerpávajícím dni zmohla únava. Tak dlouho pokukovali po svých spacích pytlech, až Roman rozhodl, že půjdou spát.

Byl krásný vlahý večer, borovice na skalách šuměly a hladina Modrého jezírka se tiše vlnila. Lákala je. Seběhli k vodě a namočili se, aby spláchli všechnen prach a pot namáhavého dne.

Tu noc – po řadě týdnů příprav – nebudou spát v povlečených peřinách jako doma. Tu noc, první prázdninovou noc, prožijí jako nikdo jiný!

A zítra... Zítra si půjdou pro čluny ... Zítra se vydají na průzkum ... Zítra ...

Moji věrní čtenáři, hoši a děvčata!

Posílám vám svou – zřejmě asi poslední – knížku. Na doslovy jsem si nikdy příliš nepotrpěl, tato knížka však vznikala za dost výjimečných okolností, o kterých se musím zmínit. Její námět jsem zpracoval už před více než čtyřiceti lety. Utrpěl jsem kdysi těžký úraz páteře, ležel jsem s ním dlouho v nemocnici, tak jako Denny v této knížce. A stejně jako klub Saturn ve svém kraji, i já kdysi prolézal právě objevené Koněpruské jeskyně a nechával se okouzlit tajemným neznámým podzemím. Znal jsem rovněž člověka, který ze zvláštní hlíny tvořil a vypaloval barevné ozdůbky.

Když jsem později objevil oblast Modrého jezírka, začal ve mně ze všech těch zážitků a vzpomínek pozvolna uzrávat námět na novou knížku. Domníval jsem se bláhově, že ji brzy dokončím. Protože však tehdy nebyla naděje, že by ji některé nakladatelství mohlo vydat – patřil jsem totiž mezi nežádoucí spisovatele –, odhodil jsem nedokončený rukopis do šuplíku. Tak se říká dílu, které nemá šanci na vyjití. Tam čekal rozepsaný námět na dokončení další desítky let.

Na začátku roku 1983 mi Česká speleologická společnost navrhla, že dílo vydá v seriálové úpravě. Takřka bez rozmýšlení jsem s návrhem souhlasil a s chutí se pustil do práce na scénáři. Se stejným nadšením se i Kája Saudek pustil do seriálových kreseb. Netušili jsme, jaké boje nás čekají, než získáme povolení k tisku. Seriál mohl začít oficiálně vycházet až v roce 1988.

Po roce 1989 dřívější překážky padly a já si vzpomněl, jak jsem kdysi zauvažoval, jestli někdy dopíšu zbývající část rukopisu Modré rokle tak, aby vznikla normální knížka. Koncem roku 1993 mě přepadla neodolatelná touha rukopis dokončit. Netušil jsem však, jaká katastrofa bude následovat. V lednu 1994 jsem musel s těžkou oční chorobou na několik týdnů do nemocnice. Léčba však byla neúspěšná, operace nepřipadala v úvahu, a já se vrátil domů ve zbědovaném stavu. Nemohl jsem číst ani psát a představa, že své dílo

nedokončím, mne děsila. Vždyť psaní knih bylo jednou z hlavních náplní mého života ...

V té době plné zoufalství přišel můj kamarád Jiří Raba s počítačem a navrhl, abych mu knížku diktoval. Odmítal jsem, neboť to byl způsob pro mne zcela nový, nezvyklý. On však naléhal tak dlouho, až jsme to zkusili. Měli jsme společnou radost z prvních stránek, které takto vznikly, a potom poměrně rychle přibývaly další. Snad se nade mnou ustrnul sám osud nebo to byla nezměrná touha knížku za každou cenu dokončit – zkrátka začal se mi zlepšovat zrak a já se mohl vrátit ke svému osvědčenému způsobu psaní rukopisu na psacím stroji. Napadaly mě nové a nové děje, o kterých jsem předtím neměl ani ponětí, a tak jsem se postupně začal odchylovat od původního seriálového zpracování. Potom přišel den – byla to sobota –, kdy jsem na chatě v Černošicích, tři dny po svých narozeninách, Modrou rokli dokončil. Protože její část už byla v počítači, můj kamarád to, co jsem dopsal, do počítače doplnil, a tak je to moje první knížka, kterou jsem předal nakladateli na disketě.

Byl bych rád, kdybyste si podle této knížky utvořili podobný klub, jako byl Saturn. Nemusíte objevit žádné Jezero utopenců nebo Modré jezírko. Už to, že budete svorní, nehádaví a podnikaví, vám přinese velké potěšení. A až jednou dospějete a život vás rozdělí, na tento druh přátelství nikdy nezapomenete. Můžete mi věřit, vím to z více než šedesátiletého působení v oddíle Hochů od Bobří řeky.

A nikdy se v životě nezdávejte vše je ztraceno teprve tehdy, když se necháte osudem zlomit. Budete-li se jeho nepříteli bránit zuby nehty, určitě se vám podaří dosáhnout cíle, tak jako mně se podařilo dopsal tuto knížku.

Praha-Černošice, červenec 1994
Jaroslav Foglar

EDIČNÍ POZNÁMKA VÁCLAVA NOSKA – WINDYHO

Na počátku Dennyho příběhů stojí Pavel Nosek (skutečně čistě náhodou můj jmenovec). Bylo to na začátku roku 1983, kdy se vypravil za spisovatelem Jaroslavem Foglarem, aby ho požádal o scénář ke kreslenému seriálu z jeskyňářského prostředí. Proč právě z temných hlubin matičky Země? Protože byl v té době předsedou základní organizace České speleologické společnosti Zlatý kůň. Moc nadějí si nedělal, a tak si vzal alespoň knížku k podpisu. Ale vyšlo to! K podpisu v knížce přibyl brzo i podpis smlouvy na scénář s pracovním názvem Modrá hlína. Naštěstí měl Jaroslav Foglar po ruce již dříve rozpracovaný příběh z tohoto prostředí (zmiňuje se o tom v jarním „Hromadném dopisu“ již na jaře roku 1981), a nyní se nabízela možnost ho rozvinout.

V květnu 1983 byl hotový scénář předán zručnému kreslíři Kájovi Saudkovi, který již předtím nakreslil pro speleology několik seriálů a také jejich oficiální znak. Jaroslav Foglar se později přiznal, že k němu měl zpočátku poněkud nedůvěru, ale po prohlédnutí prvních stránek se jeho obavy rozplynuly.

Koncem roku byl dvacetistránkový seriál hotový, leč nastaly problémy s tiskem. Třičtvrtě roku trvala tahanice s úřady, které se bály povolit něco nového s Foglarem. Přes veškeré zákazy vydali speleologové v září 1984 prvních tisíc výtisků Modré rokle. Další Foglarův kreslený seriál byl po mnoha letech na světě. Přestože byl pouze černobílý, byl zájem mezi čtenáři veliký, jeho dostupnost však minimální.

Rok po prvním černém vydání Modré rokle bylo dopsáno pokračování s názvem Ztracený kamarád. Tiskem vyšlo o dva roky později, v květnu 1987, několik týdnů před osmdesátými narozeninami Jaroslava Foglara. V den jeho narození se ve výkladní skříni pohočky v Ochránců přírody ve Spálené ulici, se kterými speleologové spolupracovali, objevily originály kresleného seriálu. U výkladní skříně bylo

živo, stále tam postávaly hloučky. Samozřejmě se to nelíbilo mocipánům, ale speleologové ani ochránci přírody se nedali zastrašit a výlohu nevyklidili. Bylo to již v době, kdy se pod tlakem široké veřejnosti začalo o Foglarovi zase psát.

Potají byl proveden dotisk Modré rokle, nesměl se však běžně prodávat. Zpočátku byla Modrá rokle rozšiřována jako „členská brožura (prémie) Čs. speleologické společnosti“. Získat se dala v pobočkách speleologů a u vchodů do některých jeskyní (Koněpruských, Boskovské jeskyně u Semil, v Moravském krasu) a také na různých burzách, které v té době začínaly.

– Jak kreslený seriál Modrá rokle vznikal, mohli čtenáři vidět v publikaci Píseň úplňku vydané v roce 1986, kde jsou dvě pracovní a jedna definitivní verze jedné a téže stránky Modré rokle. Navíc zde byla v předstihu otištěna stránka z připravovaného Ztraceného kamaráda.

V roce 1988 vyšla Modrá rokle dokonce třikrát: na pokračování v časopise Cihláček (SOU Pardubice); od srpna ji začalo otiskovat Slovičko (sobotní příloha Svobodného slova pro děti) a v druhém vydání ji znovu vydali speleologové. V témže roce vychází i druhé vydání Ztraceného kamaráda. Foglarova klatba skončila, vydání je již konečně legální, náklad obou sešitů okamžitě vyskočil na 10 000 výtisků. Od února 1989, kdy končí ve Slovičku Modrá rokle, začíná vycházet v novinovém (málo kvalitním) provedení Ztracený kamarád. Otevřený konec (tak jako u Modré rokle) dává tušit další pokračování – a opravdu, ve Foglarově letním „Hromadném dopisu“ se příznivci dozvěděli o připravované Jeskyni Saturn. Premiéru měla Jeskyně Saturn 27. ledna 1990 opět v sobotní příloze Svobodného slova a vycházela zde celý rok. Pro lepší čitelnost a přehlednost obrázků byla každý týden otištěna jen polovina původní stránky seriálu, proto má tato novinová verze Jeskyně Saturn 48 pokračování.

V roce 1991 pak vyšel třetí a poslední sešit Dennyho příběhů v nakladatelství Zlatý kůň (ve spolupráci s Českou speleologickou společností).

U speleologů, kteří se o celý seriál nejvíce zasloužili, vyšly všechny tři příběhy černobíle. V komiksovém časopisu Kometa, který v roce 1989 začal doslova zaplavovat novinové stánky (náklad 250 000 výtisků), vyšla Modrá rokle (v čísle 4– 7) a Ztracený kamarád (v č. 12– 17) barevně. Seriál byl pro Kometu rozšířen o řadu obrázků a upraven byl i počet obrázků na stránce. Třetí díl seriálu -- Jeskyně Saturn však v Kometě již nevyšel. Ve zmíněných „Hromadných dopisech“, které Jaroslav Foglar rozesílal svým příznivcům, jsme se v létě 1991 dočetli, že začíná psát podle scénářů seriálových kreslených příběhů Modrá rokle, Ztracený kamarád a Jeskyně Saturn knížku pod společným názvem Modrá rokle. Zpočátku se příběh od komiksu příliš neliší, ale postupně se kniha od své prvotní kreslené verze vzdaluje. Protože i třetí díl komiksu, Jeskyně Saturn, má opět otevřený konec, může děj knihy pokračovat. Proto má kniha úplně nový konec, dosud nikde nepublikovaný.

Důkazem, že Jaroslav Foglar svůj slib splnil, je kniha, kterou právě držíte v ruce. Je opravdu poslední?

10. září 1994